

UNIVERZITA KARLOVA

Právnická fakulta

Jan Pavlínek

Zjevná neopodstatněnost ústavní stížnosti

The Manifest Unfoundedness of the Constitutional Complaint

Diplomová práce

Vedoucí diplomové práce: prof. JUDr. PhDr. Jan Wintr, Ph.D.

Katedra teorie práva a právních učení

Datum vypracování práce: 21. 10. 2024

Prohlašuji, že jsem předkládanou diplomovou práci vypracoval samostatně, že všechny použité zdroje byly řádně uvedeny a že práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

Dále prohlašuji, že vlastní text této práce včetně poznámek pod čarou má 187 216 znaků včetně mezer.

V Praze dne 21. 10. 2024

Jan Pavlínek

Chtěl bych poděkovat vedoucímu mé práce prof. JUDr. PhDr. Janu Wintrovi, Ph.D., za cenné rady při psaní a čas, který věnoval čtení a připomínkování. Dále děkuji své rodině, která mě podporovala po celou dobu studia. Chci poděkovat také Kateřině Dostálové, že mi byla velkou oporou a poskytla mi množství skvělých rad, které mi pomohly práci vylepšit. Závěrem děkuji Martinu Neumannovi a Davidu Vítovcovi za jejich nápady a debaty nad mým tématem.

Tato práce vznikla v rámci plnění specifického vysokoškolského výzkumu (SVV) Univerzity Karlovy č. 260 622 „Technologický pokrok a společenské proměny jako výzvy pro zkoumání základních otázek práva“.

Obsah

ÚVOD	5
1. ZJEVNÁ NEOPODSTATNĚNOST V ČESKÉM PRÁVNÍM ŘÁDU.....	7
1.1 ZÁKONNÁ ÚPRAVA.....	8
1.1.1 Vývoj právní úpravy	8
1.1.2 Současná právní úprava v zákoně o Ústavním soudu	10
1.2 ROZHODNUTÍ O ZJEVNÉ NEOPODSTATNĚNOSTI.....	11
1.2.1 Struktura a obsah odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost	11
1.2.2 Konkrétní důvody zjevné neopodstatněnosti	14
1.3 ZHODNOCENÍ SOUČASNÉ ÚPRAVY	16
2. ROZHODOVÁNÍ O ZJEVNÉ NEOPODSTATNĚNOSTI.....	18
2.1 PROCES VZNIKU USNESENÍ	18
2.2 VLIVY V RÁMCI SENÁTNÍHO ROZHODOVÁNÍ.....	20
2.3 ZÁVAZNOST ROZHODNUTÍ	22
2.4 PRÁVO NA SPRAVEDLIVÝ PROCES.....	24
2.4.1 Právo na přístup k soudu.....	25
2.4.2 Právo na přiměřenou délku řízení	26
2.4.3 Zákaz svévole a právo na odůvodnění rozhodnutí.....	27
2.4.4 Právo na zákonného soudce	27
3. KRITIKA PRAXE ÚS PŘI VYDÁVÁNÍ ODMÍTAVÝCH USNESENÍ.....	29
3.1 NEJEDNOZNAČNOST PŘEZKUMNÉHO RÁMCE	29
3.2 NADUŽÍVÁNÍ USNESENÍ A NEJEDNOTNOST JUDIKATURY.....	32
3.3 NEPŘEDVÍDATELNOST INSTITUTU ZJEVNÉ NEOPODSTATNĚNOSTI	33
3.4 ZAHLCENOST SOUDU ÚSTAVNÍMI STÍŽNOSTMI.....	34
4. ANALÝZA USNESENÍ O ODMÍTNUTÍ PRO ZJEVNou NEOPODSTATNĚNOST	37
4.1 VZOREK ROZHODNUTÍ A METODOLOGIE	37
4.2 Z JAKÝCH DŮVODŮ ÚS ODMÍTÁ STÍŽNOSTI?	39

4.3 JAKÝM ZPŮSOBEM ÚS ODMÍTÁ STÍŽNOSTI?	43
4.3.1 <i>Struktura a délka usnesení</i>	43
4.3.2 <i>Odůvodnění usnesení</i>	48
5. MOŽNÁ ŘEŠENÍ PROBLÉMŮ SPOJENÝCH S ODMÍTNUTÍM PRO ZJEVNOU NEOPODSTATNĚNOST	51
5.1 SELEKCE ÚSTAVNÍCH STÍŽNOSTÍ	52
5.1.1 <i>Pojem selekce a role vrcholných soudů v právním systému</i>	52
5.1.2 <i>Argumenty pro a proti selekci</i>	54
5.2 ZÚŽENÍ ČI ZPŘESNĚNÍ PŘEZKUMNÉHO RÁMCE.....	56
5.2.1 <i>Přístup zahraničních soudů k regulaci nápadu</i>	57
5.2.2 <i>Ústavnost opatření</i>	58
5.3 NEODŮVODŇOVÁNÍ ODMÍTAVÝCH USNESENÍ.....	60
5.4 DALŠÍ NAVRHOVANÁ ŘEŠENÍ.....	61
6. BUDOUCNOST ZJEVNÉ NEOPODSTATNĚNOSTI	65
ZÁVĚR.....	73
SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK	76
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	77
SEZNAM PŘÍLOH	86
PŘÍLOHA Č. 1.....	87
PŘÍLOHA Č. 2.....	88
PŘÍLOHA Č. 3.....	111
PŘÍLOHA Č. 4.....	125
PŘÍLOHA Č. 5.....	127
PŘÍLOHA Č. 6.....	128
ABSTRAKT	129
KLÍČOVÁ SLOVA.....	129
ABSTRACT	130
KEYWORDS	130

Úvod

Role vrcholných soudů v právním řádu je dlouhodobě předmětem debat v odborné literatuře. Mají primárně poskytovat ochranu přezkumem předchozích rozhodnutí nebo zprostředkovaně chránit práva působením na rozhodovací praxi obecných soudů? Stejně dilema řeší také Ústavní soud České republiky, který je každoročně zahlcen množstvím ústavních stížností, s nimiž se vyrovnává převážně jejich odmítáním z důvodu zjevné neopodstatněnosti. Tato usnesení představují nejčastěji vydávaný typ rozhodnutí, a proto by na ně měla být zaměřena pozornost při úvahách o roli Ústavního soudu a řešení zahlcenosti včetně souvisejících negativních důsledků.

Diplomová práce se věnuje institutu, kterému byla doposud v české odborné literatuře poskytována spíše okrajová pozornost v souvislosti s analýzou nedostatků rozhodovací činnosti Ústavního soudu. Výzkum se soustředí na samotnou zjevnou neopodstatněnost a jeho hlavní přínos spatřuji v empirické analýze aktuální rozhodovací činnosti soudu. Význam závěrů posiluje i to, že ve sledovaném období dochází k personální obměně Ústavního soudu. Výměna soudců a předsedy totiž opětovně rozdmýchává debaty o směřování instituce v následujících letech, přičemž pozornosti by neměla uniknout ani odmítavá usnesení.

Cílem práce je podrobné zkoumání zjevné neopodstatněnosti ústavní stížnosti, při kterém se do popředí staví dvě následující výzkumné otázky:

1. Ze kterých konkrétních důvodů a jakým způsobem v současnosti odmítá Ústavní soud zjevně neopodstatněné ústavní stížnosti?
2. Jaká by měla být budoucnost zjevné neopodstatněnosti s ohledem na poznatky získané při hledání odpovědi na první výzkumnou otázku?

Stran první vytyčené oblasti se práce zabývá konkrétními důvody, které soudci spatřují pod pojmem zjevná neopodstatněnost a zkoumána je také délka či struktura usnesení. Po obsahové stránce se zaměřím na styl psaní odůvodnění včetně přejímání pasáží z dřívějších rozhodnutí. Práce dále představí a kriticky posoudí možná řešení nedostatků v rozhodovací činnosti Ústavního soudu, na základě kterých jsou vedeny úvahy o vhodnosti změny legislativy a praxe soudců.

Diplomová práce je členěna do šesti částí a je v ní užito hned několik metodologických přístupů. V první řadě se jedná o kombinaci deskriptivní a analytické metody použité k charakterizování a zhodnocení základních poznatků ohledně zjevné neopodstatněnosti a současné praxe Ústavního soudu. Uvedené přístupy jsou aplikovány zejména v první polovině práce. Ve čtvrté části je uplatňována empirická metoda, konkrétně kombinace kvantitativního a kvalitativního přístupu v podobě systematické obsahové analýzy soudních rozhodnutí. Aplikována je také výhradně

kvalitativní empirie. Zejména v závěrečné části je užíván normativní přístup za účelem zodpovězení otázky týkající se budoucnosti zkoumaného institutu.

Cílem první části je popsat a zhodnotit současnou úpravu zjevné neopodstatněnosti ústavní stížnosti. V potaz jsou brány odborné monografie, příspěvky ve sbornících a komentářová literatura věnující se uvedenému tématu. Závěrečná kapitola této části je věnována analýze právní úpravy a nastínění dále zkoumaných nedostatků.

Následně je představena praxe, kterou Ústavní soud vyplňuje popsany zákonný rámec. Pozornost je věnována procesu vzniku usnesení o zjevné neopodstatněnosti včetně role všech aktérů, kteří se na rozhodování podílejí. Optikou zkoumaného tématu se procesní část věnuje také souvisejícím problematikám závaznosti usnesení a aspektům práva na spravedlivý proces.

Na základě odborné literatury jsou nastíněny nejpalčivější problémy vytýkané soudu v souvislosti s odmítáním ústavních stížností. V první řadě se jedná o nejednoznačnost pojmu zjevné neopodstatněnosti a hranice mezi ústavním a jednoduchým právem. Dále je pozornost věnována nadužívání usnesení na úkor meritorních zamítavých nálezů a nejednotnosti judikatury. Představena je výtká nepředvídatelnosti senátního rozhodování v souvislosti s rozdílnou mírou vstřícnosti soudců zpravodajů. Závěrečná kapitola pojednává o zahlcenosti ústavními stížnostmi, jakožto příčině společné všem popsáním nedostatkům.

Čtvrtá část obsahuje analýzu vybraného vzorku usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost z dubna 2024. Zaměřuje se na slabiny rozhodovací praxe popsané v předcházejících kapitolách. Identifikovány jsou nejčastější argumenty používané při odůvodnění odmítnutí, které jsou následně tříděny do zobecňujících kategorií. Výzkum se zabývá také obsahem usnesení z pohledu jejich délky, struktury a způsobu psaní odůvodnění. Empirická část poskytuje detailní přehled o aktuálním stavu rozhodovací praxe Ústavního soudu ve zkoumané oblasti.

V následující části jsou v reakci na přdestřené problémy představena možná řešení, která jsou posléze analyzována např. s ohledem na jejich předpokládané dopady či ústavnost navrhovaných opatření. Stěžejní kapitola se věnuje selekci návrhů za současného nastínění úvah o roli Ústavního soudu v právním systému.

Cílem závěrečné kapitoly je na základě empirické části zodpovědět otázku, kterým směrem by se měl ubírat institut zjevné neopodstatněnosti. Je představen komplexní návrh v podobě kombinace upuštění od odůvodňování usnesení o odmítnutí ve spojení s rozšířením případů rozhodovaných plénem Ústavního soudu. Alternativní návrh spočívá ve změně struktury a rozložení pravomocí při rozhodování o ústavních stížnostech.

1. Zjevná neopodstatněnost v českém právním řádu

Určitou definici a vykreslení funkce zjevné neopodstatněnosti se pokusil nastínit Ústavní soud (dále jen „ÚS“) ve svých rozhodnutích. V usneseních je často opakováno, že zakotvením institutu získal soud pravomoc v zájmu racionality a efektivity řízení: „[...] *posoudit "přijatelnost" návrhu před tím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem. V této fázi řízení je zpravidla možno rozhodnout bez dalšího jen na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a údajů obsažených v samotné ústavní stížnosti.*“¹ Komentářová literatura označuje institut za přechodový článek mezi odmítáním návrhů pro procesní překážky a meritorním přezkumem návrhu.² Používá přitom tradiční označení této fáze řízení jako tzv. kvazimeritorní přezkum.³ Uvedený termín dle mého názoru trefně vystihuje pozici zjevné neopodstatněnosti mezi věcným posouzením návrhu a jeho odmítnutím bez toho, aniž by se soud alespoň povrchově zabýval argumenty obsaženými ve stížnosti.⁴ I kvůli tomuto postavení je možné na neopodstatněnost nahlížet jako na výchozí bod pro hodnocení obsahu návrhu.⁵

Odborná literatura vyzdvihuje další typické rysy zkoumaného institutu. Za mnohé mluví, že opodstatněnost návrhu je řazena mezi podmínky meritorního řízení před ÚS.⁶ Úpravu podmínek řízení a řešení jejich důsledků přitom lze vnímat ve třech vrstvách:

- Formální podmínky řízení, jejichž nedostatky řeší soudce zpravodaj;
- zjevná neopodstatněnost, kterou řeší senát;⁷
- zjevná neopodstatněnost v případech, jejichž rozhodování si vyhradilo plénium.⁸

Je podstatné zmínit, že mezi podmínkami řízení má zjevná neopodstatněnost specifické postavení, z něhož vyplývají rozdíly oproti ostatním důvodům odmítnutí návrhu. Ty jsou totiž čistě formální povahy, zatímco zjevná neopodstatněnost je odmítnutí z obsahových příčin. Jedná se přitom

¹ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 529/06 ze dne 31. 10. 2006.

² Lze najít i názory, že jsou usnesení o zjevné neopodstatněnosti vydávána na základě meritorního přezkumu, viz BENÁK, Jaroslav. *K povaze usnesení Ústavního soudu, jímž se odmítá ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněná*. Online [Systém Beck online]. Soudní rozhledy, č. 4, 2009, s. 126–129. Dostupné z: www.beck-online.cz.

³ POSPÍŠIL, Ivo. § 43 [Odmítnutí návrhu]. Online [Systém ASPI]. In: WAGNEROVÁ, Eliška, DOSTÁL, Martin, LANGÁŠEK, Tomáš, POSPÍŠIL, Ivo. Zákon o Ústavním soudu: Komentář. Wolters Kluwer, k odst. 2 písm. a). Dostupné z: www.aspi.cz.

⁴ Příkladem může být odmítnutí pro nedodržení lhůty podle § 43 odst. 1 písm. písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.

⁵ FILIP, Jan. § 43 [Odmítnutí návrhu]. Online [Systém Beck online]. In: FILIP, Jan, HOLLÄNDER, Pavel, ŠIMÍČEK, Vojtěch. Zákon o Ústavním soudu. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007, bod 99. Dostupné z: www.beck-online.cz.

⁶ FOREJTOVÁ, Monika a kol. *Ústavní soudnictví*. Brno: Václav Klemm, 2014, s. 143.

⁷ Pro zjednodušení pomijím odmítání pro formální vady, ke kterým je v některých případech příslušný senát.

⁸ FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 14.

o nedostatky, z nichž je očividné, že návrhu není možné vyhovět a je třeba jej odmítnout ve zjednodušené proceduře.⁹ Pojem zjevnost však může být zavádějící, jelikož k odmítnutí zpravidla dochází po důkladném prostudování případu ze spisu.¹⁰ Právě tato skutečnost se pojí s klíčovou myšlenkou práce. Nejčastějším typem návrhu mířícím k ÚS je ústavní stížnost, která je ve většině případů odmítnuta z důvodu zjevné neopodstatněnosti. Například v roce 2023 rozhodl ÚS celkem o 3423 ústavních stížnostech, přičemž k němu za rok směřovalo 3513 podání. Z celkového počtu 3456 rozhodnutí ÚS odmítl 2524 návrhů pro zjevnou neopodstatněnost.¹¹ Pokud při takovém počtu rozhodnutí není vyjasněn obsah pojmu zjevná neopodstatněnost, jedná se o velký problém. Navíc je třeba zvážit, zda by soudci skutečně měli většinu svého času věnovat neopodstatněným návrhům. Popsané obavy jsou důležitými výchozími body pro úvahy o tom, jak umožnit ÚS efektivní výkon své činnosti, když k němu každý rok míří značný počet ústavních stížností.

1.1 Zákonná úprava

Základy procesních pravidel, podle kterých ÚS funguje, nejsou nikterak podrobně upraveny na úrovni ústavního pořádku. Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“) obsahuje pouze zmocňovací normu, která svěřuje stanovení pravidel řízení před ÚS zákonodárci.¹² Klíčovým procesním předpisem pro fungování Ústavního soudu je zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“). Ten obsahuje mimo jiné ustanovení, které umožňuje Ústavnímu soudu odmítat návrhy z důvodu jejich zjevné neopodstatněnosti.

1.1.1 Vývoj právní úpravy

V kontextu zjevné neopodstatněnosti je zajímavá úprava federálního Ústavního soudu ČSFR.¹³ Ta umožňovala soudu odmítat návrhy v rámci tzv. předběžného projednání, které lze označit

⁹ ŠIMÍČEK, Vojtěch. *Ústavní stížnost*. 4. vyd. Praha: Leges, 2018, s. 166.

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ Ústavní soud. *Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023*. Online. 1. vyd. Ústavní soud, 2024, s. 56–59. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/rocenky>. [citováno 2024-7-11].

¹² Čl. 88 odst. 1 Ústavy.

¹³ V období komunismu dlouho nebyl přijat prováděcí zákon, který by umožnil vznik ÚS na federální či republikové úrovni. Ke vzniku ÚS ČSFR došlo až na základě zákona č. 491/1991 Sb., o organizaci Ústavního soudu České a Slovenské Federativní Republiky a o řízení před ním. Viz MIKULE, Vladimír. Příprava zákona o Ústavním soudu

za předobraz odmítání neopodstatněných ústavních stížností.¹⁴ Do procesní úpravy řízení před ÚS se zjevná neopodstatněnost výslovně dostává až po rozpadu federace. První podoba institutu byla upravena tak, že „soudce zpravodaj mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením návrh odmítne, jde-li o návrh zjevně neopodstatněný.“¹⁵ Důvodová zpráva k zákonu o Ústavním soudu obsahovala obecné konstatování, že smyslem procesu odmítání návrhů (z jakéhokoliv důvodu) je „vyloučit z řízení návrhy, které nesplňují ani základní předpoklady stanovené zákonem, a umožnit tak Ústavnímu soudu, aby se mohl soustředit na meritorní projednání ostatních návrhů.“¹⁶ Nejvýraznějším rozdílem oproti současnému stavu bylo svěření pravomoci odmítat návrhy do rukou soudce zpravodaje. Kritiku popsané úpravy trefně shrnuje Vojtěch Šimíček, který upozorňuje, že na soudce zpravodaje byl kladen „úkol až titánských výšek – nepodlehnout pokušení se zbavit nepříjemného či pracného spisu, zachovat jednotnou judikaturu a dokázat vyřídit kauzy, které si zaslouží meritorní projednání.“¹⁷

Volání kritiků vyslyšel zákonodárce s odůvodněním, že popsaná situace byla v rozporu se zásadami spravedlivého procesu, z nichž vyplývá požadavek, aby o přijatelnosti návrhů rozhodoval kolegiální orgán a nikoliv jednotlivec.¹⁸ Novelu zákona o Ústavním soudu přijatou v roce 1998 lze označit za stěžejní milník ve vývoji úpravy institutu. Pravomoc odmítat návrhy byla nově svěřena tříčlennému senátu¹⁹ a současně došlo k zakotvení požadavku jednomyslnosti pro přijetí usnesení o odmítnutí návrhu z důvodu zjevné neopodstatněnosti.²⁰

Další změna zákona o Ústavním soudu je velmi podstatná z pohledu formálních náležitostí odmítavého usnesení. Zákon č. 404/2012 Sb. přeformuloval obecný požadavek odůvodnit rozhodnutí o odmítnutí na povinnost, aby bylo usnesení „stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá“. ²¹ Zákonodárce tímto otevřel ÚS dveře pro zkrácení odůvodnění, avšak neurčitou formulací nechal na soudu a jeho soudcích, jakým způsobem se přesně této příležitosti chopí.

v roce 1993 a současné problémy. In: KYSELA, Jan (ed.). *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech. Vznik, vývoj, problémy a úvahy de lege ferenda*. Praha: Eurolex Bohemia, a.s., 2006, s. 21–23.

¹⁴ Předběžné projednání je upraveno v § 23 zákona č. 491/1991 Sb., o organizaci Ústavního soudu České a Slovenské Federativní Republiky a o řízení před ním. K podobnostem ohledně odmítání soudcem zpravodajem viz MIKULE, Vladimír, SLÁDEČEK, Vladimír. *Zákon o Ústavním soudu – komentář a judikatura k Ústavě ČR a Listině základních práv a svobod*. Praha: Eurolex Bohemia s. r. o., 2001, s. 120–121.

¹⁵ § 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu ve znění od 1. 7. 1993 do 9. 5. 1998.

¹⁶ Důvodová zpráva k zákonu o Ústavním soudu, Zvláštní část, k části druhé, hlava první (§ 28 až 64).

¹⁷ ŠIMÍČEK, *Ústavní stížnost*, s. 165, pozn. 389.

¹⁸ Důvodová zpráva k zákonu č. 77/1998 Sb, kterým se mění zákon o Ústavním soudu, k čl. I.

¹⁹ Čl. 1 bod 3. zákona č. 77/1998 Sb, kterým se mění zákon o Ústavním soudu.

²⁰ Jedná se o změnu ustanovení § 42–43 zákona o Ústavním soudu. Tamtéž, čl. 6–9.

²¹ § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu.

1.1.2 Současná právní úprava v zákoně o Ústavním soudu

Zjevná neopodstatněnost je v současnosti zakotvena v § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako jeden z důvodů pro odmítnutí návrhu. V obecné části zákona ale nalezneme další související ustanovení, která v hrubých rysech upravují proces odmítání neopodstatněných návrhů. K rozhodnutí je podle zákona příslušný tříčlenný senát, který tak činí mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků.²² Předtím, než senát rozhodne, má soudce zpravodaj za úkol připravit věc k projednání.²³ O zjevné neopodstatněnosti návrhu poté senát rozhoduje odmítavým usnesením,²⁴ k jehož přijetí je třeba souhlas všech tří soudců.²⁵ Tento zákonný požadavek označuje odborná literatura za právo veta členů senátu.²⁶ Zajímavé také je, že kvůli jednomyslnosti nelze připojovat k výroku rozhodnutí odlišná stanoviska, nalezneme však konkurenční stanoviska k odůvodnění. Z poslední doby lze upozornit na soudce Uhlíře, který se v senátním odmítavém usnesení vymezil proti závaznému plenárnímu nálezu.²⁷ Jako další lze zmínit sérii námitek soudce Fialy k textu odmítavých usnesení psaných soudcem Šimíčkem²⁸ anebo věcné připomínky soudce Davida.²⁹

Za zmínku stojí, že na základě zákonného zmocnění ÚS modifikoval v určitých případech příslušnost k rozhodování o zjevné neopodstatněnosti. Plénium v souladu s § 11 odst. 2 písm. k) zákona o Ústavním soudu opakovaně vydává rozhodnutí, kterými si vyhrazuje pravomoc rozhodovat o odmítnutí v některých typech řízení namísto senátu.³⁰ V současnosti jde např. o ústavní stížnosti, ve kterých je účastníkem nebo vedlejším účastníkem prezident, vláda či některá z parlamentních komor.³¹ Zajímavou myšlenkou je, zda popsání atrahování nezpůsobuje asymetrii ve váze jednotlivých rozhodnutí.³² Osobně se domnívám, že je tato úvaha správná už jen z početních důvodů, protože argumentace všech členů pléna má pocitově větší váhu, než pouze tříčlenného senátu. Zmíněné specifikum by však v praxi nemělo v praxi činit problémy.

²² § 43 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.

²³ § 42 odst. 2 zákona o Ústavním soudu.

²⁴ Vyplyvá ze znění § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

²⁵ § 19 odst. 2 zákona o Ústavním soudu.

²⁶ FILIP, Jan. § 21 [Rozhodování senátu]. Online [Systém Beck online]. In: FILIP, HOLLÄNDER, ŠIMÍČEK, Zákon o Ústavním soudu, bod 3.

²⁷ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2804/23 ze dne 24. 4. 2024.

²⁸ Např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3144/23 ze dne 28. 2. 2024; Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3244/23 ze dne 17. 1. 2024; Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1779/23 ze dne 14. 9. 2023.

²⁹ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2953/22 ze dne 25. 4. 2023.

³⁰ Poprvé tak plénium učinilo v roce 2001 skrze Sdělení Ústavního soudu č. 8/2001 Sb. ze dne 10. 1. 2001.

³¹ Čl. 1 odst. 1 písm. c) Sdělení Ústavního soudu č. 52/2014 Sb. ze dne 31. 3. 2014.

³² FILIP, Jan. § 15 [Složení a působnost]. Online [Systém Beck online]. In: FILIP, HOLLÄNDER, ŠIMÍČEK, Zákon o Ústavním soudu, bod 4.

Jelikož jsou podle převažujícího názoru obecně závazné výhradně nálezy ÚS,³³ asymetrie významu usnesení se projeví pouze v rovině přesvědčivosti, zatímco na sjednocování judikatury a vnitřní vázanost soudu vlastními rozhodnutími by uvedený jev neměl mít negativní dopad.

Vzhledem k tomu, že je zjevná neopodstatněnost upravena v obecné části zákona, je zřejmé, že je možné ji užít jako důvod odmítnutí návrhu ve všech typech řízení. Na tomto závěru se shoduje komentářová literatura, byť současně upozorňuje, že se může jednat o „*spící kompetenci*“.³⁴ Uvedené označení naráží na skutečnost, že v některých typech řízení ÚS ještě nikdy nevynesl výrok o odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost. Nestalo se tak doposud např. ani v jednom z pěti řízení o souladu mezinárodních smluv s ústavním pořádkem podle čl. 87 odst. 2 Ústavy či v žádném z dvaceti dvou kompetenčních sporů podle čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy.³⁵ Z pohledu této práce je však podstatné, že se naopak jedná o nejčastěji užívaný způsob rozhodnutí v řízení o ústavních stížnostech.³⁶

1.2 Rozhodnutí o zjevné neopodstatněnosti

Podoba odmítavého usnesení o zjevné neopodstatněnosti vychází ze zákona, podle kterého musí být usnesení „*písemně vyhotoveno, stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá, a musí obsahovat poučení, že odvolání není přípustné.*“³⁷ Minimální zákonné požadavky konkretizuje rozhodovací praxe, v níž si ÚS opakovaným odmítáním velkého množství stížností vytvořil specifickou strukturu, obsah a styl odůvodňování rozhodnutí.

1.2.1 Struktura a obsah odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost

Z pohledu struktury se usnesení o zjevné neopodstatněnosti nikterak neodlišuje od standardní struktury, kterou ÚS používá ve svých rozhodnutích.³⁸ V souvislosti s tím je samozřejmě třeba

³³ SLÁDEČEK, Vladimír. Čl. 89 [Vykonatelnost a závaznost rozhodnutí]. Online. [Systém Beck online]. In: SLÁDEČEK, Vladimír, MIKULE, Vladimír, SUCHÁNEK, Radovan, SYLLOVÁ, Jindřiška. Ústava České republiky. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1026, bod 11. Dostupné z: www.beck-online.cz. Podrobněji se otázce závaznosti kvazimeritorních usnesení věnuji v kapitole 2.3.

³⁴ POSPÍŠIL, § 43 [Odmítnutí návrhu], k § 43; FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 106.

³⁵ Příklady vychází z databáze NALUS, ve které jsem vyhledával počet výroků o zjevné neopodstatněnosti v jednotlivých typech řízení. Viz Ústavní soud. NALUS: Vyhledávání rozhodnutí Ústavního soudu České republiky. Online. Dostupné z: <https://nalus.usoud.cz>. [citováno dne 2024-8-21].

³⁶ Uvedený závěr jednoznačně vyplývá ze statistické ročenky ÚS. Viz pozn. 11.

³⁷ § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu.

³⁸ BOBEK, Michal, KÜHN, Zdeněk a kol. *Judikatura a právní argumentace*. 2. vyd. Praha: Auditorium, 2013, s. 342–346.

vytknout před závorku, že každý soudce má osobitý styl psaní. Obecně je typické číslování odstavců a u některých usnesení dokonce členění pomocí nadpisů jednotlivých částí.³⁹ Konkrétní struktura je následující:

- Návěti;
- výrok;
- odůvodnění;
- poučení.⁴⁰

V návěti odmítavého usnesení nalezneme v řízení o ústavní stížnosti informaci o složení senátu, určení soudce zpravodaje, identifikaci stěžovatele, účastníků řízení a akty, proti kterým stížnost směřuje. Nejčastěji přitom stěžovatelé brojí proti rozhodnutí obecných soudů.⁴¹ Výrok bude znít: „*Ústavní stížnost se odmítá*“ a poučení: „*Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné*“. Typické také je, že ÚS část odůvodnění vyhradí poučení stěžovatele o tom, co je zjevná neopodstatněnost.⁴² Osobně vnímám výskyt této pasáže pozitivně, jelikož mám za to, že napomáhá větší srozumitelnosti rozhodnutí ÚS a mohla by mít také pozitivní vliv na přijetí rozhodnutí ze strany adresáta.

Nejrozsáhlejší a současně nejvíce proměnlivou částí usnesení je jeho odůvodnění.⁴³ Skládá se z rekapitulace předchozích řízení a skutkových okolností případu a ze samotného odůvodnění rozhodnutí. Zajímavou otázkou je délka odůvodnění. V rozhodovací praxi soudu se objevují tendence zkracovat odmítavá usnesení redukováním rekapitulace zbytečných faktů. Ve spojení s tím nalezneme v rozhodnutí např. následující formulaci: „*Obsah napadených rozhodnutí, jakož i průběh řízení, která jejich vydání předcházela, netřeba podrobněji rekapitulovat, neboť jak stěžovaná rozhodnutí, tak průběh procesu jsou stěžovateli i účastníkům řízení známy.*“⁴⁴ Z novějšího usnesení lze zmínit formulaci: „*Pro vypořádání ústavní stížnosti není podrobnější rekapitulace průběhu řízení a napadených rozhodnutí účelná, samotným účastníkům jsou všechny skutečnosti známy.*“⁴⁵ Na druhou stranu je třeba také upozornit na výskyt opačného jevu – usnesení, která obsahují několik stránek rekapitulace s následným konstatováním zjevné

³⁹ Např. v období od 1. 6. 2024 do 30. 6. 2024 měli v usneseních o odmítnutí ústavních stížností pro zjevnou neopodstatněnost nadpisu soudci Jirsa, Fiala, Kühn, Hulmák, Zemanová, Dolanská Bányaiová, Svatoň, Šámal. Naopak chyběly v usneseních soudců Křesťanové, Šimíčka a Uhlíře. Viz Ústavní soud, *NALUS*. [citováno 2024-7-8].

⁴⁰ Tamtéž.

⁴¹ Např. v roce 2023 z celkového počtu 3423 ústavních stížností směřovalo proti rozhodnutím soudu 3279 stížností, viz Ústavní soud, *Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023*, s. 57.

⁴² ŠIMÍČEK, *Ústavní stížnosti*, s. 166.

⁴³ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 344.

⁴⁴ Tamtéž, s. 344–345.

⁴⁵ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1835/23 ze dne 8. 9. 2023, bod 3.

neopodstatněnosti návrhu.⁴⁶ Osobně souhlasím s odbornou literaturou vnímající druhý ze stylů psaní usnesení negativně. Odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost by soud dle mého názoru měl pojmut stručně. V usnesení, které má konstatovat pouze to, že soud nepřijímá věc k meritornímu posouzení, zpravidla postrádá podrobný popis procesního vývoje smysl. Zvláště v situaci, kdy účastníci prošli celou soudní soustavou a průběh řízení je jim dobře znám.

Otázka stručnosti odůvodnění ve smyslu § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu je však předmětem nejasností. Před přijetím novely, která do zákona zakotvila povinnost „*stručného odůvodnění uvedením zákonného důvodu*“ se objevovaly názory, že odůvodnění musí odpovídat standardům kladeným občanským soudním řádem na rozsudek v civilním řízení.⁴⁷ Dnes už tak vysoké požadavky na odůvodňování odmítavých usnesení kladeny nejsou, což vyplývá také z praxe, kterou zvolil sám ÚS. Existují názory, že i přes znění zákona žádná konkrétní limitace stanovena není a ustanovení nebrání vydávání dlouhých rozhodnutí.⁴⁸ Podle komentářové literatury by odůvodnění mělo alespoň zhruba vypořádat skupiny námitek stěžovatele tak, aby nevznikly jakékoliv pochybnosti o tom, že návrh je opravdu neopodstatněný.⁴⁹ Přitom nestačí, pokud soud jen odkáže na ustanovení zákona, podle kterého návrh odmítá.⁵⁰ Osobně se domnívám, že by usnesení pro zjevnou neopodstatněnost měla být co nejstručnější. Pokud je stížnost skutečně zjevně neopodstatněná, nemyslím si, že je třeba v usnesení shrnovat judikaturu ÚS týkající se posuzované oblasti nebo podrobně reagovat na všechny stížnostní námítky. Znění zákona o Ústavním soudu je natolik vágní, že soudcům umožňuje přistupovat k délce odůvodnění různě. Zastávám názor, že zájem na podrobném odůvodňování odmítnutí může jít stranou na úkor toho, aby soudci měli čas na vypracovávání meritorních rozhodnutí, která jsou klíčová z pohledu celého právního systému.

S úvahami o ideální délce odůvodnění souvisí jeho funkce, z nichž lze jmenovat následující. Působí dovnitř ÚS jako určitá směrnice – může soudu posloužit jako vodítko či argumentační opora pro rozhodování v obdobných případech.⁵¹ Nalezneme také upozornění, že odůvodnění může být podstatné pro případný přezkum ze strany Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) či působení navenek jako vysvětlení rozhodnutí stěžovateli a jeho advokátovi.⁵² S tím

⁴⁶ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 345.

⁴⁷ FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 127.

⁴⁸ FOREJTOVÁ a kol., *Ústavní soudnictví*, s. 99, pozn. 242.

⁴⁹ POSPÍŠIL, § 43 [Odmítnutí návrhu], k § 43 odst. 3.

⁵⁰ Na tuto skutečnost upozorňuje Jan Filip, je však opět nutné mít na zřeteli, že se jedná o komentářovou literaturu z roku 2007. Na rozdíl od pozn. 47 je však tento závěr souladný se současným přístupem ÚS k odůvodňování odmítavých usnesení. Viz FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 127.

⁵¹ Takto se např. ÚS opírá v jednom ze svých usnesení o starší odmítnutí v oblasti pobytové problematiky, viz Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 726/24 ze dne 17. 4. 2024, bod 11.

⁵² FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 127.

také souvisí skutečnost, že ÚS může v odůvodnění odmítavého usnesení zaujmout stanovisko k problematickému obsahu návrhů⁵³ a snažit se dotvářet pravidla řízení o ústavní stížnosti. Zmínit lze také obecné funkce odůvodnění, jehož přítomnost v rozhodnutí přispívá k transparentnosti, kontrole a zvyšování důvěry v soudnictví ze strany veřejnosti.⁵⁴ Je zřejmé, že se odůvodnění v rozhodnutích ÚS nenachází jen tak, ať už se jedná o usnesení či nález. V obou případech se ale význam odůvodnění liší, a proto je otázkou, zda by se mohla a měla lišit i délka a obsah odůvodnění.⁵⁵

1.2.2 Konkrétní důvody zjevné neopodstatněnosti

Zjevná neopodstatněnost je do značné míry neurčitý pojem, jehož výklad byl ponechán rozhodovací činnosti. Jak ale podotýká Vojtěch Šimíček, konkrétní důvody zjevné neopodstatněnosti jsou různorodé a ÚS se o definování pojmu téměř nikdy nepokusil. Jako výjimku uvádí rozhodnutí, ve kterém soud konstatoval, že je třeba návrh odmítnout, pokud „*zásah orgánu veřejné moci vůbec nesměřuje do základním právem regulované sféry nebo sice směřuje do sféry základním právem regulované, nikoliv však chráněné.*“⁵⁶

Definice pojmu je tedy nejasná, avšak v usneseních lze identifikovat, že ÚS stížnosti velmi často odmítá s pravidelně se opakujícími argumenty. V několika případech se odborná literatura snažila zachytit typické důvody zjevné neopodstatněnosti ústavních stížností. Např. Vojtěch Šimíček vyzdvihuje tyto tři:

1. Ústavní stížnost směřuje do oblasti přehodnocování dokazování, což ÚS nepřísluší;
2. stížnost pouze brojí proti neúspěchu v předchozím řízení, aniž by vyzdvihovala jeho protiústavnost;
3. stížnost se opírá pouze o tvrzené porušení podústavního práva, aniž by bylo možné dovodit protiústavnost.⁵⁷

Podrobnější je v tomto směru komentář Jana Filipa, který dělí důvody do dvou kategorií. První z nich jsou typické skutkové důvody. Zjednodušeně se jedná o následující vady:

⁵³ FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 119.

⁵⁴ ZEMANOVÁ, Daniela. Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem? In: ŠIMÍČEK, Vojtěch (ed.). *30 let ústavního soudnictví*. Praha: Leges, 2024, s. 254–255.

⁵⁵ Otázce odůvodňování odmítavých usnesení se budu věnovat v následujících částech práce, jelikož redukování rozsahu odůvodnění je jedním z navrhovaných řešení problémů, kterým ÚS v souvislosti s odmítáním ústavních stížností čelí. V empirické části se zaměřím na způsob, kterým ÚS v současnosti odůvodňuje odmítavá usnesení, abych mohl dostatečně podložit závěry o důležitosti odůvodnění v rozhodnutích o zjevné neopodstatněnosti.

⁵⁶ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 20/98 ze dne 23. 4. 1998. Viz ŠIMÍČEK, *Ústavní stížnost*, s. 168.

⁵⁷ ŠIMÍČEK, *Ústavní stížnost*, s. 168–169.

1. Obecná tvrzení bez řádného zdůvodnění;
2. absence zdůvodnění souvislosti mezi napadeným rozhodnutím a porušením ústavně zaručeného práva;
3. podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování obecných soudů;
4. ÚS není obecným soudem a nemůže suplovat jejich roli;
5. nejedná se o opomenutý důkaz, ačkoliv to stěžovatel tvrdí;
6. ÚS není třetí soudní instancí, takže nemá pravomoc běžně doplňovat či měnit skutková zjištění;
7. ÚS je soudní orgán ochrany ústavnosti a nemůže pokračovat ve věci pravomocně ukončené, protože jen obecný soud rozhoduje o vině a trestu;
8. podle principu přímosti dokazování ÚS nemůže měnit hodnocení důkazů, pokud je neprovádí sám. V tomto směru nemůže nahrazovat činnost obecných soudů;
9. podle zásady volného hodnocení důkazů spadá rozhodnutí o rozsahu dokazování do výlučné kompetence obecného soudu;
10. u bagatelních věcí, ve kterých není připuštěno dovolání, je ústavní stížnost až na extrémní případy vyloučena.⁵⁸

Druhou skupinou jsou právní důvody zjevné neopodstatněnosti:

1. Úkolem ÚS není polemika s právními závěry obecných soudů;
2. vztahy mezi osobami soukromého práva není možné bezprostředně napadnout ústavní stížností;
3. výklad neurčitých právních pojmů přísluší v konkrétním případě obecným soudům;
4. ÚS může přezkoumávat protiprávnost postupu obecných soudů jen tehdy, pokud dosáhne intenzity protiústavnosti;
5. ne každý exces státního orgánu zakládá možnost zrušení jeho rozhodnutí cestou ústavní stížnosti na základě čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práva a svobod;
6. opačný právní názor stěžovatele neznamena porušení práva na spravedlivý proces;
7. absence určení, v čem konkrétně spatřuje stěžovatel porušení ustanovení ústavního pořádku;
8. nejedná se o extrémní nesoulad závěrů rozhodnutí se skutkovými zjištěními;
9. nesprávné právní posouzení neznamena vždy porušení ústavně procesních principů;
10. stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci;

⁵⁸ FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 117.

11. ÚS nepřísluší posuzovat věcnou správnost či zákonnost rozhodnutí orgánu;
12. ÚS nemůže posuzovat zákonnost vzetí do vazby. Už vůbec se nemůže vyjadřovat k vedení vyšetřování či posuzovat ústavnost okolností podmíněného propuštění;
13. rozdílný názor stěžovatele na interpretaci obyčejného práva neznamena porušení práva na spravedlivý proces;
14. není možné argumentovat již překonaným právním názorem ÚS;
15. nesprávné uchopení pojmu legitimní očekávání;
16. problematika nedosahuje ústavní roviny, jelikož otázka výkladu zákonů týkajících se smluvních vztahů je v kompetenci obecných soudů;
17. úvaha nejvyšších soudů o tom, zda se jedná o otázku zásadního právního významu, není ÚS oprávněn přezkoumávat.^{59 60}

Z poskytnutého výčtu a nastíněného přístupu judikatury ÚS k definování zjevné neopodstatněnosti je zřejmé, že se jedná o abstraktní a velmi obsáhlým pojem, pod který se v praxi schová řada konkrétních důvodů odmítnutí. Současně je však patrné, že uvedené důvody se často překrývají nebo jsou si minimálně podobné.

1.3 Zhodnocení současné úpravy

Právní úprava zjevné neopodstatněnosti je velmi strohá, jelikož v zákoně o Ústavním soudu nalezneme pouze několik stručných a obecných ustanovení týkajících se institutu. Dle mého názoru má takový způsob úpravy svá pro a proti.

Výhodou může být ponechání volnosti k vyplnění bílých míst soudní praxí, k němuž také dochází. Nastavení zákonné úpravy je flexibilní a zákonodárce soudu umožňuje reagovat na aktuální situaci – např. množství zjevně neopodstatněných návrhů, které musí rozhodnout. Za pozitivní způsob využití strohosti úpravy lze označit způsob psaní rozhodnutí, konkrétně číslování odstavců rozhodnutí a nadepisování jednotlivých tematických bloků. Strukturování rozhodnutí totiž napomáhá stěžovatelům, aby se v něm lépe orientovali, a zvyšuje jeho srozumitelnost. V důsledku tak dochází k lepšímu naplňování role odůvodnění jako vysvětlení, proč byla stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

⁵⁹ FILIP, § 43 [Odmítnutí návrhu], bod 118.

⁶⁰ Ivo Pospíšil také nabídl výčet nejčastějších důvodů, je však o poznání stručnější a všechny příklady jsou obsaženy ve výčtu Jana Filipa, vyjma stížností směřujících proti zásahu do základních práv, který již pominul. Viz POSPÍŠIL, § 43 [Odmítnutí návrhu], k § 43 odst. 2 písm. a).

Volnost úpravy s sebou však přináší také pochybnosti ohledně toho, jak ÚS ve skutečnosti naplňuje mantinely vytyčené zákonem o Ústavním soudu. V obecné rovině lze např. bezpochyby kladně hodnotit změny, které přinesla novela zákona o Ústavním soudu přenesením rozhodování o zjevné neopodstatněnosti ze soudců zpravodajů na tříčlenné senáty. Domnívám se, že jde o dobrou pojistku proti potenciální svévoli či prosté chybě soudce zpravodaje při vyhodnocení opodstatněnosti stížnosti a novela směřuje k tomu, aby prvotní posuzování bylo spravedlivější a zvyšovalo šanci odhalit porušení základních práv stěžovatelů. Ve skutečnosti je však nutné se zaměřit na to, jakou roli mají jednotliví členové senátu při vzniku rozhodnutí o zjevné neopodstatněnosti. Počet aktérů a rozložení vlivu totiž může mít např. podstatný dopad na udržování jednotnosti judikatury. Ačkoliv máme v zákoně požadavek jednomyslnosti, otázkou zůstává, zda je při rozhodování skutečně respektován.

Prostor pro zkoumání a hodnocení nabízí také praxe v oblasti rozsahu odůvodňování, které má být podle současného znění zákona o Ústavním soudu stručné. Jak už jsem nastínil výše, limity stručnosti si může každý vykládat jinak a přístup k odůvodňování se také může měnit v čase. Další zajímavé otázky nabízí neurčitost samotného pojmu zjevná neopodstatněnost, pod nějž se v praxi schová obrovské množství konkrétních důvodů odmítnutí ústavních stížností. Domnívám se, že v některých případech působí institut poněkud nečitelně, a ačkoliv se odborná literatura o zobecnění nepokouší, je zřejmé, že se konkrétní důvody odmítnutí ústavní stížnosti často prolínají. Za zkoumání podle mě stojí četnost jejich výskytu v odmítavých usneseních, která může také souviset se způsobem vzniku a odůvodňování rozhodnutí. Uvedeným otázkám se proto budu věnovat v empirické části práce zaměřené na odmítavá usnesení.

Popsané pochybnosti lze na závěr shrnout tak, že ačkoliv je volnost největší výhodou zákonné úpravy, je na druhou stranu také jejím největším nedostatkem. V důsledku neurčitosti zjevné neopodstatněnosti klade zákon o Ústavním soudu soudcům náročný úkol. Musí být dostatečně disciplinováni a přistupovat k odmítavým usnesením co nejvíce jednotně a předvídatelně, aniž by přitom měli jasně definované hranice. Mám však za to, že se ÚS zmíněný úkol bohužel nedaří naplňovat a částečně za to může právě vágní právní úprava. Negativní důsledky dopadají na stěžovatele a jejich právní zástupce, pro které může institut působit nepředvídatelně, ale také na soudy kvůli nejednoznačnému vymezení pravomoci ÚS ve vztahu k obecné justici či nepřehlednosti judikatury. Nedostatky vyplývající z neurčitosti institutu proto budu zkoumat v následujících kapitolách práce.

2. Rozhodování o zjevné neopodstatněnosti

Podstatným závěrem analýzy právní úpravy zjevné neopodstatněnosti je, že zákon o Ústavním soudu je v tomto směru velmi strohý a klíčovou roli hraje praxe ÚS, která dotváří proces rozhodování. Zajímavé jsou jednotlivé kroky procesu vzniku usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost, ale také aktéři, kteří se na rozhodování podílejí a působí na finální podobu usnesení. V odborné literatuře nalezneme upozornění na různé vlivy, které se promítají do senátního rozhodování. Zmíněné faktory mají bezesporu relevanci i pro zjevnou neopodstatněnost, na které se musí usnést jednomyslně celý tříčlenný senát. Při analýze procesu vzniku rozhodnutí není možné zapomínat ani na lidskoprávní prvky. Zejména právo na spravedlivý proces a jeho jednotlivé aspekty jsou z pohledu odmítavých usnesení zajímavým tématem.

2.1 Proces vzniku usnesení

Poté, co ústavní stížnost dojde na ÚS, je nutné určit, kdo se bude jejím vyřízením zabývat. Na základě mechanismu rozdělování nápadu obsaženého v rozhodnutí pléna⁶¹ je určen soudce zpravodaj, jehož úkolem je připravit věc tak, aby bylo možné ji projednat při jednom jednání senátu.⁶² Společně s ním je určena také příslušnost senátu, jehož je zpravodaj členem.⁶³ V první fázi řízení o ústavní stížnosti musí společně se svými asistenty zhodnotit, jestli věc bude odmítnuta nebo meritorně projednána.⁶⁴ Nejprve je posouzeno splnění podmínek řízení a opodstatněnost návrhu. Pokud zpravodaj dojde k závěru, že stížnost je zjevně neopodstatněná, vypracuje zpravodajskou zprávu, která obsahuje koncept rozhodnutí o odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost.⁶⁵ Zprávu následně předloží ostatním členům senátu,⁶⁶ kteří musí závěr o zjevné neopodstatněnosti přijmout jednomyslně. Pokud se senát na zjevné neopodstatněnosti neshodne,

⁶¹ Rozhodnutí pléna Ústavního soudu o ustavení senátů a pravidlech rozdělení agendy Org. 51/22 ze dne 29. 11. 2022, čl. 5–7.

⁶² Jan, FILIP. [§ 42 Úkony soudce zpravodaje]. Online [Systém Beck online]. In: FILIP, HOLLÄNDER, ŠIMÍČEK, Zákon o Ústavním soudu, bod 2.

⁶³ KADLEC, Ondřej. *Role velkých senátů v rozhodování vrcholných soudů České republiky*. Praha: Wolters Kulwer, 2019, s. 137.

⁶⁴ PAVLÍČEK, Václav a kol. *Ústavní právo a státověda, II. díl. Ústavní právo České republiky*. 2. aktualizované vyd. Praha: Leges, 2015, s. 981.

⁶⁵ HOŘEŇOVSKÝ, Jan, CHMEL, Jan. Proces vzniku rozhodnutí Ústavního soudu ČR. *Časopis pro právní vědu a praxi*. Roč. 23 (2015), č. 3, s. 304.

⁶⁶ Tamtéž.

dochází k výměně soudce zpravodaje rozhodnutím předsedy senátu.⁶⁷ Nový zpravodaj vypracovává koncept, který směřuje k projednání ústavní stížnosti ve věci samé. Postupuje přitom od začátku, jako by k jednání o zjevné neopodstatněnosti vůbec nedošlo.⁶⁸

Zajímavou otázkou je, jak důkladný by měl být přezkum zjevně neopodstatněného návrhu. Ze samotného znění textu zákona se může zdát, že zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost by měl zpravodaj poznat na první pohled. Taková byla i původní myšlenka zavedení institutu – k odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost mělo docházet na základě pouhého nahlédnutí do spisu.⁶⁹ Popsané chápání institutu je ale nesprávné, jelikož závěr o zjevné neopodstatněnosti může někdy vyplynout z vyjádření účastníků,⁷⁰ zatímco jindy může neopodstatněnost argumentů či zamlčení podstatných okolností prokázat až vyžádaný spis.⁷¹ Zjevnost je tedy primárně otázkou „*obsahu návrhu a jeho odůvodnění*“⁷² a nelze ji chápat v časovém smyslu jako otázku rychlosti vyřízení stížnosti.

Komentářová literatura s výtkami upozorňuje na spornou povinnost vyplývající z judikatury ESLP. Soudce zpravodaj by podle ní měl v odůvodněných případech zaslat navrhovateli vyjádření účastníků k replice před ústním jednáním.⁷³ Lze ale souhlasit se závěrem, že požadavek nedostatečně zohledňuje specifika zjevné neopodstatněnosti – zejména skutečnost, že zjevně neopodstatněné stížnosti jsou ve většině případů odmítány bez ústního jednání a zákon je vykládán tak, že zpravodaj si při odmítnutí může zvážit potřebnost vyjádření účastníků pro rozhodnutí případu.⁷⁴ Nekonání ústních jednání souvisí s možností si vyžádat předchozí spis,⁷⁵ jelikož informace v něm obsažené jsou zpravidla dostačující pro posouzení argumentace navrhovatele. V praxi tedy uvedená povinnost na odmítání fakticky dopadat nebude, protože případů, v nichž bude konáno ústní jednání jako podmínka pro obligatorní zasílání návrhu k vyjádření, je velmi málo. Zasílání každého zjevně neopodstatněného návrhu k vyjádření by znamenalo prodlužování délky řízení v rozporu se zamýšleným zjednodušením procesu odmítání návrhů, a proto je dle mého názoru vhodné současný stav zachovat.

⁶⁷ POSPÍŠIL, Ivo. [§ 42 Úkony soudce zpravodaje]. Online [Systém ASPI]. In: WAGNEROVÁ, DOSTÁL, LANGÁŠEK, POSPÍŠIL, Zákon o Ústavním soudu: Komentář, k odst. 1, 2.

⁶⁸ ŠIMÍČEK, Ústavní stížnost, s. 166.

⁶⁹ FILIP, [§ 43 Odmítnutí návrhu], bod 102.

⁷⁰ Tamtéž.

⁷¹ FILIP, [§ 42 Úkony soudce zpravodaje], bod 5.

⁷² FILIP, [§ 43 Odmítnutí návrhu], bod 102.

⁷³ POSPÍŠIL, Ivo. [§ 32 Oprávnění a úkony účastníků]. Online [Systém ASPI]. In: WAGNEROVÁ, DOSTÁL, LANGÁŠEK, POSPÍŠIL, Zákon o Ústavním soudu: Komentář, k § 32.

⁷⁴ POSPÍŠIL, [§ 42 Úkony soudce zpravodaje], k odst. 4.

⁷⁵ POSPÍŠIL, [§ 32 Oprávnění a úkony účastníků], k § 32.

2.2 Vlivy v rámci senátního rozhodování

Česká právní věda věnující se zkoumání soudního rozhodování zmiňuje existenci různých vlivů na rozhodování soudců, které můžeme rozdělit na externí a interní.⁷⁶ Interní se vztahují k osobnosti soudce, jeho profesní kariéře či k jeho hodnotovému založení. Ve vztahu k ÚS je obzvlášť vyzdvihován velký vliv osobností soudců na jeho fungování s upozorněním, že „*soudci Ústavního soudu do plnění svého úkolu ochrany ústavnosti nutně promítají hodnoty, které zastávají*“.⁷⁷ Mezi externí vlivy naopak patří např. působení dalších členů senátu, kteří rozhodují společně se zpravodajem.⁷⁸ Optikou externích vlivů je zajímavé rozebrat, jaké je rozložení sil při rozhodování o ústavních stížnostech. Aktéry, kteří v procesu vzniku usnesení o zjevné neopodstatněnosti mohou ovlivnit, zda bude usnesení odmítnuto jako zjevně neopodstatněné, jsou soudce zpravodaj, další členové senátu, ale také asistenti soudce zpravodaje.

Jako vodítko pro poznání skutečného vlivu na odmítání pro zjevnou neopodstatněnost může sloužit konstatování Vojtěcha Šimíčka. Ten při hodnocení novely, která přenesla rozhodování ze zpravodajů na senát, upozornil, že zamýšlený pozitivní posun ve sjednocování judikatury se příliš nenaplnil, protože „*v reálné praxi se stává velmi zřídka, aby některý z členů senátu odmítl takovéto rozhodnutí* [návrh zpravodaje na odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost] *podpořit a tím vyvolal nutnost věc rozhodnout formou nálezu*.“⁷⁹ Podrobněji se tímto problémem zabýval Jan Chmel, který dospěl k závěru, že při rozhodování o ústavních stížnostech má dominantní roli soudce zpravodaj, zatímco ostatní členové senátu ovlivňují výsledné rozhodnutí jen nepatrně. Podle jeho zkoumání se jedná o obecný trend, z něhož existují pouze výjimky.⁸⁰ Závěry potvrzuje také jeden z bývalých soudců, který při anonymních rozhovorech uvedl, že si za své funkční období vzpomene jen na jednotky případů přehlasování zpravodaje ostatními členy senátu.⁸¹ Popsanou pozici soudců zpravodajů jen dokresluje skutečnost, že některé senáty se ohledně projednání ústavních stížností ani nesetkají a rozhodují písemnou formou. V takovém případě spis s konceptem odmítavého usnesení putuje od zpravodaje k dalším soudcům, kteří s ním nakládají podle toho, jak moc je koncept přesvědčil nebo jak moc jsou

⁷⁶ CHMEL, Jan. *Zpravodajové a senáty: Vliv složení senátu na rozhodování Ústavního soudu České republiky o ústavních stížnostech*. Online [Systém Beck online]. Časopis pro právní vědu a praxi, č. 4, 2017, s. 739–758. Dostupné z: www.beck-online.cz.

⁷⁷ BLAŽKOVÁ, Kristina, CHMEL, Jan. Úvodem – Proč psát o Ústavním soudu a jeho soudcích. In: KYSELA, Jan, BLAŽKOVÁ, Kristina, CHMEL, Jan a kol. *Právníký Olymp: Portréty vybraných soudců Ústavního soudu ČR*. Praha: Leges, 2015, s. 32.

⁷⁸ CHMEL, *Zpravodajové a senáty*.

⁷⁹ ŠIMÍČEK, *Ústavní stížnost*, s. 167.

⁸⁰ CHMEL, Jan. *Co ovlivňuje Ústavní soud a jeho soudce?* Praha: Leges, 2021, s. 126–128.

⁸¹ HOŘEŇOVSKÝ, CHMEL, *Proces vzniku rozhodnutí Ústavního soudu ČR*, s. 309.

zahlcení jinými případy.⁸² Za zmínku stojí, že při výzkumu prováděném formou rozhovorů se soudci a asistenty si nikdo z nich nevzpomněl na případ, kdy zpravodaj na základě senátní debaty závěr o vypracování nálezu přehodnotil tak, že stížnost je ve skutečnosti zjevně neopodstatněná.⁸³

Na základě uvedeného by se mohlo zdát, že nejvýraznějším aktérem je bezesporu soudce zpravodaj. Při rozhodování o zjevně neopodstatněných stížnostech je ale třeba pozornost zaměřit také na jeho asistenty. Každý soudce na ÚS má celkem tři asistentské úvazky, které může využít tak, aby pokryl zaměřením asistentů různé oblasti práva.⁸⁴ Asistenti mohou mít významné postavení zejména v senátních věcech. V odborné literatuře jsou proto dokonce označeni za „kvazisoudce“ s upozorněním, že se do této pozice dostávají kvůli tomu, že je zkrátka nemožné, aby se soudce naplno zabýval všemi přidělenými spisy.⁸⁵ Nastavení spolupráce soudce a asistenta se samozřejmě liší. V některých případech dostávají asistenti spisy se základními pokyny, jindy mají při práci na konceptu úplnou volnost. Někdy dokonce asistenti ohledně případu přímo jednájí s ostatními členy senátu.⁸⁶ Z uvedeného je zřejmé, že vliv asistentů na rozhodnutí o zjevné neopodstatněnosti nelze v žádném případě podceňovat. Zejména kvůli tomu, že soudci zpravidla sami vypracovávají rozhodnutí v zajímavějších věcech, tedy meritorních a plenárních.⁸⁷ Práce na usnesení o odmítnutí stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost proto nezřídka připadne právě asistentovi soudce zpravodaje.

S dominantní rolí soudce zpravodaje souvisí závěr vyslovený Janem Chmelem, který ve svém výzkumu upozornil, že praxe fungování senátů ÚS se nejvíce blíží formálnímu modelu.⁸⁸ Ve formálně fungujícím senátu je zvykem, že rozhodnutí se přijímá bez větší diskuse a vliv dalších členů senátu je minimální.⁸⁹ Senát tím v důsledku ztrácí jednu ze svých funkcí – diskusní, která by měla vést k hlubšímu zamyšlení nad správným řešením případu.⁹⁰ První z možných příčin popsaného stylu fungování je informační asymetrie – je to totiž soudce zpravodaj, kdo podrobněji prostudovává spis, a má proto nad ostatními soudci v senátu převahu ve znalostech o případu. Druhou příčinou je množství nápadu, které soudcům neumožňuje, aby se dopodrobna zabývali všemi případy.⁹¹ Osobně se domnívám, že informační asymetrie je z velké části silně provázána

⁸² PAPOUŠKOVÁ, Tereza, PAPOUŠEK, Jan. Ústavní soudnictví v kvantitativní perspektivě. *Jurisprudence*. Roč. 25 (2017), č. 1, s. 77–78.

⁸³ PAPOUŠKOVÁ, Tereza. Nastolování agendy u Ústavního soudu: Kdo a na základě čeho vybírá, které případy projednat a které odmítnout? *Jurisprudence*. Roč. 26 (2018), č. 6, s. 14.

⁸⁴ HOŘEŇOVSKÝ, CHMEL, Proces vzniku rozhodnutí Ústavního soudu ČR, s. 304.

⁸⁵ Tamtéž, s. 310.

⁸⁶ PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 10.

⁸⁷ HOŘEŇOVSKÝ, CHMEL, Proces vzniku rozhodnutí Ústavního soudu ČR, s. 304–305.

⁸⁸ CHMEL, *Co ovlivňuje Ústavní soud a jeho soudce?* s. 127.

⁸⁹ Tamtéž, s. 116.

⁹⁰ Tamtéž.

⁹¹ Tamtéž, s. 127.

právě se zahlceností soudců, která jim neumožňuje, aby náskok zpravodaje ve studiu spisu dohnali. Kromě příčiny v podobě vysokého počtu ústavních stížností nelze zanedbávat ani skutečnost, že senátní kvazimeritorní věci jsou jednoduše vnímány jako méně důležité. Také proto bude formální způsob senátního rozhodování nejvíce patrný právě při posuzování zjevně neopodstatněných návrhů.

Je zjevné, že se v praxi ÚS při rozhodování o zjevné neopodstatněnosti vyskytují nedostatky. Na základě nastíněné situace se nabízí myšlenka, zda by nebylo vhodné reagovat na nesoulad reálné praxe při rozhodování se zákonným požadavkem jednomyslného závěru senátu o zjevné neopodstatněnosti. Popsané fungování také umožňuje výrazné rozdíly ve vstřícnosti soudců při vyhovování ústavním stížnostem.⁹² I kvůli tomu může formálnost rozhodování senátu negativně působit navenek vůči adresátům, ale také být matoucí vůči obecným soudům či advokátům, kteří píší ústavní stížnosti. V odborné literatuře nalezneme nejen tyto výtky, ale také mnoho návrhů, které by mohly nedostatky v senátním rozhodování napravit. V dalších kapitolách představím jednotlivé připomínky podrobněji a budu se snažit kriticky vyhodnotit, která z navrhovaných řešení mají potenciál zlepšit současný stav.

2.3 Závaznost rozhodnutí

Podle Ústavy jsou „*vykonatelná rozhodnutí ÚS závazná pro všechny orgány i osoby*“,⁹³ přičemž závaznost rozhodnutí lze členit na interní a externí.⁹⁴ Podstatou dělení je, zda rozhodnutí zavazuje ÚS a jeho soudce anebo státní orgány či aktéry odlišné od ÚS. Oba typy závaznosti rozhodnutí navíc mohou mít jiné účinky – kasační či precedenční. První z nich se vztahují k řešení konkrétního případu, druhé působí do budoucna na soustavu obecných soudů při rozhodování v obdobných případech.⁹⁵

Interní závaznost s kasačními účinky spočívá ve vzniku překážky věci pravomocně rozhoduté. Zákona o Ústavním soudu přitom stanoví, že: „*Návrh na zahájení řízení je nepřípustný, týká-li se věci, o které Ústavní soud již nálezem rozhodl.*“⁹⁶ ÚS v tomto směru zaujal jasný postoj: „*Z jednoznačné formulace § 23 zákona o Ústavním soudu, jakož i z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že vydání nemeritorního usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou*

⁹² Někteří zpravodajové totiž vyhoví výrazně vyššímu procentu stížností než jiní. Nastíněný problém rozebírám podrobněji v kapitole 3.3.

⁹³ Čl. 89 odst. 2 Ústavy.

⁹⁴ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 354 a 364.

⁹⁵ HOLLÄNDER, Pavel. *Ústavněprávní argumentace: ohlédnutí po deseti letech Ústavního soudu*. Praha: Linde, 2003, s. 77.

⁹⁶ § 35 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.

*neopodstatněnost samozřejmě nebrání pozdějšímu vydání vyhovujícího (meritorního) senátního nálezu, a to i když bylo takových usnesení v obdobných věcech vydáno více.*⁹⁷ Většinový názor je tedy jednoznačný – vznik překážek řízení je vyhrazen pouze nálezům, nikoliv usnesením, kterými se odmítá ústavní stížnost pro zjevnou neopodstatněnost.⁹⁸ Také kvůli tomu by se mohlo na první pohled zdát, že zjevně neopodstatněnou ústavní stížnost je možné jednoduše doplnit a podat znovu. Skutečnost, že nevzniká překážka *res iudicata*, je však pro účastníky spíše iluzorní výhodou kvůli dvouměsíční lhůtě pro podání ústavní stížnosti.⁹⁹ Než totiž ÚS ve věci rozhodne, lhůta pro případné opětovné podání uplyne.

Precedenční účinky spojuje ÚS ve své judikatuře taktéž výlučně s nálezy.¹⁰⁰ Není proto možné uvažovat, že by odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost zakládalo dovnitř soudu povinnost překonat v něm obsažený názor soudu skrze mechanismus sjednocování judikatury.¹⁰¹ Usnesení nejsou precedenčně závazná ani navenek, proto je chybou, pokud obecné soudy argumentují ve svých rozhodnutích odmítavým usnesením.¹⁰² Senáty ÚS však při rozhodování o neopodstatněných návrzích nemohou být k dosavadní rozhodovací praxi zcela lhostejné. Z principu rovnosti a zákazu libovůle totiž vyplývá požadavek, aby soud postupoval jednotně i v usneseních, včetně odmítnutí zjevně neopodstatněných ústavních stížností.¹⁰³

Závaznost navenek v konkrétní věci se vztahuje typicky k nálezům, kterými se ruší rozhodnutí a přikazuje se orgánu (nejčastěji obecnému soudu), aby se věcí zabýval znovu. Ani tento typ závaznosti proto není možné spojit s usnesením o zjevné neopodstatněnosti, jehož podstata spočívá v konstatování, že pro zásadní nedostatek věcných důvodů není možné projednat případ před ÚS. Závěr o neopodstatněnosti návrhu tedy logicky nemůže mít žádný vliv na předcházející řízení a ani v něm nemůže nikoho vázat.

V odborné literatuře lze najít i ojedinělý postoj, podle kterého výše popsané názory nerespektují faktickou povahu usnesení o zjevné neopodstatněnosti, která naplňují materiální znaky nálezu, a proto by měla být jak závazná, tak vytvářet překážku věci rozhodnuté.¹⁰⁴ Ačkoliv souhlasím s tím, že některá odmítavá usnesení skutečně naplňují znaky nálezu, domnívám se, že takový přístup je

⁹⁷ Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 643/06 ze dne 13. 9. 2007, bod 38.

⁹⁸ Viz PAVLÍČEK a kol., *Ústavní právo a státověda*, s. 981; FILIP, Jan. [*Závaznost rozhodnutí Ústavního soudu*]. Online [Systém ASPI]. In: PODHRÁZKÝ, Milan, ŠIMÍČEK, Vojtěch., SUCHÁNEK, Radovan, MOLEK, Pavel, VYHNÁNEK, Ladislav, FILIP, Jan, BAHÝLOVÁ, Lenka. *Ústava České republiky: Komentář*. Nakladatelství Linde, body 10–11. Dostupné z: www.aspi.cz.

⁹⁹ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 337.

¹⁰⁰ Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 301/05 ze dne 13. 11. 2007, body 59–72.

¹⁰¹ § 23 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.

¹⁰² Viz BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 368; Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 670/05 ze dne 24. 4. 2006, část IV.

¹⁰³ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 356.

¹⁰⁴ BENÁK, *K povaze usnesení Ústavního soudu*.

značně nepraktický. Judikatura ÚS by měla být jednoznačná a přístupná, proto nelze po stěžovateli a jejich zástupcích při argumentaci judikaturou před ÚS požadovat, aby si nejprve použitelnost usnesení posoudili s ohledem na to, zda se jedná o „prosté usnesení“ nebo usnesení, které je materiálně nálezem. Závazný názor ÚS nelze tímto způsobem ukrývat a podobný závěr není ani v souladu se současným právním stavem.¹⁰⁵

Lze ale najít určitá specifická odmítavá usnesení, u kterých je namístě zvažovat přiznání precedenčních účinků. Jedná se o zvláštní kategorii rozhodnutí, kterými se ÚS snaží upřesnit pravidla řízení o ústavní stížnosti. Z poslední doby lze zmínit např. rozhodnutí, kterými došlo ke konkretizaci nepřípustnosti z důvodu nedodržení subsidiarity ústavní stížnosti¹⁰⁶ anebo požadavků na plné moci pro zastupování před ÚS.¹⁰⁷ Důležitost obou usnesení navíc zdůrazňuje fakt, že byla na základě rozhodnutí pléna publikována ve Sbírce nálezů a usnesení.¹⁰⁸ Zajímavé je, že při formulaci výtek vůči procesnímu postupu stěžovatelů nemá ÚS mnoho jiných možností, než vymezit podmínky řízení v usnesení o zjevné neopodstatněnosti.¹⁰⁹ Vzhledem k této skutečnosti a publikaci ve Sbírce je namístě uvažovat, zda podobná usnesení nemají precedenční závaznost. Jde však o rozhodnutí se specifickou povahou, která jsou výjimečná a nic nemění na obecném závěru, že odmítavá usnesení nejsou meritorně závazná.

2.4 Právo na spravedlivý proces

Řízení před ÚS má z pohledu soudních procesů poněkud výjimečnou pozici vyplývající z role ÚS jako ochránce ústavnosti či jeho postavení mimo soustavu obecných soudů. Ústavní soudnictví je navíc specifickou oblastí, která se ve velkém množství evropských států vyvíjela poměrně jedinečným způsobem. Rozmanitost této oblasti je ze strany ESLP do určité míry respektována. Jak ale upozorňuje komentářová literatura, pokud stát vytvoří systém řádných a mimořádných opravných prostředků, musí v těchto řízeních aplikovat zásady práva na spravedlivý proces.¹¹⁰

¹⁰⁵ PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 8.

¹⁰⁶ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/24 ze dne 27. 3. 2024.

¹⁰⁷ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3293/23 ze dne 28. 2. 2024.

¹⁰⁸ Ústavní soud. *Usnesení publikována ve Sbírce nálezů a usnesení: přípustnost ústavní stížnosti, odpovědnost státu za újmu a vady plné moci pro řízení před Ústavním soudem*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/aktualne/usneseni-publikovana-ve-sbirce-nalezu-a-usneseni-pripustnost-ustavni-stiznosti-odpovednost-statu-za-ujmu-a-vady-plne-moci-pro-řízení-před-ústavním-soudem>. [citováno 2024-7-31].

¹⁰⁹ Domnívám se, že meze procesu by ÚS mohl namísto usnesení definovat v nálezech či stanovisku pléna při změně právního posouzení procesních otázek postupem podle § 23 zákona o Ústavním soudě.

¹¹⁰ HUSSEINI, Faisal, KOPA, Martin. [čl. 36 Právo na soudní a jinou ochranu]. Online [Systém Beck online]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2021, bod 86. Dostupné z: www.beck-online.cz.

Judikatura ESLP ukazuje, že z této povinnosti není vyňato ani řízení o ústavní stížnosti.¹¹¹ Z toho důvodu má tato kapitola za cíl provést analýzu lidskoprávního rámce rozhodování o zjevné neopodstatněnosti v kontextu procesních záruk garantovaných čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „EÚLP“).

2.4.1 Právo na přístup k soudu

Jedním z nejpodstatnějších rozhodnutí ESLP z oblasti přístupu k soudnímu přezkumu je Ashingdane proti Velké Británii. Došlo v něm totiž k formulaci klíčové charakteristiky práva na přístup k soudu – toto právo není absolutní a při zachování jeho podstaty a smyslu je možné jej omezit.¹¹² Omezení ale musí sledovat legitimní cíl,¹¹³ přičemž mezi akceptovatelné důvody patří např. snaha zabránit přetížení soudů¹¹⁴ stanovením podmínek přípustnosti žalob či opravných prostředků.¹¹⁵ Z pohledu tohoto práva je velmi důležité rozlišovat přezkum prvostupňovým soudem a řízení o opravném prostředku. Zatímco v trestních věcech totiž EÚLP garantuje právo na odvolání,¹¹⁶ v ostatních oblastech naopak v lidskoprávním smyslu neexistuje nárok na přezkum. ESLP je navíc ve své rozhodovací praxi obecně benevolentnější k omezování práva na přístup k vrcholným soudům. Proto například konstatoval, že není povolán k tomu, aby namísto britských autorit rozhodoval o nejvhodnějším nastavení přístupu k britskému Court of Appeal.¹¹⁷ Při bližším pohledu na judikaturu, ve které ESLP posuzoval omezení přístupu k vrcholným soudům, je proto zřejmé, že česká úprava zjevné neopodstatněnosti nikterak nevybočuje z běžně rozšířených mechanismů, které soud shledal souladnými s čl. 6 EÚLP.¹¹⁸

Z popsaných důvodů se domnívám, že institut zjevné neopodstatněnosti je zcela legitimním omezením přístupu k ÚS. Pro tento závěr je dle mého nejpodstatnější rozlišení mezi právem na přístup k soudu a právem na meritorní posouzení. Zjevná neopodstatněnost totiž přístup k soudu ve výsledku neomezuje, jelikož při ní v současnosti dochází k zevrubnému posouzení návrhu,

¹¹¹ ESLP zahrnul při posuzování průtahů řízení do celkové posuzované délky také řízení o individuální ústavní stížnosti před německým Spolkovým Ústavním soudem. Viz Rozhodnutí ESLP Deumeland proti Německu, stížnost č. 9384/81 ze dne 29. 5. 1986, bod 77 a 89.

¹¹² Rozhodnutí ESLP Ashingdane proti Spojenému království, stížnost č. 8225/78 ze dne 28. 5. 1985, bod 57.

¹¹³ MOLEK, Pavel. *Právo na spravedlivý proces*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 77.

¹¹⁴ Tamtéž, s. 79.

¹¹⁵ BARTOŇ, Michal a kol. *Základní práva*. Praha: Leges, 2016, s. 521.

¹¹⁶ Čl. 2, Protokol č. 7 k EÚLP.

¹¹⁷ Rozhodnutí ESLP Tolstoy Miloslavsky proti Spojenému království, stížnost č. 18139/91 ze dne 13. 7. 1995, bod 59.

¹¹⁸ Srov. Rozhodnutí ESLP Delcourt proti Belgii, stížnost č. 2689/65 ze dne 17. 1. 1970, bod 25 a 26; Rozhodnutí ESLP Levages Prestations Services proti Francii, stížnost č. 21920/93 ze dne 23. 10. 1996, bod 44 a 48; Rozhodnutí ESLP Tolstoy Miloslavsky proti Spojenému království, stížnost č. 18139/91 ze dne 13. 7. 1995, bod 59.

o čemž svědčí i délka a propracovanost některých usnesení.¹¹⁹ Přestože je tedy stížnost odmítnuta zjednodušenou formou, právo na přístup k soudu zůstává zachováno. Pro úvahy ohledně řešení zahlcenosti ÚS ústavními stížnostmi je zmíněný postoj ESLP k právu na přístup k vrcholným soudům klíčový, dává totiž zákonodárci poměrně široký prostor pro omezení přístupu k ÚS. Pokud by tedy např. došlo k rozšíření nepřípustnosti návrhů na bagatelní věci po vzoru civilního dovolání, mám za to, že by takový krok byl souladný s judikaturou ESLP.

2.4.2 Právo na přiměřenou délku řízení

Odborná literatura upozorňuje, že není možné jednoznačně stanovit, jak dlouho má řízení trvat, aby to bylo z pohledu čl. 6 EÚLP přijatelné.¹²⁰ Přiměřenost trvání soudního řízení je nutné posuzovat v každém jednotlivém případě s přihlédnutím ke všem okolnostem. ESLP při svém rozhodování hodnotí přiměřenost souhrnu délky řízení jako celku – bere v úvahu časový úsek, ve kterém se případem zabývaly všechny soudní instance. V minulosti z pohledu čl. 6 EÚLP akceptoval řízení, která trvala déle než osm let. Naopak do řízení, která byla kratší než tři roky, zasáhl při zjištění nečinnosti soudů trvající déle než jeden rok.¹²¹ Z pohledu zjevné neopodstatněnosti je stěžejní, že požadavek přiměřené délky řízení a zákazu průtahů aplikuje ESLP také na řízení před ÚS. Vyplývá to z již jednou zmiňovaného rozhodnutí, ve kterém ESLP do doby rozhodné pro posouzení průtahů v řízení zahrnul rozhodování o individuální ústavní stížnosti.¹²²

Dle mého názoru se v případě zjevně neopodstatněných ústavních stížností obecně daří naplňovat požadavky na přiměřenost délky řízení. V letech 2007–2023 ÚS vyřizoval uvedené typy návrhů v průměru za 4 měsíce a 28 dnů. Konkrétně v roce 2023 byl ještě rychlejší a průměrnou stížnost vyřídil za 2 měsíce a 26 dnů.¹²³ Ze srovnání se zmiňovanými ročními průtahy, které ESLP shledal jako problematické, je zjevné, že samotné řízení o zjevné neopodstatněnosti nebude optikou uvedeného aspektu práva na spravedlivý proces problémem. Při pohledu na ÚS jako celek je však třeba vnímat, že při velkém množství ústavních stížností mohou mít i necelé tři měsíce na jeden neopodstatněný návrh významný vliv na délku řízení, ve kterých se soud návrhy zabývá meritorně.

¹¹⁹ Viz např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 749/23 ze dne 30. 4. 2024.

¹²⁰ MOLEK, *Právo na spravedlivý proces*, s. 297.

¹²¹ HUSSEINI, KOPA, [čl. 36 *Právo na soudní a jinou ochranu*], bod 164.

¹²² Rozhodnutí ESLP Deumeland proti Německu, stížnost č. 9384/81 ze dne 29. 5. 1986, bod 77.

¹²³ Ústavní soud, *Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023*, s. 58.

2.4.3 Zákaz svévole a právo na odůvodnění rozhodnutí

Z práva na spravedlivý proces ESLP dovozuje právo na odůvodnění soudního rozhodnutí, jehož význam může spočívat ve třech rovinách – odůvodnění je odpovědí na námitky, realizuje se skrze něj kontrola soudní moci a je předpokladem pro uplatnění dalších opravných prostředků.¹²⁴ Ani toto právo však ESLP nevnímá absolutně,¹²⁵ přičemž nejmenší požadavky klade zejména na rozhodnutí vydávaná vrcholnými soudy,¹²⁶ které podle něj mohou v souladu s EÚLP omezit právo na odůvodnění do takové míry, že není nutné rozhodnutí odůvodňovat vůbec.¹²⁷ Z pohledu tohoto aspektu práva na spravedlivý proces má tedy ÚS prostor omezit odůvodňování svých rozhodnutí. Stručnost odůvodnění v zákoně o Ústavním soudu by optikou judikatury ESLP mohla být vykládána tak, že by usnesení nemusela být odůvodňována takřka vůbec. I kdyby se pro takovou změnu rozhodl zákonodárce a zakotvil možnost neodůvodňovat odmítavá usnesení, byla by tato novela dle mého názoru v souladu s EÚLP.

2.4.4 Právo na zákonného soudce

V kontextu spravedlivého procesu je právo na zákonného soudce oproti požadavkům ESLP spíše „českým bonusem“.¹²⁸ Spočívá v příkazu stanovit soudní příslušnost zákonem a současně v zákazu svévole při určení soudce, který bude případ posuzovat.¹²⁹ Součástí tohoto práva je princip přidělování soudní agendy, určení obsazení soudů a složení senátů na základě pravidel obsažených v rozvrhu práce.¹³⁰ Podle judikatury ÚS musí celý mechanismus fungovat tak, aby bylo přidělování soudní agendy předvídatelné a transparentní. V takovém případě je možné k určení příslušného zákonného soudce užít technické prostředky, avšak je nutné algoritmus přesně popsat.¹³¹ Mechanismus přidělování agendy je u českého ÚS v souladu se zásadou transparentnosti dostupný online.¹³² Problémem je však již popsáný rozdíl mezi zákonnými pravidly a praxí. Jak jsem zmínil výše, o ústavních stížnostech, a zejména zjevné neopodstatněnosti, rozhoduje fakticky soudce

¹²⁴ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 81.

¹²⁵ Tamtéž.

¹²⁶ Tamtéž, s. 83.

¹²⁷ Rozhodnutí EKLP o nepřijatelnosti X. proti Německé spolkové republice, stížnost č. 8769/79 ze dne 16. 7. 1981; Rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti Sawoniuk proti Spojenému království, stížnost č. 63716/00 ze dne 29. 5. 2001, část I.

¹²⁸ MOLEK, *Právo na spravedlivý proces*, s. 195.

¹²⁹ BARTOŇ a kol., *Základní práva*, s. 530.

¹³⁰ Tamtéž.

¹³¹ Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1302/10 ze dne 20. 4. 2011, část II.

¹³² Ústavní soud. *Organizace Ústavního soudu*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/organizace-us>. [citováno dne 2023-7-21].

zpravodaj (potažmo jeho asistent) bez větší debaty v senátu. V souvislosti s tím se nabízí otázka, zda je vůbec vhodné mít jednomyslný souhlas senátu zakotven v zákoně o Ústavním soudu.¹³³ Domnívám se, že ačkoliv situace není ideální, vychází z časových možností soudců v důsledku velkého nápadu stížností na ÚS. Není totiž možné, aby se soudci dopodrobna zabývali všemi spisy. Nutnost souhlasu ostatních členů senátu je navíc klíčovou pojistkou proti svévoli zpravodaje a současně působí jako prevence nejzávažnějších chyb. Jelikož jednomyslnost v zákoně nepochybně plní důležitou roli, je dle mého názoru podstatnější zaměřit se na patrně největší příčinu formálního fungování senátu a snažit se umožnit ÚS efektivně reagovat na zahlcenost neopodstatněnými návrhy.

¹³³ CHMEL, *Co ovlivňuje soudce Ústavního soudu?*, s. 127.

3. Kritika praxe ÚS při vydávání odmítavých usnesení

V předcházejících kapitolách jsem popsal a analyzoval právní úpravu rozhodování o zjevné neopodstatněnosti ústavní stížnosti a praxi, kterou soud naplňuje strohá ustanovení zákona o Ústavním soudu. Právní věda ve spojení s tímto institutem upozorňuje na jisté nedostatky. Pavel Holländer při hodnocení fungování ÚS v prvních třinácti letech jeho existence, konstatoval, že největším problémem soudu je napětí mezi zahlceností a principem rovného zacházení, přičemž jde o typických problém evropských ústavních soudů, které mají kompetenci rozhodovat o ústavních stížnostech.¹³⁴ Princip rovnosti je přitom klíčový z pohledu otázky, zda je možné s některými stížnostmi na základě jejich obsahu zacházet rozdílně oproti jiným. V literatuře nalezneme také konkrétnější upozornění na tři hlavní problémy, kterým čelí moderní justice – nepřiměřenou délku soudního řízení, nejednotnou judikaturu a nepředvídatelnost soudních rozhodnutí.¹³⁵ Zmíněné výtky jsou bezpochyby nadčasové, a tak se doposud objevují i ve spojení s ÚS a neopodstatněností návrhu. Mezi nejčastější kritické argumenty konkrétně patří nejednoznačnost přezkumného rámce, nadužívání odmítavých usnesení na úkor zamítavých nálezů a nepředvídatelnost odmítání ústavních stížností z důvodu zjevné neopodstatněnosti. Kromě negativních následků je podstatné představit také jednu z klíčových příčin uvedených nedostatků – zahlcenost ÚS ústavními stížnostmi.

3.1 Nejednoznačnost přezkumného rámce

Již jsem zmiňoval, že zjevná neopodstatněnost je neurčitým pojmem, pod který lze podřadit mnoho konkrétních důvodů odmítnutí. Velká část z nich souvisí se specifickým postavením strážce ústavnosti, který se věnuje pouze ústavněprávním otázkám. Ve své judikatuře tak ÚS např. uvádí, že *„není další instancí v systému všeobecného soudnictví a že výklad jiných než ústavních předpisů, jakož i přezkouvání jejich aplikace při řešení konkrétních případů tímto soudem je možný tehdy, pokud chybná interpretace či aplikace podústavního předpisu nepřípustně postihuje některé z ústavně zaručených základních práv či svobod nebo je v rozporu s požadavky*

¹³⁴ HOLLÄNDER, Pavel. K reflexi zákona o Ústavním soudu (mezi optimismem a skepsí). In: KYSELA (ed.), *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech*, s. 49.

¹³⁵ RYCHETSKÝ, Pavel. Hlavní problém českého ústavního soudnictví a možné způsoby jeho řešení. In: KYSELA (ed.), *Zákon o ústavním soudu po třinácti letech*, s. 14.

spravedlivého procesu či s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti. “¹³⁶ Ve starším rozhodnutí ÚS při vytyčení přezkumného rámce soudních rozhodnutí výslovně hovoří o tom, že „*není primárně povolán k přezkumu správnosti aplikace a interpretace jednoduchého práva.*“ ¹³⁷ Na základě úryvků z judikatury vyvstává zásadní otázka – co je to jednoduché právo, které ÚS není povolán přezkoumávat? Odborná literatura upozorňuje, že soud ve své judikatuře opakovaně poskytl vodítka v podobě následujících tří základních otázek pro rozlišení hranice mezi nezákonností a protiústavností, proti které musí soud zasáhnout:

1. Sleduje norma podústavního práva ústavně chráněný účel? A má důvodně přednost před jinou podústavní normou chránící konkurenční ústavně chráněný účel?
2. Je výklad normy podústavního práva ústavně konformní?
3. Nedošlo ke svévolné protiústavní aplikaci normy podústavního práva?¹³⁸

Zmíněná vodítka ale dle mého příliš nepomáhají s odpovědí na nastolenou otázku. Jsou natolik neurčitá, že lze jen těžko předpovídat, ve kterém případě ÚS shledá ústavněprávní rovinu a ve kterém nikoliv. Není možné podle nich narýsovat dostatečně určitou hranici ústavního a jednoduchého práva,¹³⁹ přičemž tento nedostatek lze označit za jednu z příčin již zmiňovaných problémů¹⁴⁰ – nejednotnosti judikatury a nepředvídatelnosti rozhodovací činnosti ÚS.¹⁴¹ Neurčitost totiž umožňuje senátům rozhodovat v obdobných případech rozdílně a současně kvůli ní mohou vznikat rozdíly ve vstřícnosti zpravodajů při posuzování ústavních stížností. V kombinaci s nedefinováním pojmu zjevné neopodstatněnosti navíc umožňuje ÚS další kritizovaný postup, kterým je nadužívání odmítavých usnesení.

Jiná rovina kritiky se zaměřuje na negativní důsledky ve vztahu k obecným soudům, konkrétně dělbu pravomocí s ostatními vrcholnými soudy. Kvůli neostré lince mezi ústavním a podústavním právem totiž není jasné, ve kterých oblastech má v souladu se svým posláním sjednocovat judikaturu Nejvyšší soud (dále jen „NS“) a ve kterých je k tomu povolán ÚS.¹⁴² Obdobný problém

¹³⁶ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1929/13 ze dne 26. 8. 2013.

¹³⁷ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 248/04 ze dne 2. 5. 2005, část III.

¹³⁸ WINTR, Jan. *Principy českého ústavního práva*. 6. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023, s. 148; HOLLÄNDER, *Ústavněprávní argumentace*, s. 59–60.

¹³⁹ Jan Filip v souvislosti s kritikou ÚS odkazuje na praxi německého Spolkového ÚS, který v souvislosti s rozlišováním mezi obyčejným právem a specifickým ústavním právem užívá tzv. Heckovu formuli. Ta spočívá v rozdělení přezkumné pravomoci mezi obyčejné soudy (vedení řízení, skutkové otázky aplikace obyčejného práva apod.) a ÚS. Na první pohled je tato formule dost podobná argumentaci, kterou ve vztahu k obdobné problematice užívá ve své judikatuře i ÚS. Viz FILIP, Jan. *[Kompetence Ústavního soudu]*. Online [Systém ASPI]. In: PODHRÁZKÝ, ŠIMÍČEK, SUCHÁNEK, MOLEK, VYHNÁNEK, FILIP, BAHÝLOVÁ, *Ústava České republiky: Komentář*, bod 131.

¹⁴⁰ RYCHETSKÝ, *Hlavní problém českého ústavního soudnictví*, s. 14.

¹⁴¹ KADLEC, *Role velkých senátů*, s. 139–140.

¹⁴² ŠÁMAL, Pavel. Postavení Nejvyššího soudu v právním státě a jeho role při sjednocování judikatury. *Právník*. Roč. 157 (2018), č. 4, s. 296–297.

může dle mého názoru nastat také v oblasti správního soudnictví, byť ÚS ve svých rozhodnutích zdůrazňuje, že sjednocování judikatury správních soudů náleží Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“).¹⁴³

Jednoznačnější definování zjevné neopodstatněnosti a určení hranice ústavního a podústavního práva je zmiňováno jako jedno z možných řešení nedostatků, se kterými se ÚS při rozhodování o ústavních stížnostech setkává. Zpřesnění by mohlo mít pozitivní vliv na sjednocování judikatury a vyjasnění rozdílu mezi odmítavým a zamítavým rozhodnutím o ústavní stížnosti. Odborná literatura však upozorňuje, že jednoznačné vytyčení přezkumného rámce tímto způsobem není možné.¹⁴⁴ Jasnou definici v tomto směru nedokázal poskytnout ani německý Spolkový ústavní soud, který si rámec přezkumu stanovil tak, že zkoumá, zda „*napadaná rozhodnutí obecných soudů nespočívají při aplikaci podústavního práva na zásadně nesprávném vnímání významu základních práv, které stěžovatel namítá, nebo zda samotný výsledek interpretace neporušuje stěžovatelem uplatňovaná základní práva.*“¹⁴⁵ Opět se nejedná o stanovení jednoznačného rámce, ale o poměrně neurčité pravidlo poskytující široký prostor pro uvážení, zda bude v jednotlivém případě návrh přijat k meritornímu posouzení. Stanovit hranice své přezkumné pravomoci se nedaří ani českému ÚS. Souhlasím přitom s odbornou literaturou, která je k možnosti zpřesnění přezkumného rámce skeptická. Je totiž otázkou, zda je vůbec možné vytyčit jasnou hranici ústavního práva, zvlášť v situaci, kdy je dnes možné najít ústavněprávní prvek např. i v právu obchodních korporací.¹⁴⁶ Jako možná cesta se nabízí stanovení konkrétních důvodů zjevné neopodstatněnosti taxativním výčtem v zákoně o Ústavním soudu. Ten by však musel být dlouhý a podrobný, aby nedošlo k nic neřešícímu nahrazení neurčitého institutu dalšími abstraktními pojmy.¹⁴⁷ Především by však došlo ke zúžení přezkumného rámce, jehož důsledkem by byla nemožnost domáhat se u ÚS ústavně garantovaných práv ve stanovených oblastech. Dle mého názoru je při zvažování možných řešení nutné brát práva potenciálních stěžovatelů v potaz. Mohlo by totiž dojít k uzavření cesty k ochraně jejich základních práv, přičemž zmíněná námitka se vztahuje nejen k vytyčení hranice ústavnosti, ale také k jasnějšímu definování obsahu pojmu zjevná neopodstatněnost.

¹⁴³ Viz např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2099/24 ze dne 7. 8. 2024, bod 8.

¹⁴⁴ ŠÁMAL, Postavení Nejvyššího soudu, s. 292.

¹⁴⁵ Tamtéž, s. 293.

¹⁴⁶ Viz náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 410/23 ze dne 17. 1. 2024.

¹⁴⁷ Např. po vzoru stanovení důvodnosti dovolání v § 265b odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).

3.2 Nadužívání usnesení a nejednotnost judikatury

Zatímco nálezem ÚS rozhoduje ve věci samé, v ostatních případech má dle zákona rozhodovat usnesením.¹⁴⁸ V současnosti však soud nálezy vydává jen velmi málo a po usnesení někdy sáhne i ve chvíli, kdy jsou splněny podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí. Podstata nastíněného problému tkví v tom, že není důsledně dodržován rozdíl mezi nedůvodností a neopodstatněností ústavní stížnosti. Zatímco neopodstatněnost je spojena s neprojednatelností „na první dobrou“, nedůvodnost by se měla projevit důslednějším testováním důvodů pro vyhovění, byť s negativním výsledkem. Samotné odůvodnění odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost je nutné omezit pouze na negativní konstatování. Rozhodně není vhodné, pokud usnesení obsahuje test proporcionality nebo posouzení napadeného soudního rozhodnutí v rovině jednoduchého práva, které dokonce označuje za správné, i když došlo k odmítnutí.¹⁴⁹ Přestože je to v rozporu se samotným názvem a podstatou institutu zjevné neopodstatněnosti, lze nalézt také usnesení obsahující věcnou argumentaci.¹⁵⁰

Pokud se zaměříme na rozhodnutí vydávaná ÚS, je na první pohled zřejmé, že jen zřídka ústavní stížnosti zamítá nálezem a namísto toho preferuje usnesení o odmítnutí z důvodu zjevné neopodstatněnosti. Například v roce 2023 vydal ÚS v řízeních o ústavních stížnostech pouze 21 zamítavých nálezů,¹⁵¹ přičemž jejich počet je tak nízký, že někteří soudci nebyli během svého funkčního období zpravodaji ani jednoho zamítavého nálezu.¹⁵² Podle odborné literatury se „rozdíl mezi těmito formami rozhodnutí [nález a usnesení] výrazně stírá“ a „dochází k dekonstrukci této kategorie“.¹⁵³ Volba formy rozhodnutí je však velmi důležitá např. s ohledem na rozdílnou míru uspokojení pocitu účastníka, že byl slyšen, či odlišný zájem médií. Ve vnitřním fungování soudu se může pojit s různou mírou diskuse o návrhu¹⁵⁴ a za připomenutí samozřejmě stojí nezávažnost odmítavých usnesení oproti závazným meritorním nálezům.

V návaznosti na popsání problému a jeho negativních následků je podstatné zmínit důvody, které vedou k preferování odmítavých usnesení. Odborná literatura upozorňuje, že zamítavý nález soudce např. vydává, pokud má dojem, že případ má obecnější rozměr a může názorem v něm vysloveným přispět k formování praxe obecné justice. Dále jej k tomu může vést snaha sjednotit

¹⁴⁸ § 54 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.

¹⁴⁹ POSPÍŠIL, [§ 43 Odmítnutí návrhu], k odst. 2 písm. a).

¹⁵⁰ ŠIMÍČEK, Ústavní stížnost, s. 168.

¹⁵¹ Ústavní soud, Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023, s. 57.

¹⁵² PAPOUŠKOVÁ, PAPOUŠEK, Ústavní soudnictví v kvantitativní perspektivě, s. 88.

¹⁵³ LANGÁŠEK, Tomáš. [§ 82 Nález a jeho právní následky]. Online [Systém ASPI]. In: WAGNEROVÁ, DOSTÁL, LANGÁŠEK, POSPÍŠIL, Zákon o Ústavním soudu: Komentář, k odst. 1.

¹⁵⁴ PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 17–18.

vnitrosoudní praxi anebo vyjádřit se k otázce, která se v návrzích opakuje.¹⁵⁵ K odmítnutí mohou soudci naopak inklinovat kvůli menší administrativní náročnosti¹⁵⁶ či snaze vyhnout se petrifikaci judikatury, kterou by bylo nutné překonávat stanoviskem pléna.¹⁵⁷ Nejasné jsou naopak závěry ohledně vlivu množství nápadu a s tím související otázky časového vytížení soudce.¹⁵⁸ Zmíněné důvody vedoucí k upřednostňování usnesení se samozřejmě projevují také u asistentů soudců, jejichž role je v senátním rozhodování značná.

Dopady spojené s kritizovanou praxí ve velké míře souvisí s rozdíly v interní a externí závaznosti rozhodnutí ÚS, které jsem vysvětloval v předchozí části.¹⁵⁹ Ačkoliv je z pohledu konkrétního účastníka rozdíl mezi odmítnutím a zamítnutím minimální, důsledky pro jednotnost judikatury jsou značné. Popsaná praxe totiž může vést ke vzniku protichůdných názorů napříč senáty ÚS, a navíc může komplikovat působení judikatury navenek.¹⁶⁰ Pokud je totiž judikatura nejednotná, bude hůře pochopitelná a nejednoznačná i pro právní zástupce stěžovatelů či obecné soudy, čímž může být ohrožena důvěra v instituci, rozhodnutí mohou působit méně přesvědčivě a jejich adresáti je budou hůře přijímat.¹⁶¹

3.3 Nepředvídatelnost institutu zjevné neopodstatněnosti

Již několik empirických výzkumů odhalilo značné rozdíly v přívětivosti soudců zpravodajů při rozhodování o ústavních stížnostech.¹⁶² Data prokazují, že stěžovatel může mít u jednoho ze soudců větší šanci na vyhovující nález než u jiného, který má tendenci spíše návrhy odmítat pro zjevnou neopodstatněnost. Odborná literatura v souvislosti s tímto problémem konstatuje, že mechanismus přidělování agendy se podobá „loterii, jejíž slosování probíhá v okamžiku přidělení ústavní stížnosti konkrétnímu soudci zpravodajovi“.¹⁶³ A nejedná se o zanedbatelné rozdíly, jelikož procentuální „vstřícnost“ soudců se pohybuje od vyhovění 3 % návrhů k vyhovění 18 % návrhů. Pro zajímavost lze zmínit, že nejvstřícnější byla soudkyně Wágnerová, zatímco na opačné straně

¹⁵⁵ PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 12.

¹⁵⁶ LANGÁŠEK, Pavel. [Čl. 89 Účinky rozhodnutí Ústavního soudu]. Online [Systém ASPI]. In: RYCHETSKÝ, Pavel, LANGÁŠEK, Tomáš, HERC, Tomáš, MLSNA, Petr a kol. Ústava České republiky: Komentář. Wolters Kluwer, k odst. 1 a 2, bod 1. Dostupné z: www.aspi.cz.

¹⁵⁷ PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 12.

¹⁵⁸ Tamtéž, s. 11.

¹⁵⁹ Viz kapitola 2.3.

¹⁶⁰ BOBEK, KÜHN a kol., Judikatura a právní argumentace, s. 337.

¹⁶¹ LANGÁŠEK, [§ 82 Nález a jeho právní následky], k odst. 1.

¹⁶² CHMEL, Co ovlivňuje Ústavní soud a jeho soudce?, s. 117–129; PAPOUŠKOVÁ, PAPOUŠEK, Ústavní soudnictví v kvantitativní perspektivě, s. 87–90; CHMEL, Zpravodajové a senáty.

¹⁶³ CHMEL, Co ovlivňuje Ústavní soud a jeho soudce?, s. 129.

spektra se nacházel soudce Suchánek.¹⁶⁴ Vstřícnost soudců se navíc v některých případech mění s ohledem na to, co je podstatou ústavní stížnosti – Jan Chmel takto zkoumal rozdílnou ochotu vyhovět stížnosti v oblasti sociálních práv či práva vlastnit majetek.¹⁶⁵ Z pohledu tématu práce jsou tato zjištění zajímavá, jelikož svědčí o rozdílech ve vnímání zjevné neopodstatněnosti.

Popsaný problém úzce souvisí s již zmiňovaným nejasným stanovením hranice ústavního práva¹⁶⁶ a skuteností, že pod neurčitě definovaným pojmem zjevné neopodstatněnosti si různí soudci mohou představit odlišné důvody k odmítnutí. Obdobně také mohou různě vnímat intenzitu porušení práva, kterou již považují za ústavněprávně relevantní zásah do práv stěžovatelů. V případě prvního a druhého ÚS se mohlo jednat o důsledek silných a různorodých osobností, které se staly ústavními soudci.¹⁶⁷ V tomto směru jde bezesporu o výtku, která je trefná nejen pro ÚS. Osobně se totiž domnívám, že úplné sjednocení rozhodovací praxe soudů je takřka nemožné, jelikož pokud budou o návrzích rozhodovat rozdílné osobnosti, nikdy nemůže být rozhodnutí úplně stejné. Popsaný rozptyl v přívětivosti zpravodajů je však bezesporu příliš velký a dá se souhlasit s připomínkou, že „se jeví jako nespravedlivé, aby osud ústavní stížnosti ve značné míře závisel na nahodilé skutečnosti: kterému zpravodajovi stížnost přijde na stůl“.¹⁶⁸

3.4 Zahlacenost soudu ústavními stížnostmi

Pavel Holländer upozorňuje, že kvůli úpadku neprávních normativních systémů došlo v evropské historii k přenesení „společenského rozhodování zajišťujícího vnitřní mír na soudy“. Důsledkem byl efekt vtahování a vytěšňování – vtahování věcí do soudních sporů a vytěšňování případů jako reakce na následnou přetíženost.¹⁶⁹ Z pohledu současnosti s tím souvisí upozornění, že kvůli vývoji po roce 1989 „dnes lze bez nadsázky konstatovat, že prakticky neexistuje oblast možných konfliktů v životě člověka nebo společnosti, která by v konečné fázi nebyla řešena soudní mocí“. Neblahým důsledkem této skutečnosti je zahlcenost soudní soustavy.¹⁷⁰

¹⁶⁴ Uvedené hodnoty značí procentuální podíl vyhovujících nálezů v pozici zpravodaje na všech senátních rozhodnutích soudce v této pozici. CHMEL, *Co ovlivňuje Ústavní soud a jeho soudce?*, s. 119–120.

¹⁶⁵ Tamtéž, s. 149–150.

¹⁶⁶ KADLEC, *Role velkých senátů*, s. 139–140.

¹⁶⁷ KÜHN, Zdeněk. Ústavní soud české republiky: Proměny instituce v průběhu dvou desetiletí. In: GERLOCH, Aleš, KYSELA, Jan a kol. *20 let Ústavy České republiky. Ohlédnutí zpět a pohled vpřed*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2013, s. 254–255.

¹⁶⁸ CHMEL, *Zpravodajové a senáty*, Úvod.

¹⁶⁹ HOLLÄNDER, Pavel. *Základy všeobecné státovědy*. 3. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012, s. 264.

¹⁷⁰ RYCHETSKÝ, Hlavní problém českého ústavního soudnictví, s. 14.

Právě zahlcenost je společný jmenovatel, který leží v pozadí všech výše popsaných problémů.¹⁷¹ Množství případů, se kterými se musí ÚS potýkat, je patrně jednou z příčin toho, že se soudu složitěji krotí jednotná linka judikatury. Nejednoznačnost přezkumného rámce zase otevírá prostor pro nadužívání odmítavých usnesení jako praktiky řešící problém vysokého nápadu díky nižší obsahové i administrativní náročnosti oproti rozhodnutí nálezem. To lze demonstrovat na skutečnosti, že v roce 2023 vydal ÚS nález průměrně po 7 měsících a 26 dnech,¹⁷² tedy po výrazně delší době oproti necelým 3 měsícům, za které soud průměrně posoudí ústavní stížnost.¹⁷³

Pro lepší představu o zahlcenosti ÚS lze zmínit, že v roce 2023 na soud směřovalo celkem 3513 návrhů.¹⁷⁴ Na jeden soudcovský tým tedy průměrně připadlo asi 19 případů měsíčně. Při takovém množství by soudce se svými třemi asistenty měl zvládnout rozhodnout každý pracovní den přibližně jeden případ.¹⁷⁵ ÚS nezveřejňuje ve statistické části svých ročenek konkrétní počet ústavních stížností, které jsou mu v průběhu let adresovány. Pro tyto případy je ale dostatečně vypovídající vývoj počtu návrhů na zahájení řízení před ÚS, který v kategorii „ústavní stížnost a ostatní“¹⁷⁶ vykazuje následující trend:

¹⁷¹ RYCHETSKÝ, Hlavní problém českého ústavního soudnictví, s. 14–15.

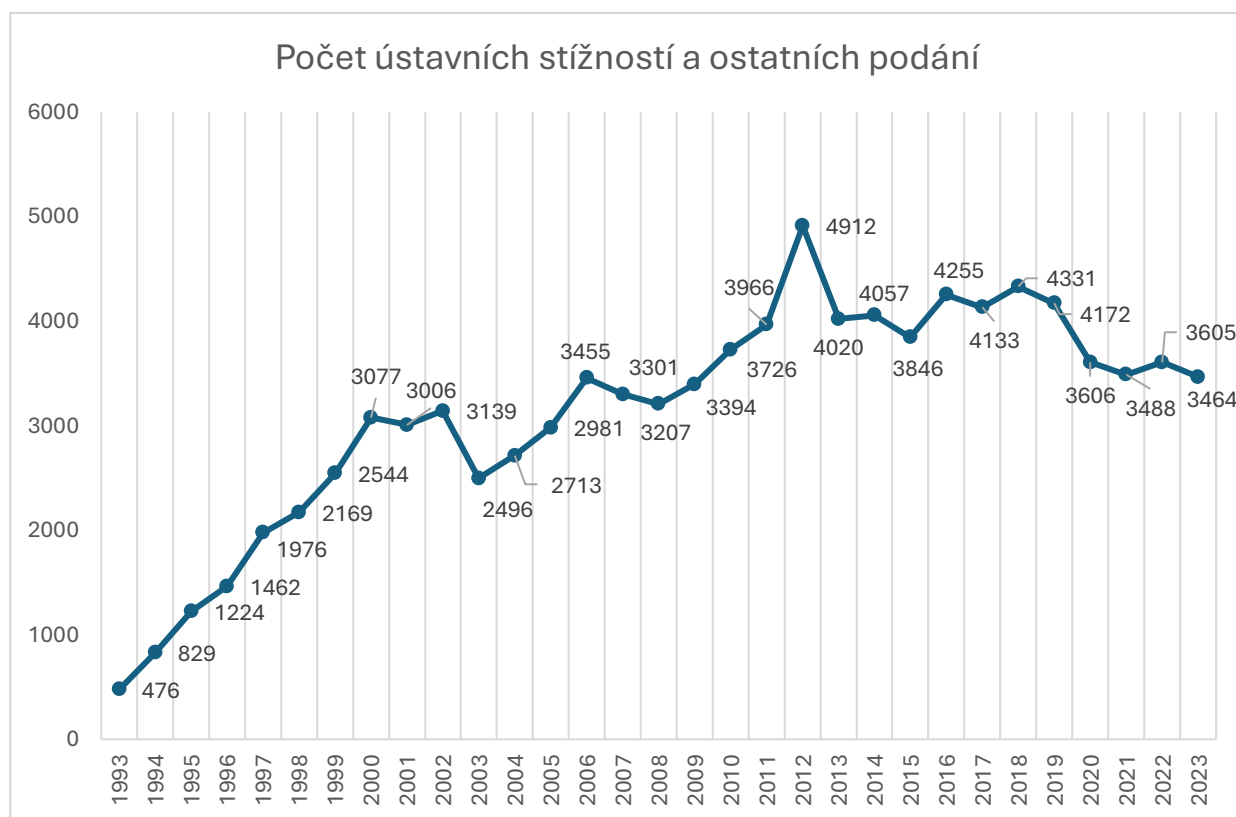
¹⁷² Jedná se o nálezy napříč všemi typy řízení, nikoliv jen v řízení o ústavní stížnosti. Viz Ústavní soud, *Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023*, s. 58.

¹⁷³ Jak jsem již zmiňoval, ze statistik vyplývá, že řízení o ústavní stížnosti trvalo v roce 2023 průměrně 2 měsíce a 26 dnů. Viz pozn. 123.

¹⁷⁴ Ústavní soud, *Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023*, s. 59.

¹⁷⁵ Za předpokladu, že jeden měsíc má v průměru dvacet pracovních dní připadá na jeden soudcovský tým 0,95 věci k rozhodnutí za pracovní den.

¹⁷⁶ Do této kategorie nespádají plenární rozhodnutí, jejichž příprava soudcům zabírá oproti ústavním stížnostem více času.

177

Z grafu vyplývá, že oproti nejvyššímu počtu návrhů, kterému ÚS čelil v roce 2012, začal v posledních letech nápad klesat. Dosáhl dokonce na takřka stejná čísla jako v době, ve které se nad počtem návrhů směřujících k ÚS pozastavovala zmiňovaná odborná literatura.¹⁷⁸ Přesto dle mého není možné říct, že se nápad snížil natolik, aby už nebyly aktuální problémy spojené s množstvím posuzovaných ústavních stížností.¹⁷⁹ Jak jsem zmiňoval, drtivou většinu nápadu tvoří ústavní stížnosti, které jsou nejčastěji odmítány pro zjevnou neopodstatněnost. Bezesporu tedy mají značný podíl na číslech zachycených v grafu. Z toho důvodu je namístě zvažovat, jak soudcům zjednodušit rozhodování o zjevně neopodstatněných návrzích. Řešení by totiž mohlo mít pozitivní vliv na sjednocování judikatury a zajistit více času na meritorní rozhodování, díky němuž by ÚS mohl vydávat kvalitnější vyargumentované nálezy.

¹⁷⁷ Ústavní soud, *Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023*, s. 59.

¹⁷⁸ Jednalo se o příspěvek Pavla Rychetského ve sborníku z roku 2006. Viz pozn. 170.

¹⁷⁹ Správnost tohoto tvrzení budu posuzovat v následující empirické části, která je zaměřena na současný stav rozhodovací praxe ÚS.

4. Analýza usnesení o odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost

Soudkyně Zemanová při debatách ohledně budoucnosti odmítavých usnesení vyjádřila přesvědčení, že je třeba „*důsledně pracovat na odstranění našich [soudců ÚS] nesprávných návyků při této činnosti (zejména se důsledně vyvarovat vkládání dlouhých obecných pasáží) a zdokonalit a využívat všechny nástroje pro snížení časové zátěže a nejednotnosti rozhodování v této oblasti (používat krátkou argumentaci soustředěnou na podstatu problému dané věci, lépe pracovat s informačními technologiemi)*.“¹⁸⁰ V souvislosti s touto výzvou se nabízí otázka, z jakého důvodu a jakým způsobem ÚS v současnosti odmítá zjevně neopodstatněné stížnosti. Získaná odpověď může být velmi zajímavá, jelikož v období od února 2023 do června 2024 došlo ke jmenování celkem jedenácti nových soudců ÚS a ke změně na pozicích předsedy a obou místopředsedů.¹⁸¹ S cílem zodpovědět vytyčenou otázku jsem se rozhodl analyzovat vybraný vzorek usnesení ÚS. Podrobnější představa o stavu rozhodovací praxe totiž může odhalit, zda je kritika odborné literatury aktuální i po významné personální obměně, a současně poskytnout oporu pro úvahy o nutnosti změny zákona a praxe při rozhodování o zjevné neopodstatněnosti. Případné poznatky navíc mohou pomoci nastínit, jakým způsobem bude soud fungovat v novém složení.

4.1 Vzorek rozhodnutí a metodologie

Za účelem zkoumání jsem si vybral odmítavá usnesení vydaná ÚS v období od 15. 4. 2024 do 30. 4. 2024. Snažil jsem se zvolit co nejaktuálnější rozhodnutí a současně jsem bral v potaz odlišný režim soudu v letních měsících, který by mohl ovlivnit složení zkoumaných rozhodnutí oproti běžnému fungování instituce.¹⁸² Z toho důvodu jsem nakonec zvolil usnesení ze druhé poloviny dubna. Celkem se jedná o 162 rozhodnutí získaných z databáze NALUS,¹⁸³ přičemž

¹⁸⁰ ZEMANOVÁ, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 261.

¹⁸¹ Podrobně viz Ústavní soud. *Současní funkcionáři a soudci*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/soucasni-funkcionari-a-soudci>. [citováno 2024-9-8].

¹⁸² V takovém případě by totiž někteří soudci mohli mít výrazně nižší počet usnesení, než jiní (např. z důvodu čerpání dovolené). V uvedeném období navíc nedošlo ani ke změně rozvrhu práce, která by mohla ovlivnit složení zkoumaného vzorku. Viz Ústavní soud. *Organizace Ústavního soudu*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/organizace-us>. [citováno 2024-9-23].

¹⁸³ Do databáze NALUS jsem zadal datum rozhodnutí od 15. 4. 2024 do 30. 4. 2024, v sekci Výrok jsem vybral „odmítnuto pro zjevnou neopodstatněnost“ a v sekci Typ řízení jsem vybral „o ústavní stížnosti“. Databáze popsaným způsobem vygenerovala celkem 163 rozhodnutí, z nichž jsem nezkoumal pouze Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1125/24 ze dne 29. 4. 2024, jelikož se jednalo o chybně zařazené odmítnutí z důvodu nepřipustnosti. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 133/24 ze dne 24. 4. 2024 jsem zkoumal pouze částečně z hlediska konkrétního důvodu odmítnutí, jelikož se v drtivé většině jednalo o vyhovění ústavní stížnosti, přičemž zjevná neopodstatněnost byla vyslovena pouze ve vztahu k částem napadeného rozhodnutí, proti kterému stěžovatelka v návrhu nic nenamítala.

zvolený rozsah analýzy byl určen s ohledem na skutečnost, že výzkum budu provádět sám. Považuji za podstatné zdůraznit, že cílem v žádném případě není vytýkat nedostatky konkrétním soudcům, nýbrž podrobněji popsat aktuální praxi ÚS jako celku. Z toho důvodu jsou součástí vzorku usnesení všech soudců zpravodajů. Vybraná rozhodnutí byla posuzována ve dvou oblastech – z pohledu konkrétních důvodů zjevné neopodstatněnosti a způsobu, jakým ÚS návrh odmítl.

Pro první oblast výzkumu jsem užil kombinaci kvantitativní a kvalitativní empirické metody ve formě systematické obsahové analýzy soudních rozhodnutí.¹⁸⁴ Po přečtení každého usnesení jsem identifikoval část obsahující podstatné argumenty, na jejichž základě ÚS odmítl stížnost jako zjevně neopodstatněnou, a vepsal ji do tabulky. K textu byly poté přiřazeny jeden či více konkrétních důvodů odmítnutí vycházející z odborné literatury,¹⁸⁵ při čtení jsem navíc identifikoval některé nové argumenty.¹⁸⁶ Po dokončení zmíněného kroku jsem vytvořil zobecňující kategorie příčin odmítnutí, pod které jsem usnesení zařadil. U každého rozhodnutí jsem konkrétní důvod i kategorii označil vždy nejvýše jednou. Výsledkem byla data o četnosti výskytu konkrétních důvodů a kategorií ve vybraných usneseních.¹⁸⁷

Při zkoumání způsobu odmítání ústavních stížností jsem aplikoval výhradně kvalitativní metodu v podobě obsahové analýzy.¹⁸⁸ Nejprve jsem se zaměřil na styl psaní rozhodnutí – strukturu, délku a poměr věcné argumentace oproti rekapitulační části. Dále jsem se snažil identifikovat opakující se prvky zajímavé pro vyslovení dílčích závěrů ohledně způsobu odmítání ústavní stížnosti. V tomto směru jsem se důkladněji zaměřil na usnesení z nejpočetněji zastoupených tematických oblastí, u nichž jsem se snažil identifikovat, zda nedochází ke kopírování pasáží z předchozích rozhodnutí.

Považuji za podstatné zmínit, že si uvědomuji nedostatky, na které upozorňuje odborná literatura stran kvalitativní empirie.¹⁸⁹ Vytýkané subjektivitě metody jsem při přiřazování kategorií a důvodů předcházel tak, že jsem rozhodnutí označil, pouze pokud se v něm výslovně nalézal argument obsažený v tabulce, kterou jsem vytvořil ještě před fází přiřazování ke konkrétním usnesením.¹⁹⁰ Naopak jsem neoznačoval rozhodnutí, ze kterých důvod odmítnutí vyplýval pouze

¹⁸⁴ HALL, Mark, A., WRIGHT, Ronald, F. Systematic Content Analysis of Judicial Opinions. *California Law Review*. Vol. 96 (2008), Issue. 1, p. 63–112.

¹⁸⁵ K fázi systematického kódování případů viz Tamtéž, p. 80–81.

¹⁸⁶ Převažovaly však předem dané kategorie, viz HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum: základní metody a aplikace*. Praha: Portál, 2005, s. 211.

¹⁸⁷ Fáze kvantitativní analýzy soudních rozhodnutí. HALL, WRIGHT, Systematic Content Analysis, p. 81.

¹⁸⁸ Částečně jsem vycházel z obsahové analýzy prováděné Janem Chmelem. K metodologickému uchopení viz CHMEL, *Co ovlivňuje Ústavní soud a jeho soudce?*, s. 139–142.

¹⁸⁹ HENDL, *Kvalitativní výzkum*, s. 225.

¹⁹⁰ V tabulce jsou rozděleny konkrétní důvody odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost do jednotlivých zobecňujících kategorií argumentů. Viz Příloha č. 1.

implicitně. Jsem si vědom, že vybraný vzorek není natolik velký, aby umožnil s naprostou přesností identifikovat trendy v odůvodňování odmítavých usnesení a vyslovit zobecňující závěry ohledně praxe ÚS. Ve výzkumu jsem se proto snažil zaměřit na některé teze, které v minulosti vyslovila odborná literatura např. ohledně nedostatků při odůvodňování odmítavých usnesení.¹⁹¹ Práce současně poskytuje možný základ pro kvantitativní empirické zkoumání, jelikož nabízí podrobný přehled o odmítání usnesení pro zjevnou neopodstatněnost ve vybraném vzorku a umožňuje formulovat potenciální výzkumné otázky.

4.2 Z jakých důvodů ÚS odmítá stížnosti?

Jak již bylo řečeno výše, Vojtěch Šimíček a Jan Filip identifikovali argumenty opakující se při odmítání ústavních stížností.¹⁹² Na jejich základě jsem vytvořil šest zobecňujících kategorií, do kterých jsem usnesení třídil:

- I. Vady stížnostní argumentace;
- II. ÚS zásadně nepřísluší posuzovat skutkové otázky;
- III. Nepochopení právní role ÚS;
- IV. Absence ústavněprávního rozměru;
- V. Soudy či orgány činné v trestním řízení (dále jen „OČTŘ“) jednaly ústavně konformně;
- VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit.

Uvedené kategorie jsou si velmi blízké a na první pohled se může zdát, že se musí často prolínat. Proto je důležité před jejich definováním opětovně zdůraznit, že jsem při zkoumání důvodů primárně vycházel z výslovného znění rozhodnutí, čemuž jsem přizpůsobil také navrženou kategorizaci.

Do první skupiny spadají usnesení o návrzích, v nichž stěžovatelé např. nevymezili důvody protiústavnosti nebo užili nepřipustné argumenty. Pozornost je v těchto případech zaměřena na kvalitu stížnostní argumentace.

Druhou kategorií argumentů ÚS aplikuje při odmítnutí z důvodů spočívajících výhradně v rovině dokazování. V rozhodnutích např. explicitně uvádí, že mu nepřísluší posuzovat skutkové otázky, jelikož se jedná o doménu obecných soudů.

¹⁹¹ Zmiňováno je například vkládání dlouhých rekapitulačních pasáží, které nejsou podstatné pro samotný závěr o zjevné neopodstatněnosti návrhu. Podrobněji viz podkapitola 1.2.1.

¹⁹² Výčet konkrétních důvodů, které se dle odborné literatury opakují v odmítavých usneseních – viz podkapitola 1.2.2.

Naopak podstatou odmítnutí pro nepochopení právní role ÚS je nerespektování rozložení pravomocí mezi soud a orgány veřejné moci v jiné než skutkové rovině. Jde o stížnosti, které jsou např. odmítnuty, protože ÚS není oprávněn zasahovat svévolně do trestního řízení nebo proto, že návrh požadoval změnu výkladu v rovině podústavního práva.

Při argumentaci absencí ústavněprávního rozměru vyplývá závěr o zjevné neopodstatněnosti z určité intenzity zásahu, kterou musí stížnost prokázat, aby se jí soud mohl meritorně zabývat. V tomto směru ÚS typicky uvádí, že nemůže přezkoumávat prostou nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí.

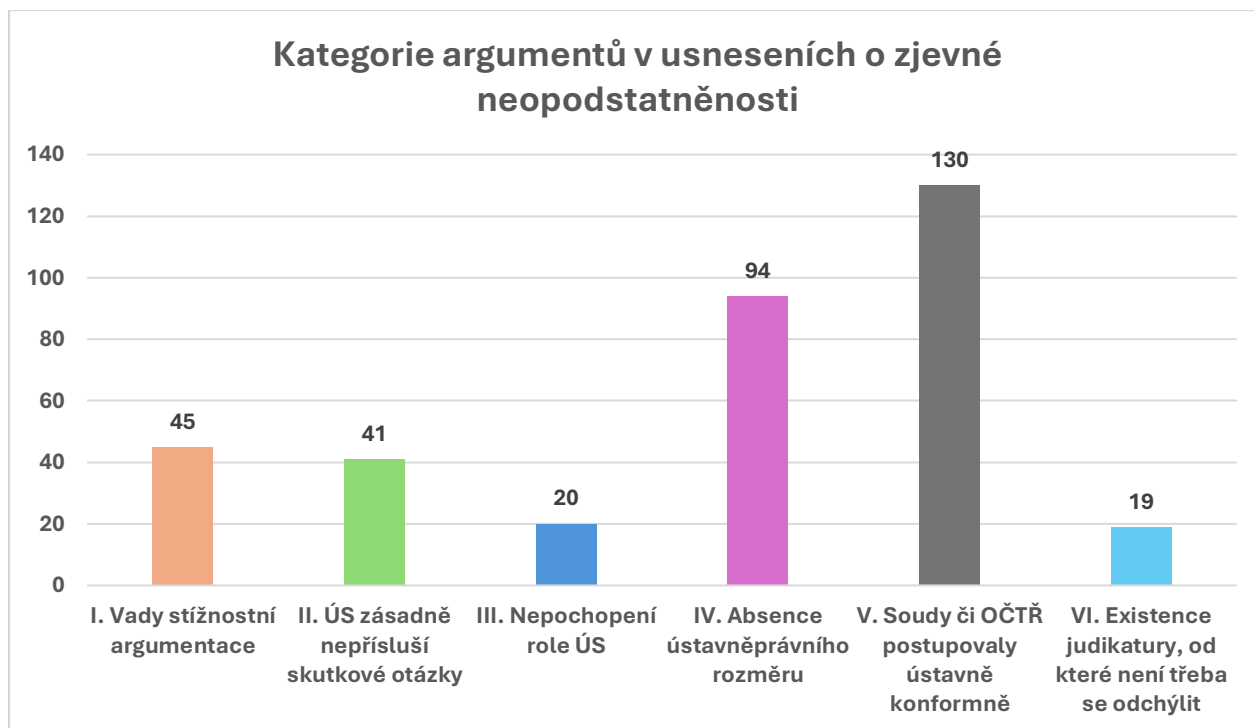
Do páté kategorie patří usnesení, ve kterých soud konstatoval odmítnutí ústavní stížnosti, jelikož orgán, jehož rozhodnutí bylo napadeno, jednoduše nepostupoval protiústavně. Jsem si vědom, že by tato rozhodnutí bylo možné zařadit i do III. či IV. kategorie, avšak z důvodu velkého množství stížností postavených na tvrzeném porušení práva na spravedlivý proces jsem zmíněná usnesení počítal samostatně.

Důvodem pro odmítnutí rozhodnutí spadajících do poslední skupiny je existence judikatury, která na daný případ dopadá, přičemž ÚS považuje za vhodné setrvat na svém předchozím názoru. Zjevná neopodstatněnost v tomto případě vychází z vnitřní vázanosti soudu vlastním rozhodnutím.¹⁹³

Na základě zkoumání vybraných usnesení¹⁹⁴ byla získána data o využívání kategorií důvodů, kterými ÚS argumentoval na podporu závěru o zjevné neopodstatněnosti. Četnost jejich výskytu ve vybraném vzorku zachycuje následující graf:

¹⁹³ Rozdělení konkrétních důvodů do kategorií tvoří Přílohu č. 1 této práce.

¹⁹⁴ Klíčové pasáže usnesení a jejich následné zařazení do zobecňujících kategorií zachycuje tabulka, která tvoří Přílohu č. 2.

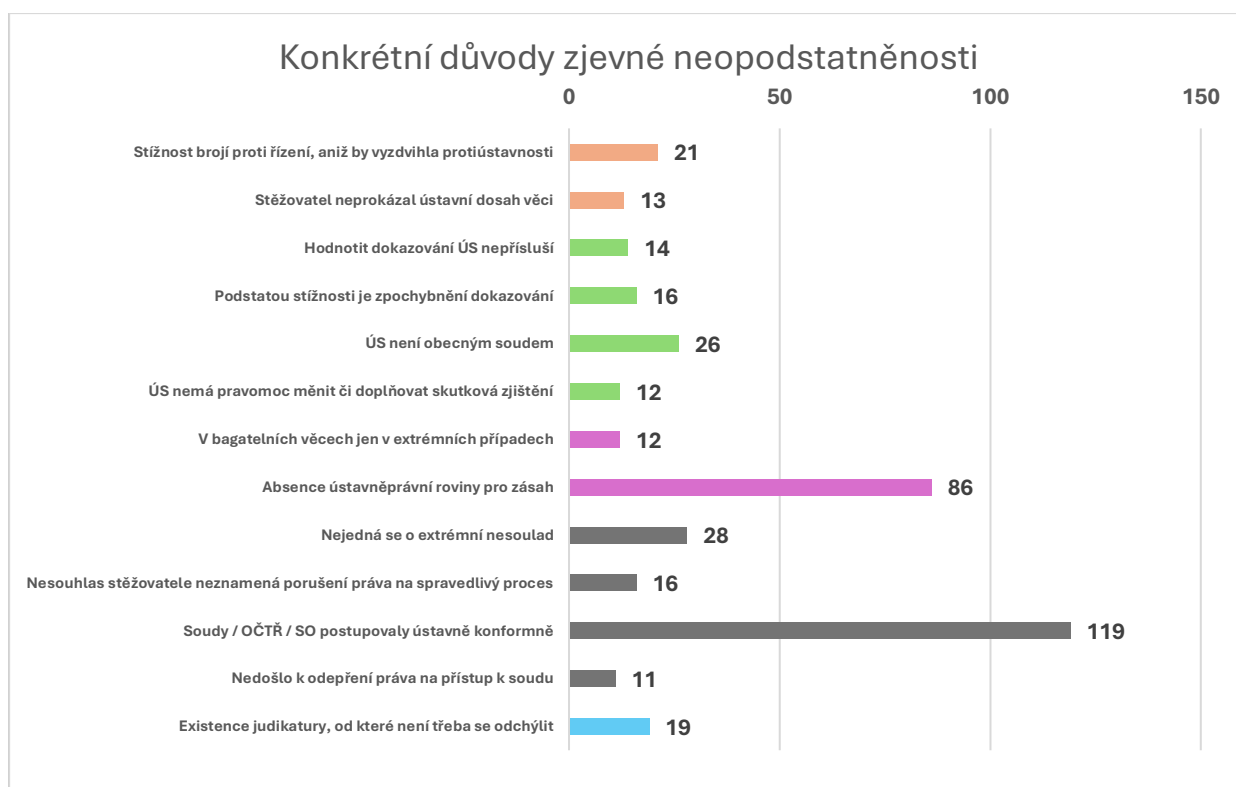

Na úvod je třeba uvést, že součet kategorií v grafu převyšuje počet zkoumaných usnesení, jelikož ÚS často odmítá stížnost na základě více než jednoho důvodu. Z dat vyplývá, že ve vybraném vzorku výrazně dominovaly dvě kategorie důvodů – ÚS odmítal stížnosti zejména s argumentem, že soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně a proto, že při posouzení stížnosti dospěl k závěru, že v případě absentuje ústavněprávní rozměr. Za zmínku také stojí, že výsledek v šesté kategorii je ovlivněn tím, že ÚS v posuzovaném období rozhodoval celkem 15 stížnostmi, kterými se na něj stěžovatelé obraceli v takřka totožné věci.¹⁹⁵ Soud proto zmíněné návrhy odmítl s odkazem na plenární rozhodnutí, od jehož závěrů se nebylo nutné odchýlit. Domnívám se, že v dlouhodobém horizontu by odmítnutí s tímto odůvodněním nebyla tak častá.

Výrazná převaha kategorie IV. a V. se promítá také do četnosti konkrétních důvodů odmítnutí. V následujícím grafu jsou zachyceny argumenty, kterými ve zkoumaném vzorku¹⁹⁶ ÚS nejčastěji podpořil závěr o zjevné neopodstatněnosti návrhu:

¹⁹⁵ Jednalo se o sérii stížností, kterou opakovaně podávali stěžovatelé FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG a Hans Adam II. von und zu Liechtenstein. Podrobněji viz Příloha č. 3.

¹⁹⁶ Identifikace argumentů v usneseních je zachycena v tabulce, která tvoří Přílohu č. 2.

197

Na první pohled vidíme, že podle ÚS je návrh zjevně neopodstatněný zejména v případech, kdy orgány, které vydaly napadené rozhodnutí či zasáhly do práv stěžovatele, postupovaly v souladu s ústavním pořádkem. Ve druhém nejčastějším případě ÚS explicitně uvedl, že ve stížnosti absentuje ústavněprávní rovina, která by odůvodnila zásah do rozhodování obecných soudů či jiných orgánů veřejné moci. Třetím nejfrekventovanějším důvodem odmítnutí bylo, že se z pohledu ÚS v posuzovaném případě nejednalo o extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právními závěry, který je podle judikatury ÚS důvodem pro zásah do napadeného rozhodnutí.

Domnívám se, že výrazná převaha zmíněných důvodů je zajímavá z pohledu kritiky neurčitosti zjevné neopodstatněnosti a nejasné hranice mezi ústavním a podústavním právem. Tři nejčastější argumenty jsou esencí tohoto problému, jelikož jde o jedny z nejabstraktnějších konkrétních důvodů zjevné neopodstatněnosti. Závěr o odmítnutí totiž závisí na tom, zda soudce tvrzený protiprávní postup soudu či OČTŘ vyhodnotí jako ústavně relevantní zásah do práv stěžovatele, nebo pouze jako rozpor s jednoduchým právem, který je z pohledu strážce ústavnosti nepodstatný a neodůvodňuje jeho zásah. Extrémní nesoulad skutkových a právních závěrů je opět neurčitou kategorií, jelikož dva soudci zpravodajové mohou rozpor vnímat jako extrémní při odlišné

¹⁹⁷ Barevné rozlišení kopíruje kategorie argumentů – I. Vady stížnostní argumentace (oranžová), II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky (zelená), IV. Absence ústavněprávního rozměru (fialová), V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně (šedá), VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit (modrá).

intenzitě. Vysoká míra abstraktnosti konkrétních důvodů odmítnutí je dle mého názoru jednou z příčin rozdílů ve vstřícnosti soudců, nejednotnosti judikatury a nadužívání odmítavých usnesení na úkor zamítavých nálezů.

Jsem si vědom, že kvůli velikosti zkoumaného vzorku není možné zobecnit závěry na celou judikaturu ÚS. Na druhou stranu se domnívám, že dominance abstraktivních důvodů zjevné neopodstatněnosti je natolik výrazná, že minimálně naznačuje opodstatněnost kritiky nejednoznačnosti institutu a hranice mezi ústavním a podústavním právem. Jak jsem již zmiňoval, problém má základ ve vágním znění zákona o Ústavním soudu, přičemž ani ÚS ve své judikatuře dosud neposkytl jednoznačné vodítko pro definování neopodstatněnosti. Data demonstrují, jakým způsobem se problém v podobě neurčitosti promítá do jednotlivých usnesení, a vyzdvihují nutnost řešit budoucnost institutu. Otázkou zůstává, zda je vůbec reálné jednoznačně stanovit, kde leží hranice mezi ústavním a podústavním právem a v čem spočívá zjevná neopodstatněnost.

4.3 Jakým způsobem ÚS odmítá stížnosti?

Při zkoumání způsobu odmítání jsem se zaměřil nejen na opakující se prvky odůvodnění, které bylo možné zobecnit na vybraný vzorek, ale také na zajímavosti, které se vyskytly pouze u několika rozhodnutí. Přístup k psaní usnesení jsem přitom sledoval jak ve smyslu struktury a délky rozhodnutí, tak obsahu a stylu odůvodňování.

4.3.1 Struktura a délka usnesení

Závěry zjištěné při analýze rozhodnutí korespondují s poznatky, které ohledně typické struktury popsala odborná literatura – usnesení se skládají z návětí, výroku, odůvodnění a poučení, přičemž u některých rozhodnutí dochází ke členění pomocí nadpisů jednotlivých částí.¹⁹⁸ Oproti uvedenému analýza naznačuje, že ÚS v současnosti klade ještě větší důraz na členění rozhodnutí za účelem jejich přehlednosti. Ze zkoumaného vzorku mělo 77 usnesení (cca 48 %) očíslované odstavce, které byly navíc rozděleny do nadepsaných částí a typicky vypadaly následovně:

1. Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí;
2. argumentace stěžovatele;

¹⁹⁸ Podrobněji viz podkapitola 1.2.1.

3. procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem;
4. posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti.¹⁹⁹

V dalších 66 případech (cca 41 %) byly odstavce číslovány bez podrobnějšího členění do nadepsaných částí, přičemž šlo zejména o kratší usnesení. Delší rozhodnutí naopak soud v některých případech vnitřně strukturoval ještě podrobněji, a to dle námitek stěžovatele. Jednalo se např. o usnesení, ve kterém ÚS dělil pasáž týkající se posouzení opodstatněnosti návrhu následujícím způsobem:

- V.A. K porušení zásady presumpce nevinny a pravidla in dubio pro reo;
- V.B. K nevyhovění návrhu na provedení důkazů a k tzv. opomenutým důkazům;
- V.C. Zbývající námitky.²⁰⁰

Pouze v jednom rozhodnutí nebyly ani očíslované odstavce.²⁰¹ Stran struktury také stojí za zmínku, že některá usnesení v úvodu výslovně vymezovala otázku klíčovou pro posouzení opodstatněnosti stížnosti, např. tímto způsobem: „Zaprvé, zda Nejvyšší správní soud porušil právo stěžovatelky na zákonného soudce, nebyla-li účast „stážujícího“ soudce v rozhodujícím senátu předem zjistitelná z rozvrhu práce, který konkrétní složení senátu spojuje s nepředvídatelným okamžikem vydání rozhodnutí. Zadruhé, zda soudy odmítnutím žaloby stěžovatelky z důvodu, že opatření vydané Ministerstvem průmyslu a obchodu je rozhodnutím, a nikoliv zásahem ve smyslu soudního řádu správního, porušily základní právo stěžovatelky na soudní ochranu“.²⁰² Popsané praktiky dle mého názoru naznačují, že se ÚS snaží, aby jeho rozhodnutí byla co nejvíce přehledná pro adresáty, přičemž tuto tendenci je nutné hodnotit jednoznačně pozitivně. Tento styl odůvodňování totiž může přispět k větší přesvědčivosti a silnějšímu působení judikatury ÚS navenek.

Průměrná délka rozhodnutí se mezi zkoumanými usneseními pohybovala mezi 1,5 až 2,5 stranami.²⁰³ Vzorek však obsahoval také usnesení, která se svou délkou vymykala průměru, což znázorňuje následující tabulka:

¹⁹⁹ Např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 716/24 ze dne 17. 4. 2024.

²⁰⁰ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 749/23 ze dne 30. 4. 2024.

²⁰¹ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 486/24 ze dne 30. 4. 2024.

²⁰² Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1275/23 ze dne 17. 4. 2024.

²⁰³ Jedná se o počet stran při stažení dokumentu z databáze NALUS a jeho zobrazení ve formátu PDF. Délka usnesení v tomto případě nebyla měřena přesně např. na normostrany. Jedná se o přibližnou délku, jelikož účelem bylo získání přehledu o tom, která usnesení se svou délkou vymykají standardnímu rozsahu. V případě přesnějšího měření délky usnesení by v budoucnu mohlo být zajímavé např. kvantitativně zkoumat vývoj délky odůvodnění v odmítavých usneseních s ohledem na personální změny na ÚS či novelu zákona o Ústavním soudu umožňující odmítat stručně s odkazem na zákonný důvod.

1 str.	7 usnesení	3 str.	8 usnesení
1,25 str.	5 usnesení	3,25 str.	4 usnesení
1,5 str.	20 usnesení	3,5 str.	4 usnesení
1,75 str.	6 usnesení	3,75 str.	1 usnesení
2 str.	61 usnesení	4 str.	5 usnesení
2,25 str.	15 usnesení	4,25 str.	1 usnesení
2,5 str.	11 usnesení	4,5 str.	3 usnesení
2,75 str.	7 usnesení	5 str.	3 usnesení

Zastoupena byla velmi stručná usnesení s rozsahem přibližně na jednu stranu o čtyřech až deseti odstavcích, přičemž opodstatněnosti stížnosti ÚS věnoval nejčastěji pouze dva z nich. Často se jednalo o odmítnutí stížností, kterými stěžovatel brojil proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení či bagatelním sporům. V jednom z usnesení se např. soud s opodstatněností vypořádal pouze následujícím odstavcem: „*V předmětných rozhodnutích Ústavní soud žádné zásadní pochybení neshledal. Stěžovatelé ve své ústavní stížnosti rozporují právní závěry obecných soudů, které se však vztahují pouze k výkladu podústavního práva. Požadují tedy po Ústavním soudu, aby tyto závěry znovu zhodnotil, a posoudil je v jejich prospěch. Taková role však Ústavnímu soudu nepřísluší. Výklad občanského práva hmotného – zde řešící otázku promlčení věcného břemene – je svěřen do pravomoci obecných soudů, a sjednocování tohoto výkladu pak náleží Nejvyššímu soudu, nikoliv Ústavnímu soudu. Obecné soudy přitom podrobně a srozumitelně stěžovatelům vysvětlily své právní závěry, kterými promlčení věcného břemene v projednávané věci dostatečně zdůvodnily.*“^{204 205} Z uvedeného je zřejmé, že se soud v některých případech snaží stroze odmítat stížnosti a posouvat se blíže k plnému využití zákonné možnosti stručně odůvodnit odmítnutí odkazem na zákonný důvod.

Mezi usneseními jsem identifikoval také ta, která lze naopak označit za nadprůměrně dlouhá, a jejichž délka dosahovala 3,5 až 5 stran. Skutečnost, že se jedná o rozsáhlejší rozhodnutí, přitom opakovaně vyplývala ze stejných důvodů. V první řadě šlo o usnesení, která obsahovala podrobnou rekapitulaci předchozího průběhu řízení a skutkových okolností. V jednom takovém rozhodnutí např. ÚS popisoval procesní vývoj v dlouhodobém sporu o přiměřené zadostiučinění za zásah

²⁰⁴ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 762/24 ze dne 16. 4. 2024.

²⁰⁵ Uvedené rozhodnutí není jediným usnesením, které se svou stručností vymyká průměru. Dále lze uvést např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 486/24 ze dne 30. 4. 2024 či Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 943/24 ze dne 17. 4. 2024. Ostatní velmi stručná usnesení jsou označena v tabulce, která tvoří Přílohu č. 3 této práce.

do osobnostních práv. Rekapitulace obsahovala výčet výroků předcházejících soudních rozhodnutí a její velkou část tvořily seznamy přiznaných či zamítnutých částek. Stěžovatelé se přitom návrhem domáhali zrušení rozhodnutí NS v částech, kterými zamítl jejich dovolání.²⁰⁶ Větší délku usnesení způsobovala také podrobná rekapitulace stížnostních argumentů. Příkladem je odmítnutí stížnosti, která brojila proti rozhodnutí z pohledu několika aspektů práva na spravedlivý proces (např. právo vyjádřit se k důkazům či právo na tlumočníka), dále kvůli opomenutým důkazům a rozporu se zásadami trestního procesu. Část věnující se shrnutí argumentace tvořila sama o sobě více než jednu stranu, přičemž soud v ní detailně líčil nesouhlas stěžovatele se skutkovými závěry obecných soudů za pomoci citací z telefonátu mezi stěžovatelem a poškozeným nebo nesouhlasu s důkazem představovaným daktyloskopickou stopou – otiskem prstu na noži.²⁰⁷ Ve stejném usnesení přitom o pár odstavců dále nalezneme zdůraznění, že ÚS „nepřisluší procesní postupy v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu“.²⁰⁸ V některých případech byla délka usnesení zapříčiněna tím, že soud do odůvodnění zahrne vyjádření účastníka řízení a repliku stěžovatele. V jednom ze zkoumaných rozhodnutí měla tato pasáž opět více než jednu stranu.²⁰⁹

Zmíněná usnesení nejsou jedinými případy nadprůměrně dlouhých odmítnutí, která se ve vzorku vyskytla.²¹⁰ Jedná se však o konkrétní příklady praxe kritizované v odborné literatuře kvůli zvyšování náročnosti pro čtenáře. Do rozhodnutí jsou totiž vkládány dlouhé pasáže, které jsou pro podstatu rozhodnutí irelevantní.²¹¹ Přesně takovými nedostatky dle mého názoru trpí zmiňovaná usnesení. Pokud je totiž pointou odmítavého usnesení vysvětlení nepřijetí rozhodnutí k meritornímu posouzení, a to nejčastěji z důvodu nedostatku ústavněprávní roviny případu, je otázkou, zda je pro něj relevantní podrobná rekapitulace předchozího procesu či rozsáhlé reflektování vyjádření a repliky stran řízení. Stejně diskutabilní může být smysl dlouhého shrnutí skutkových argumentů stěžovatele následovaný poučkou o tom, že ÚS se skutkovými otázkami nezabývá.

Samostatnou příčinou delšího rozsahu, kterou jsem ve vzorku identifikoval, byla také důkladnost posouzení opodstatněnosti návrhu. V tomto směru lze upozornit na rozhodnutí o stížnosti, kterou se bývalý děkan lékařské fakulty a současně přednosta fakultní kliniky domáhal

²⁰⁶ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 394/24 ze dne 17. 4. 2024 a Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 578/24 ze dne 17. 4. 2024.

²⁰⁷ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2837/23 ze dne 24. 4. 2024, odst. 7–10.

²⁰⁸ Tamtéž, odst. 14.

²⁰⁹ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1275/23 ze dne 17. 4. 2024.

²¹⁰ Jako další příklad usnesení s dlouhou rekapitulací řízení lze zmínit Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 209/24 ze dne 30. 4. 2024. Rozsáhlé shrnutí argumentů nalezneme např. v Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3311/23 ze dne 24. 4. 2024. Zmíněné jevy jsou v dalších případech zachyceny v tabulce, která tvoří Přílohu č. 3 této práce.

²¹¹ BOBEK, Michal. O odůvodňování soudních rozhodnutí. *Právní rozhledy*. Roč. 18 (2010), č. 6, část V.

zrušení rozhodnutí obecných soudů o protiprávnosti jeho odvolání z funkce přednosty kliniky osobou dočasně pověřenou k výkonu funkce děkana namísto stěžovatele. Při posouzení opodstatněnosti stížnosti soud nejprve poskytnul přehled vlastních rozhodnutí a judikatury NSS v oblasti rozhodnutí o odvolání z funkce, presumpce správnosti správních aktů a nicotnosti správních aktů. Následně dal stěžovateli za pravdu, že legislativa neupravuje posuzovaný případ. S odkazem na vlastní judikaturu a princip akademické samosprávy ÚS zdůraznil, že považuje zmíněný nedostatek za zhojený a souhlasil s obecnými soudy, že se jedná o zákonné správní rozhodnutí, na které se uplatní presumpce správnosti správních aktů. Ke druhému okruhu námitek týkajících se rozporu odvolání s dobrými mravy ÚS konstatoval, že není oprávněn zasahovat do hodnocení důkazů ze strany obecných soudů.²¹² Po prostudování několika stran odůvodnění působí dle mého názoru závěr o zjevné neopodstatněnosti důvodné pochybnosti. Zejména kvůli tomu, že první část usnesení uzavírá ÚS tím, že: „výše citovaný právní názor je akceptovatelný i v nyní posuzovaném případě, tj. že otázka absence explicitně zákonem upravené kompetence osoby pověřené funkcí děkana je přemostěna odkazem na (ústavní) princip akademické samosprávy, přičemž tato kompetence tuto samosprávu plně respektuje a zajišťuje její funkční zachování“.²¹³ Pokud byl návrh skutečně zjevně neopodstatněný, proč ÚS provedl detailní rozbor judikatury týkající se rozhodnutí osoby dočasně pověřené výkonem pravomocí děkana a na jeho základě se dlouze věnoval hodnocení akceptovatelnosti napadených rozhodnutí z pohledu ústavního práva?

Domnívám se, že se jedná o odmítavé usnesení, jehož odůvodnění je svou povahou při nejmenším na hraně meritorního posouzení. Právě taková rozhodnutí jsou často zmiňována v souvislosti s nadužíváním zjevné neopodstatněnosti a rozhodováním usnesením v případech, které ÚS fakticky posoudil meritorně, a nabízelo se proto vydání zamítavého nálezu. Ve vzorku se přitom vyskytovalo více usnesení, u kterých při čtení vyvstávaly pochybnosti, zda mají opravdu pouze kvazimeritorní povahu, nebo v něm ÚS ve skutečnosti posuzuje důvodnost návrhu, což by mělo být doménou nálezu.²¹⁴

²¹² Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3222/23 ze dne 18. 4. 2024.

²¹³ Tamtéž, odst. 22.

²¹⁴ Dále jde např. o Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 773/24 ze dne 24. 4. 2024 nebo Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1392/23 ze dne 17. 4. 2024. Rozhodnutí s abnormálně dlouhým posouzením opodstatněnosti jsem označil v tabulce, která tvoří Přílohu č. 3 této práce.

4.3.2 Odůvodnění usnesení

Zajímavým zjištěním bylo, že ÚS i v usneseních o zjevné neopodstatněnosti nezřídka odkazoval při argumentaci na judikaturu jiných soudů. Nejčastěji se jednalo o NS, v některých případech použil v odůvodnění judikaturu ESLP a ojediněle rozhodnutí NSS. Opíral se také o názory právní vědy, zpravidla šlo o různou komentářovou literaturu.²¹⁵ Zatímco většinou ÚS na rozhodnutí pouze letmo odkazoval, v jednom z případů např. rozsáhle rekapituloval vývoj judikatury k nemajetkové újmě způsobené úrazem na zledovatělé pozemní komunikaci.²¹⁶ Mám za to, že užívání literatury či judikatury je obecně pozitivním prvkem, jelikož může přispět k vysvětlení závěru rozhodnutí stěžovateli. Na druhou stranu by z podstaty pojmu zjevné neopodstatněnosti podrobnější rozbory soudních rozhodnutí v dané oblasti neměly být pro odůvodnění nutné. Vše je samozřejmě otázka míry, avšak pokud je věc natolik složitá, že je nutné podrobně pracovat s větším počtem soudních rozhodnutí, opět se nabízí myšlenka, zda by soud neměl stížnost spíše zamítnout než odmítnout.

Za zmínku stojí také úkaz, který bych pojmenoval jako projevy lidskosti ÚS. Soud totiž v některých rozhodnutích nad rámec argumentace uvedl, že i přes nevyhnutelnost závěru o zjevné neopodstatněnosti soucítí se stěžovatelem nebo mu vyjadřuje podporu v tíživé situaci.²¹⁷ Ve věcech péče o nezletilé opakovaně apeloval na rodiče, aby spory odložili stranou kvůli nejlepšímu zájmu dítěte,²¹⁸ a v jednom případě soud pochválil za kvalitu rozsudku soudkyni obecného soudu.²¹⁹ Osobně jsem toho názoru, že zmíněné pasáže mohou v některých případech pozitivně zapůsobit na adresáty rozhodnutí. Díky projevení soucitu může být usnesení lépe akceptováno a kladně se může tato skutečnost projevit také na vnímání instituce ze strany veřejnosti.

Kromě uvedených jevů jsem se při čtení rozhodnutí zaměřil také na rysy, které byly odůvodněním zkoumaných rozhodnutí společné – konkrétně jsem se zabýval tím, zda dochází k opakování některých pasáží, či dokonce jejich přebírání z předchozích rozhodnutí. V první řadě je nutné zmínit, že usnesení velmi často obsahovala odstavec, kterým ÚS před posouzením opodstatněnosti vytyčil hranice své pravomoci v řízení o ústavní stížnosti. V této části se zpravidla nacházelo upozornění, že ÚS je orgánem ochrany ústavnosti a není součástí obecné soustavy

²¹⁵ Viz Příloha č. 3 této práce.

²¹⁶ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 329/24 ze dne 24. 4. 2024, odst. 13–17.

²¹⁷ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2478/23 ze dne 18. 4. 2024, odst. 13; Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1392/23 ze dne 17. 4. 2024, odst. 23.

²¹⁸ Např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1721/23 ze dne 24. 4. 2024, odst. 27.

²¹⁹ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 234/24 ze dne 24. 4. 2024, odst. 9.

soudů. Dále soud objasnil, že je oprávněn zakročit pouze při určité intenzitě zásahu do práv stěžovatele – ústavně relevantním excesu či kvalifikované vadě.²²⁰ Odůvodnění také zpravidla vysvětlovalo stěžovateli, že vedení řízení, skutkové otázky a výklad či aplikace jednoduchého práva jsou zásadně věcí obecných soudů a ÚS nemá pravomoc do nich zasahovat. Kromě toho byla ve vzorku k nalezení rozhodnutí, která obdobným způsobem vysvětlovala fungování institutu zjevné neopodstatněnosti.²²¹ Zmíněné pasáže se v různých modifikacích opakovaly za současného používání stejných slovních obrátů bez ohledu na obsah stížnosti či osobu zpravodaje.²²²

Ještě výraznější náznaky přebírání částí odůvodnění jsem objevil při zkoumání menšího počtu stížností z jedné tematické oblasti. Ve stížnostech, které se věnovaly přístupu ÚS k povinnému obsahu dovolání, jsem v polovině usnesení různých soudců zpravodajů našel doslovně převzatý odstavec, který zněl: „*Dovolání je mimořádným opravným prostředkem a Nejvyšší soud není třetí instancí v systému obecné justice. Dovolací přezkum má vedle ochrany individuálních práv především systémový význam, kterým je sjednocování a dotváření judikatury, a proto jsou na obsah dovolání zákonem kladeny poměrně vysoké obsahové a formální požadavky.*“ Zbytek odstavce se lišil v návaznosti na osobu zpravodaje, jednotliví soudci však znění zbývající pasáže ponechali ve všech svých usneseních totožné.²²³ K této oblasti je ale třeba uvést, že v některých případech se doslovné převzetí mohlo odvíjet od skutečnosti, že se jednalo o dva návrhy z řady stížností v totožné věci. Tak tomu ale nebylo v případě dvou usnesení z oblasti trestního práva, ve kterých jsem ve věcném posouzení identifikoval doslovné převzetí dvou dlouhých odstavců. Zmíněné pasáže tvořily přes polovinu stránky a byla v nich shrnuta judikatura ohledně přístupu ÚS k prohlídkám v trestním řízení.²²⁴ Další opakovaně přejímané odstavce se vyskytly v usneseních týkajících se přístupu ÚS k extrémnímu nesouladu mezi skutkovými zjištěními a právními závěry. Ve třech případech šlo o dvojice usnesení stejných soudců, v jednom o dva různé zpravodaje.²²⁵ ²²⁶ Kromě pasáží, které byly kopírovány doslovně se však v usneseních ze stejné oblasti typicky vyskytovaly odstavce, v nichž ÚS seznámil stěžovatele s postojem soudu k dané oblasti a odkázal

²²⁰ Např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 833/24 ze dne 17. 4. 2024, odst. 6.

²²¹ Např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 500/24 ze dne 30. 4. 2024, odst. 5.

²²² Viz Příloha č. 3 této práce, sloupec Obsah a způsob psaní usnesení.

²²³ Viz Příloha č. 3, usnesení označená č. 69, 74, 156 a 158.

²²⁴ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 646/24 ze dne 17. 4. 2024, odst. 11 a 12 a Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 716/24 ze dne 17. 4. 2024, odst. 7 a 8.

²²⁵ Usnesení, ve kterých došlo k přebírání pasáží odůvodnění, jsou označena v tabulce v Příloze č. 3 jako usnesení č. 3, 11, 50, 51, 67, 72, 82 a 115.

²²⁶ Za zmínku stojí, že v uvedeném období působili v týmech soudců, u nichž bylo kopírování identifikováno, rozdílní asistenti a nemohlo se tak jednat o přípravu usnesení jednou osobou pro různé zpravodaje. Viz Ústavní soud. *Asistenti soudců*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/asistenti-soudcu>. [citováno 2024-10-2].

na vlastní relevantní judikaturu. Jejich znění a obsah byl v těchto případech velmi podobný a ÚS v něm často také odkazoval na stejná soudní rozhodnutí.²²⁷

Poznatky o přebírání částí odůvodnění korespondují s upozorněním na kopírování v soudních rozhodnutích.²²⁸ Vzhledem ke zvolené metodě není možné určit, jak často ke zmíněnému jevu v judikatuře ÚS dochází, je však očividné, že je ve vzorku přítomen. Na jednu stranu vyplývá popsany úkaz z povinnosti soudu držet se ve svých rozhodnutích judikatury, která je pro něj interně závazná. Tento postup je vhodný z hlediska principů předvídatelnosti soudního rozhodování a legitimního očekávání. Na druhou stranu dle mého názoru přebírání pasáží rozhodnutí přináší pochybnosti ohledně povinnosti odůvodňovat všechna usnesení. Pokud totiž ÚS vydává tisíce usnesení o zjevné neopodstatněnosti ročně a častokrát sáhne po stejných pasážích odůvodnění, je opravdu nutné, aby v každém jednotlivém případě musel psát originální a nové rozhodnutí? Otázka se nabízí zvláště ve chvíli, kdy je z analýzy patrné, že se ÚS v některých případech po rekapitulaci faktů, procesu a relevantní judikatury omezí na konstatování, že soud postupoval ústavně konformně nebo že návrh postrádá ústavněprávní rozměr. Popsaný styl odůvodňování rozhodně není kritikou konkrétních soudců. Osobně se totiž domnívám, že je takřka nevyhnutelným důsledkem zahlcenosti ústavními stížnostmi, které není soud schopen účinně filtrovat. I na základě těchto poznatků je proto nutné vést debaty o tom, jakým způsobem řešit nedostatky týkající se zjevné neopodstatněnosti.

²²⁷ Jednalo se např. o usnesení ke stížnostem brojícím proti dovolání, které vždy měly velmi podobný obsah a odkazovaly ve většině případů na stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16. Viz např. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 34/23 ze dne 24. 4. 2024 a Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1023/24 ze dne 17. 4. 2024. Uvedené tendence jsem zaznamenal v Příloze č. 3 ve sloupci Obsah a způsob odmítání usnesení, kde jsem pod opakujícími se hesly označoval usnesení, ve kterých ÚS za pomoci odkazu na svou vlastní judikaturu vytyčil přístup k posuzované oblasti.

²²⁸ BOBEK, O odůvodňování soudních rozhodnutí, část V.

5. Možná řešení problémů spojených s odmítnutím pro zjevnou neopodstatněnost

V analýze usnesení se dle mého názoru projeví nedostatky vytýkané ÚS odbornou literaturou, jejichž podstatu lze shrnout následovně. V jádru celého komplexního problému leží neurčitost zjevné neopodstatněnosti a s ní související nezřetelná hranice mezi ústavním a podústavním právem, která je podstatná pro stanovení přezkumné pravomoci ÚS. Senátům je v důsledku popsaného problému umožněno „přizpůsobovat“ si zjevnou neopodstatněnost a odmítat ústavní stížnosti i v případech, v nichž pro to nejsou objektivně splněny podmínky.²²⁹ ÚS může uvedenou praxí reagovat na zahlcenost ústavními stížnostmi a provádět faktickou selekci případů,²³⁰ k níž není zákonem povolán. Nejasné nastavení institutu a přezkumného rámce současně umožňuje rozdíly ve vstřícnosti jednotlivých soudců zpravodajů, kteří hrají dominantní roli při rozhodování o ústavních stížnostech. Nadužívání usnesení není dobrou praxí ani z hlediska tvorby a sjednocování judikatury, ať už se jedná o její působení dovnitř či navenek.

Kromě kritiky nabízí odborná literatura i možná řešení, díky kterým by se mohlo odmítání ústavních stížností pro zjevnou neopodstatněnost stát bezproblémovější z pohledu zákona a ústavních principů. Jde např. o následující možnosti:

- Přiznat ÚS pravomoc vybírat si případy (selekce);
- navýšit počet soudců;
- neodůvodňovat odmítavá usnesení;
- vyloučit některé oblasti z ústavního přezkumu;
- vymezit přezkumný rámec v judikatuře ÚS;
- zavést specializaci soudců či senátů na konkrétní oblasti práva.²³¹

Navrhovaná opatření se vztahují také k závaznosti a působení judikatury dovnitř i navenek. Jako příklad lze uvést určitou míru přiznání závaznosti usnesením o zjevné neopodstatněnosti.²³² Z odborné literatury jsem nabyl dojmu, že nejčastěji zmiňovaným řešením jsou různé kombinace selekce či filtrace nápadu ústavních stížností spojené s redukcí délky odůvodnění. Proto se primárně budu věnovat analýze těchto opatření, pozornost však bude zaměřena i na jiné návrhy.

²²⁹ LANGÁŠEK, [Čl. 89 Účinky rozhodnutí Ústavního soudu], k odst. 1 a 2, bod 1.

²³⁰ ŠIMÍČEK, *Ústavní stížnost*, s. 168.

²³¹ PAPOUŠKOVÁ, *Nastolování agendy u Ústavního soudu*, s. 19–21.

²³² BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 367–368.

5.1 Selektce ústavních stížností

Michal Bobek začíná článek zaměřený na roli vrcholných soudů v právním systému vykreslením dvou odlišně fungujících soudů. První z nich rozhoduje ročně tisíce případů a má stovky soudců, kteří produkují tisíce rozhodnutí. Případy jsou velmi podobné, proto soudce často pouze kopíruje odůvodnění z jednoho rozhodnutí do druhého. Kvůli vytíženosti a časové tísní nemají soudci čas se dostatečně zabývat podstatnými případy. Vydaná rozhodnutí veřejnost nečte, protože jich je příliš mnoho a nenachází se v nich nic převratného.

Druhý ze soudů je sice menší, avšak působí navenek mnohem lépe. Musí se zabývat stejným počtem případů, ale podrobuje je selekci na základě jejich důležitosti. Zaměřuje se na rozhodování ve věcech, které jsou nové, významné nebo nejednotně řešené obecnými soudy. Obsah rozhodnutí je propracovanější, jelikož soudci mají více času se klíčovými případy dopodrobna zabývat. Čtenost případů je vyšší, protože jich soud během roku soud nevydává tolik, a navíc v nich čtenář vždy najde něco převratného.²³³

Popsaný modelový případ má demonstrovat pozitiva, která vrcholným soudům přináší zavedení selektce případů. V rámci debat o zahlcenosti kontinentálních ústavních soudů je zmíněný institut pravidelně navrhovaným řešením. Téma úzce souvisí se zjevnou neopodstatněností, jelikož ÚS se v současnosti snaží vypořádávat s vysokým nápadem právě odmítáním ústavních stížností. K zakotvení selektce by proto mohlo dojít prostřednictvím modifikace institutu. Navíc se objevují názory, že ÚS v současnosti prostřednictvím zjevné neopodstatněnosti selekci fakticky provádí.²³⁴

5.1.1 Pojem selektce a role vrcholných soudů v právním systému

Nastavení pozice vrcholného soudu v právním systému spočívá v hledání rovnováhy mezi prospektivním a retrospektivním působením soudního rozhodování.²³⁵ Retrospektivní role je typická pro hierarchický kontinentální soudní model, v němž má vrcholný soud za úkol primárně opravovat chyby nižších článků soudní soustavy. Spočívá v působení do minulosti, kdy vznikly chyby, na jejichž nápravu se vrcholný soud zaměřuje.²³⁶ Často zmiňovanou cestou k prospektivní roli je zakotvení selektce – soud rozhoduje pouze ve vybraných případech, pokud usoudí, že chce

²³³ BOBEK, Michal. Několik poznámek k selekci nápadu před nejvyššími a ústavními soudy. In: KYSELA (ed.), *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech*, s. 128–129.

²³⁴ RYCHETSKÝ, Hlavní problém českého ústavního soudnictví, s. 17.

²³⁵ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 134–135.

²³⁶ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 72.

vytvářet právo do budoucna a odpovídat na zásadní otázky. Soudních rozhodnutí je méně, ale obecná spravedlnost je zajištěna rozhodováním v klíčových případech, které jsou kvůli své jedinečnosti silně respektovány.²³⁷ Český ÚS se podle odborníků nachází na pomezí prospektivní a retrospektivní role, avšak sklouzává spíše k retrospektivnímu pojetí.²³⁸

Úvahy o roli vrcholných soudů tedy nastiňují otázku, zda poskytnout soudu pravomoc vybírat si případy. Odborná literatura, která se kloní k selekci pozitivně, vyzdvihuje, že mechanismus soudům umožňuje „*soustředit se pouze na otázky zásadní, které mají význam pro fungování celého právního řádu*“.²³⁹ Motivaci k umožnění výběru případů k meritornímu posouzení lze vystihnout jednoduchou rovnicí – méně nápadu znamená více času, více času může znamenat lepší odůvodnění, lepší odůvodnění přináší vyšší legitimitu soudního rozhodnutí.²⁴⁰ Selekcí je tedy třeba chápat jako efektivní prostředek k vypořádání velkého množství návrhů.

Čistý model selekce je zpravidla spojován s NS USA a fází řízení s názvem *a certiorari*. V ní si soud na základě návrhu vybere, zda se bude případem zabývat,²⁴¹ přičemž není omezen žádnými kritérii a vychází pouze z vlastního uvážení. Jedinou otázkou je, zda se jedná o případ zásadního právního významu.²⁴² Proces funguje tak, že stěžovatel předkládá žádost o přezkum, ve které je jeho cílem přesvědčit NS, aby přijal případ k posouzení.²⁴³ Podobě řízení odpovídá i argumentace stran,²⁴⁴ jelikož tvrzení o právním významu případu může protistrana popřít ve zvláštním podání.²⁴⁵ Na tom, že bude *writ of certiorari*²⁴⁶ udělen, se musí shodnout čtyři z devíti soudců, jinak bude podání zamítnuto. Při přijetí stížnosti k posouzení zasílá NS nižšímu soudu příkaz k předložení celého spisu týkajícího se napadeného rozhodnutí za účelem přezkumu případu.²⁴⁷ Kromě nastínění základních obrysů procesu selekce je pro pochopení této pravomoci klíčová změna v návaznosti na rozhodnutí v případě *Olmstead* z roku 1928. Před tímto rozhodnutím NS přezkoumával kauzu v celém rozsahu,²⁴⁸ zatímco v uvedeném případě si soud sám omezil

²³⁷ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 71–72.

²³⁸ Tamtéž, s. 72–73.

²³⁹ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 133.

²⁴⁰ FONTANA, David. Docket Control and the Success of Constitutional Courts. In: GINSBURG, Tom, DIXON, Rosalind. (eds.) *Comparative Constitutional Law*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing, 2011, p. 631.

²⁴¹ Rule 10–16, Rules of the Supreme Court of the United States (Effective January 1, 2023).

²⁴² KLOKOČKA, Vladimír. *Ústavní systémy evropských států*. 2. vyd. Praha: Linde, 2006, s. 380.

²⁴³ Rule 10, Rules of the Supreme Court of the United States (Effective January 1, 2023).

²⁴⁴ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 143.

²⁴⁵ Rule 15, Rules of the Supreme Court of the United States (Effective January 1, 2023). Viz BLAHOŽ, Josef. *Soudní kontrola ústavnosti: srovnávací pohled*. Praha: ASPI Publishing, s.r.o., 2001, s. 94–95.

²⁴⁶ Jedná se o specifické formální povolení, aby věc byla americkým nejvyšším soudem přezkoumána meritorně.

²⁴⁷ Rule 16, Rules of the Supreme Court of the United States (Effective January 1, 2023). Viz BLAHOŽ, *Soudní kontrola ústavnosti*, s. 94–95.

²⁴⁸ JOHNSON, Benjamin B. The Origins of the Supreme Court Question Selection. *Columbia Law Review*. Vol. 122 (2022), Issue 3, p. 837.

přezkum tak, že se zabýval pouze otázkou, kterou by bylo možné přeložit takto: „*Je užití odposlechní telefonické komunikace obhájce jako důkazu v trestním řízení v souladu s Ústavou?*“²⁴⁹ Takto vytyčený rámec přezkumu je dost konkrétně zaměřený, a proto lze od té doby americký mechanismus označit spíše za výběr otázek než výběr případů.²⁵⁰

Ve spojení s americkým příkladem nalezneme v odborné literatuře názor, že ačkoliv český ÚS selekční pravomoc podle zákona nemá, skrytá selekce na něm probíhá v senátech odmítáním ústavních stížností pro zjevnou neopodstatněnost.²⁵¹ Dospívám však k závěru, že toto tvrzení není úplně správné. Je totiž nutné rozlišovat selekci, kterou provádí americký NS, a jiné způsoby filtrace nápadu. Klíčem k pochopení odlišnosti je zmíněný případ *Olmsted*, ve kterém si americký NS definoval otázku, kterou bude posuzovat.²⁵² Selekcce se v USA od přijetí tohoto rozhodnutí v krajních případech pojí nejen s výběrem kauzy, kterou bude soud meritorně posuzovat, ale i s výběrem otázky, kterou v rámci případu zodpoví.²⁵³ Takovou pravomoc český ÚS nemá a nevykonává ji ani skrytě. Právě v tom podle mého tkví rozdíl mezi selekcí a ostatními způsoby regulace nápadu. Při posuzování opodstatněnosti stížnosti je ÚS vázán námitkami uvedenými v ústavní stížnosti,²⁵⁴ což sám vyzdvihuje v některých odmítavých usneseních,²⁵⁵ ale také přezkumným rámcem vytyčeným v Ústavě a své vlastní judikatuře. Byť ÚS v praxi shledává zjevně neopodstatněnými i návrhy, které fakticky meritorně posoudí, díky existenci popsanych mezí je dle mého názoru přesnější mluvit o filtračním mechanismu, nikoliv o selekci. Jemnější filtrační opatření umožňují soudu ve zjednodušeném procesu vypořádat velké množství případů. Oproti selekci však soud nemá při vyřizování stížností zcela volné ruce.

5.1.2 Argumenty pro a proti selekci

V obecné rovině je třeba se mít na pozoru před tím, že regulace nápadu snižuje úroveň vymáhání lidských práv²⁵⁶ a obdobné výtky směřují také k otázce souladu selekce s mezinárodními lidskoprávními závazky.²⁵⁷ Nalezneme však i opačné názory. Jeden z klíčových protiargumentů

²⁴⁹ JOHNSON. *The Origins of the Supreme Court Question Selection*, p. 840–841.

²⁵⁰ Tamtéž, p. 795.

²⁵¹ RYCHETSKÝ, Hlavní problém českého ústavního soudnictví, s. 17.

²⁵² JOHNSON. *The Origins of the Supreme Court Question Selection*, p. 840.

²⁵³ JOHNSON, Benjamin B., *The Supreme Court, Question-Selection, Legitimacy, and Reform: Three Theorems and One Suggestion*. *Saint Louis University Law Journal*. Vol. 67 (2023), Issue 4.

²⁵⁴ ŠIMÍČEK, *Ústavní stížnost*, s. 235.

²⁵⁵ Např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1341/24 ze dne 19. 6. 2024, bod 8.

²⁵⁶ FONTANA, *Docket Control and the Success of Constitutional Courts*, p. 636.

²⁵⁷ PAPOUŠKOVÁ, *Nastolování agendy u Ústavního soudu*, s. 20.

spočívá v tom, že povinnost soudů chránit subjektivní práva, neznamená projednání každé věci všemi instancemi soudní soustavy. Některé případy jsou totiž objektivně složitější než jiné, a proto je legitimní, když jim soud věnuje více úsilí. Vrcholné soudy totiž mají za úkol působit na rozhodovací činnost nižších instancí, čemuž by měl ustoupit individuální zájem na opakovaném přezkumu.²⁵⁸ Podle některých autorů naopak není možné u ÚS selekci zavést, jelikož ústavní přezkum je jednoinstanční. Proti této námitce argumentují zastánci mechanismu tím, že zmíněný způsob vnímání českého ústavního soudnictví nedostatečně reflektuje prozařování lidských práv soudní soustavou a povinnost obecných soudů chránit základní práva a svobody.²⁵⁹ Neshody panují také ohledně toho, zda by selekce mohla být zavedena novelou zákona o Ústavním soudu, anebo by byla nutná změna Ústavy.²⁶⁰

Uvedené námitky jsou pouze některými připomínkami z táborů zastánců i odpůrců zavádění selekčního mechanismu do českého právního řádu. Je však zřejmé, že výběr případů je vlastní americkému právnímu systému, zatímco v kontinentálním právním prostředí vyvolávají návrhy na jeho zakotvení vlny nevole. Dle mého názoru je důvodem jednoduše fakt, že oba právní systémy jsou dlouhodobě zvyklé na odlišný způsob fungování vrcholných soudů. Zatímco v USA je posláním instituce vytvářet precedenty týkající se významných právních otázek, v českém prostředí musí ÚS věnovat pozornost právům jednotlivce, který se na něj obrátí. Volání po posunu k americkému modelu tedy může vyvolávat negativní ohlasy už jen kvůli tomu, že se jedná o institut, který je pro evropský právní systém cizorodý. Aktuální stav je takový, že je selekce nechtěná všemi klíčovými aktéry a současně naráží na hodnotový základ českého právního systému.²⁶¹ Jsem však přesvědčen, že by nebylo dobré se spokojit se současným stavem a zcela zahrnout selekci a s ní spojené myšlenky ohledně prospektivní role vrcholných soudů. Úkolem ÚS přeci nemá být pouze detailní revize případů, které již několikrát podrobily přezkumu ostatní soudní instance. Aby se mohl věnovat své roli strážce ústavnosti, je nutné soudu umožnit efektivně regulovat kauzy, kterými se nebude meritorně zabývat. V současné době by přiřknutí selekční pravomoci ÚS bylo až příliš kontroverzní. Změnu přitom není možné učinit na úkor důvěry laické a odborné veřejnosti, a proto je klíčový způsob, jakým bude přijata. Jde o zcela odlišný způsob fungování soudního systému, ke kterému není dle mého možné přejít skokově. Nejpodstatnější poznatek z debat o selekci proto je, že vrcholný soud může fungovat jinak – vypořádávat se

²⁵⁸ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 130.

²⁵⁹ Tamtéž, s. 139–140.

²⁶⁰ Tamtéž, s. 143.

²⁶¹ BOBEK, Michal. Selekce nápadu před vrcholnými soudy: Právní štěp, který se u nás nikdy neužije? In: ALEŠ, Pavel (ed.). *Role nejvyšších soudů při poskytování účinné právní ochrany*. Brno: Nejvyšší soud, 2024, s. 88.

s případy efektivněji a díky tomu uplatňovat významný vliv na celou soudní soustavu. Posun k uvedenému způsobu fungování je však možný jedině postupně, a proto je aktuálně nutné hledat méně razantní alternativy, než je selekce.

5.2 Zúžení či zpřesnění přezkumného rámce

Další skupina z řady navrhovaných řešení se zaměřuje na určení okruhu případů, jimiž se může ÚS zabývat. Jedná se zpravidla o změny přezkumného rámce, kterými dochází k úpravě rozsahu pravomoci ÚS v tom smyslu, že zásahy do práv navrhovatelů nemohou být předmětem přezkumu, protože spadají do oblasti práva, v níž soud není oprávněn rozhodovat. K vyloučení skupin případů z řízení o ústavní stížnosti přitom může dojít na základě explicitní změny zákona nebo v důsledku zpřesnění přezkumného rámce, do kterého se některé z doposud posuzovaných otázek již nevejdou. Mezi popsané formy filtrace nápadu lze zařadit opatření zužující přezkumný rámec např. stanovením faktických či právních kritérií přípustnosti návrhu. Zákon o Ústavním soudu v současnosti zvolil první přístup, jelikož úprava je spíše procesního a faktického charakteru – v případě ústavní stížnosti se posuzuje, zda došlo k vyčerpání opravných prostředků.²⁶² Naopak do druhé skupiny by bylo možné zařadit kritéria podporující prospektivní roli soudu, např. stanovením přípustnosti ústavních stížností pouze ve věcech, v nichž je dosavadní judikatura rozporná nebo má posuzovaná otázka zásadní právní význam.²⁶³ Jiným pravidelně se opakujícím návrhem je regulace nápadu v některých konkrétních oblastech např. ve formě vyloučení či omezení přístupu k vrcholným soudům v procesních otázkách.²⁶⁴ V souvislosti s těmito návrhy je třeba zdůraznit, že ohledně ústavnosti zúžení přezkumného rámce panují pochybnosti,²⁶⁵ patrně je přitom myšlena zejména nepřípustnost nastavená za pomoci právních kritérií.

Zpřesnění přezkumného rámce stanovením definice zjevné neopodstatněnosti či vytyčením hranice mezi ústavním a podústavním právem bylo již v této práci podrobněji zkoumáno. Podstatné je, že odborná literatura v souvislosti s uvedenými návrhy zpochybňuje, zda je vůbec možné jednoznačně vytyčit meze ústavního práva, přičemž obdobné pochybnosti lze vztáhnout také ke konkretizaci zjevné neopodstatněnosti. Vůči všem opatřením, kterých se týká tato kapitola, směřují námitky totožné povahy, a proto má dle mého názoru smysl se jimi zabývat současně.

²⁶² § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.

²⁶³ BOBEK, Michal. Curia ex machina; o smyslu činnosti nejvyšších a ústavních soudů. *Právní rozhledy*. Roč. 12 (2006), č. 22, kap. II, bod 1.

²⁶⁴ Tamtéž, kap. II, bod 5.

²⁶⁵ RYCHETSKÝ, Hlavní problém českého ústavního soudnictví, s. 17.

5.2.1 Přístup zahraničních soudů k regulaci nápadu

Inspiraci ohledně modifikace regulačních mechanismů může poskytnout německý Spolkový ústavní soud, který je svým fungováním blízko českému ÚS. Významným společným rysem obou institucí je mimo jiné pravomoc rozhodovat o individuálních ústavních stížnostech,²⁶⁶ v důsledku čehož německý soud také čelí vysokému nápadu.²⁶⁷ Množství návrhů regulují komory,²⁶⁸ které rozhodují o přijatelnosti stížností.²⁶⁹ Pod nepřijatelnost se jako jeden z důvodů k odmítnutí řadí také zjevná neopodstatněnost.²⁷⁰ Pokud komory návrh nevyřadí, dochází k meritornímu posouzení senátem,²⁷¹ přičemž k projednání musí být vždy přijaty stížnosti, které mají obecný ústavněprávní význam.²⁷² V opačném případě řízení končí rozhodnutím komory o nepřijatelnosti návrhu.²⁷³

Z důvodu zjevné neopodstatněnosti může stížnosti jako nepřípustné zamítnat také ESLP.²⁷⁴ Mechanismus přitom funguje dvoufázově – soud se zabývá přijatelností stížností a až poté ji posuzuje meritorně. Odborná literatura navrhuje, že by při převzetí modelu ESLP za účelem zjednodušení nemusely být na první fázi aplikovány nároky vyplývající z práva na spravedlivý proces,²⁷⁵ čímž může být dle mého názoru myšleno např. neodůvodňování odmítnutí. Nejsem si však jistý, do jaké míry by opatření skutečně přineslo změnu. Dvoufázové posouzení za současného zjednodušení procesu při odmítání už totiž na ÚS funguje – nejprve se posoudí podmínky řízení (včetně opodstatněnosti), poté se soud věcí zabývá meritorně. Skutečná změna by spočívala v zakotvení možnosti odmítat stížnosti, které nepřesahují vlastní zájem stěžovatele. Jedná se totiž o natolik neurčitou právní kategorii, že má soud takřka neomezenou diskreci v tom, kde shledá všeobecný zájem na meritorním posouzení otázky. Takováto pravomoc by ÚS výrazně blíže posunula směrem k selekci uplatňované americkým NS. Proto se domnívám, že by se zakotvením zmíněné kategorie do zákona byly spojeny stejné nedostatky jako s otázkou zavedení

²⁶⁶ Čl. 93 odst. 1 bod 4a, Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland vom 23. Mai 1949. BGBl. S. 1.

²⁶⁷ V minulosti tzv. Bendova komise navrhovala jako možné řešení selekce případů, k čemuž však nakonec nedošlo. Viz BOBEK, Quantity or Quality? Reassessing the Role of Supreme Jurisdictions in Central Europe. *The American Journal of Comparative Law*. Vol. 57 (2009), Issue 1, p. 60–61.

²⁶⁸ Spolkový Ústavní soud má šesnáct soudců, z nichž jsou složeny dva osmičlenné senáty. Senáty vytvářejí tříčlenné komory ze soudců, kteří jsou jeho členy. Viz § 2 a § 15a Gesetz über das Bundesverfassungsgericht (Bundesverfassungsgerichtsgesetz – BVerfGG) vom 11. August 1993. BGBl. I S. 1473. (dále jen „B Verf GG“).

²⁶⁹ § 93b B Verf GG.

²⁷⁰ § 93b ve spojení s § 93c odst. 1 B Verf GG.

²⁷¹ § 93a B Verf GG. Viz např. BOBEK, Quantity or Quality?, p. 61; BLAHOŽ, *Soudní kontrola ústavnosti*, s. 293.

²⁷² § 93b odst. 2 písm. a) B Verf GG.

²⁷³ § 93b B Verf GG.

²⁷⁴ Čl. 35, odst. 3 písm. a) EÚLP.

²⁷⁵ RYCHETSKÝ, Hlavní problém českého ústavního soudnictví, s. 18.

selekce.²⁷⁶ Zahraniční inspirace by mohla přinést také prohloubení problému s neurčitostí institutu. Zjevná neopodstatněnost v podání ESLP totiž čelí kritice, která nápadně připomíná námitky vznášené proti praxi českého ÚS – hranice mezi věcným posouzením a odmítnutím pro nepřijatelnost je nejasná a v některých případech dospěje ESLP ve velmi komplexním případě po složitém právním posouzení k závěru, že stížnost je zjevně neopodstatněná.²⁷⁷ Výtky směřují také proti nepředvídatelnosti institutu v souvislosti s jeho pozicí mezi meritorním a nemeritorním přezkumem.²⁷⁸ Z popsanych důvodů se domnívám, že inspirace ESLP nenabízí vhodné řešení problémů, kterým čelí ÚS.

5.2.2 Ústavnost opatření

Otázku souladu omezení rozsahu přezkumu ÚS s ústavním pořádkem je nutné vztáhnout na oba typy opatření – zúžení i zpřesnění přezkumného rámce. V prvním případě by mohly být o ústavněprávní ochranu připraveny např. osoby v bagatelních sporech či v procesních otázkách. Při konkretizaci zjevné neopodstatněnosti²⁷⁹ či hranice ústavního práva by opět došlo k vyloučení části stížností ještě před posouzením jejich opodstatněnosti. V obou případech je však důsledkem změna okruhu kauz, ve kterých se stěžovatelé budou moci domáhat svých ústavně zaručených práv. Oproti současnému stavu tedy dochází nejen k vyloučení některých oblastí, ale ve výsledku také jednotlivců z přezkumu v řízení o ústavních stížnostech.

V jádru uvedeného problému stojí otázka, zda je možné ústavně konformním způsobem vyřadit výše případů z ústavněprávní ochrany. Na základě výše zmíněné judikatury ESLP se domnívám, že z pohledu EÚLP a práva na spravedlivý proces by uvedený krok nebyl problematický. Je zřejmé, že v oblasti ústavního soudnictví se členským státům ponechává široká míra volnosti a ESLP je tolerantní vůči omezování přístupu k vrcholným soudům za účelem zefektivnění jejich role a posílení vlivu na soudní soustavu.²⁸⁰ Při úvahách o ústavnosti je dle mého klíčová judikatura ÚS, v níž se dočteme, že „[z] ústavní maximy dle čl. 9 odst. 2 Ústavy neplynou konsekvence toliko

²⁷⁶ Zejména cizorodost takto široké diskrece ohledně přijímání návrhů k věcnému posouzení a s ní spojená nedůvěra v její řádné užívání. Podrobněji viz podkapitola 5.1.2.

²⁷⁷ GERARDS, Jannake. Inadmissibility Decisions of the European Court of Human Rights: A Critique of the Lack of Reasoning, *Human Rights Law Review*. Vol. 14 (2014), Issue 1, p. 155–157.

²⁷⁸ VOGIATZIS, Nikos. *The Admissibility Criterion Under Article 35(3)(b) ECHR: A “Significant Disadvantage” to Human Rights Protection?* Online. The International and Comparative Law Quarterly, Vol. 65, Issue 1, March 2016, p. 201–202. Dostupné z: <http://www.jstor.org/stable/24761360>. [citováno 2024-9-14].

²⁷⁹ Např. stanovením opodstatněnosti stížnosti prostřednictvím taxativního výčtu v zákoně o Ústavním soudu, který by se mohl inspirovat dovoláním v trestním řádu.

²⁸⁰ Tento závěr vyplývá z analýzy judikatury k jednotlivým aspektům práva na spravedlivý proces podle čl. 6 EÚLP. Podrobněji viz kapitola 2.4.

*pro ústavodárce, nýbrž i pro Ústavní soud. V nepřipustnosti změny podstatných náležitostí demokratického právního státu je obsažen i pokyn Ústavnímu soudu, dle kterého žádnou novelu Ústavy nelze interpretovat v tom smyslu, že by jejím důsledkem bylo omezení již dosažené procedurální úrovně ochrany základních práv a svobod“.*²⁸¹ V citovaném nálezu ÚS vyslovil zákaz snížení dosažené procedurální úrovně ochrany základních práv a zavázal jím nejen ústavodárce, ale také sám sebe. Plénium v rozhodnutí řešilo situaci, která nastala po změně Ústavy, a v jejímž důsledku ÚS neměl být nadále nadán pravomocí rušit zákony pro jejich rozpor s mezinárodními smlouvami o lidských právech. Právě ve zúžení okruhu norem, podle kterých mohl soud poskytovat ochranu lidským právům, spočívalo omezení dosažené procedurální úrovně ochrany, které ÚS zahrnul pod materiální jádro Ústavy chráněné čl. 9 odst. 2 Ústavy.²⁸² Domnívám se, že citovaný případ silně připomíná opatření zužující přístup jednotlivců k ústavněprávní ochraně stanovením nepřipustnosti návrhů z určitých oblastí práva. Efekt této zákonné změny by totiž byl velmi podobný jako ten, který ÚS označil za protiústavní. Namísto okruhu ochranných norem by došlo k omezení věcných otázek, kterým se ÚS může věnovat, a tedy i stěžovatelů, jejichž práva soud chrání. Vzhledem k tomu, že ochrana lidských práv mezinárodními smlouvami se velmi často prolíná s českým standardem ochrany, dovolím si tvrdit, že omezení okruhu věcných otázek by mohlo být ještě razantnějším snížením dosažené procedurální úrovně ochrany základních práv. Proto není možné uvedeným způsobem omezit přezkumnou pravomoc ÚS v řízení o ústavních stížnostech, jelikož takový krok by byl v rozporu s judikaturou ÚS a materiálním ohniskem Ústavy. Totožné pochybnosti mám ohledně razantní změny judikaturního vytyčení hranice mezi ústavním a podústavním právem, jelikož by mohlo dojít k významnému ústupu soudu z některých oblastí, ve kterých během své rozhodovací činnosti našel ústavněprávní rozměr.

I v případě pominutí popsaných pochybností je nutné zmínit, že by se jednalo o výraznou změnu, která by nejspíše vyvolala silnou nevoli mezi advokáty a laickou veřejností. Proto by v současnosti bylo vhodnější hledat opatření, která na jednu stranu umožní ÚS posoudit opodstatněnost každého případu, ale na druhou mu poskytne nástroje, jak to činit co nejefektivněji. Tento způsob fungování je v souladu s tradičním postavením ÚS jako ochránce individuálních základních práv.²⁸³ Domnívám se, že tato role je ÚS bytostně vlastní, a proto není vhodné ji

²⁸¹ Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002.

²⁸² Je třeba zmínit, že citovaný náález je vnímán rozporuplně a v odborné literatuře jsou vůči němu vyslovovány kritické názory. Např. ŠIMÁČKOVÁ, Kateřina. Tři osobní zamyšlení nad výročím Úmluvy. In: KOSAŘ, David, BOBEK, Michal, KMEC, Jiří, KRATOCHVÍL, Jan. *Dvacet let Evropské úmluvy v České republice a na Slovensku*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 167–170.

²⁸³ WÁGNEROVÁ, Eliška. *Ústavní soudnictví*. Praha: Linde, 1996, s. 64.

zavrhnout omezením okruhu oblastí, v nichž soud doposud chránil základní práva. Popsanými nedostatky by trpěly také zmiňované zahraniční příklady. Proto mám za to, že nejzajímavějšími zjištěními z krátkého zahraničního srovnání jsou odlišný způsob odmítání zjevně neopodstatněných návrhů v Německu a skutečnost, že lze uvažovat o restrukturalizaci rozhodovacích těles uvnitř ÚS.

5.3 Neodůvodňování odmítavých usnesení

Pomocť se zahlceností a souvisejícími problémy by mohlo také snížení nároků na odůvodňování odmítavých usnesení. Někdy je tento krok vnímán jako komplementární pro efektivní zavedení selekce,²⁸⁴ osobně se však domnívám, že je možné k němu přistoupit i samostatně bez přiznání pravomoci vybírat případy k věcnému posouzení. Za absencí povinnosti odůvodňovat odmítnutí zjevně neopodstatněných návrhů stojí mimo jiné myšlenka, že jednotlivec má právo předložit soudu svou stížnost, ale nemá právo na její meritorní posouzení. Pokud by se touto cestou ÚS vydal, nemusel by psát usnesení s odůvodněním. Stěžovateli by pouze zaslal dopis, ve kterém by mu oznámil, že jeho stížnost byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.²⁸⁵ Popsaným způsobem funguje Spolkový ústavní soud, který má pravomoc neodůvodňovat odmítnutí ústavních stížností.²⁸⁶ Německá rozhodnutí obsahují návěť následované odkazy na zákonná ustanovení a výrokem „*Ústavní stížnost nebyla přijata k posouzení*“, za kterým se nachází pouze upozornění, že v souladu se zákonem není rozhodnutí odůvodněno.²⁸⁷

Opatření by mělo soudu přinést zejména větší efektivitu při odmítání ústavních stížností a ušetřený čas by soudci mohli věnovat psaní meritorních rozhodnutí. V důsledku by mohlo dojít k nápravě nedostatečného využívání zamítavých nálezů, ale také k řešení zahlcenosti či zlepšení kvality meritorní judikatury. Daniela Zemanová se však na základě vlastní zkušenosti domnívá, že nejvíce času stráví soudce úvahami o opodstatněnosti návrhu, nikoliv samotným psaním odůvodnění.²⁸⁸ Mám však za to, že je na zmíněné opatření třeba nahlížet optikou fungování celé instituce. Pokud ÚS ročně posuzuje tisíce usnesení o zjevné neopodstatněnosti, i při ušetření

²⁸⁴ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 138.

²⁸⁵ Tamtéž, s. 140.

²⁸⁶ § 93d odst. 1 B Verf GG.

²⁸⁷ Na vyžádání mi byly ze strany Spolkového ústavního soudu na e-mail zaslány tři anonymizovaná usnesení o odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost, která tvoří Přílohy č. 4–6 této práce. Znění rozhodnutí jsem překládal za pomoci překladáče DeepL. Dostupné z: <https://www.deepl.com/>. Pouze jedno ze zaslanych usnesení obsahuje stručné odůvodnění, které se však týká pouze námitek podjatosti ústavních soudců.

²⁸⁸ ZEMANOVÁ, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 257–258.

menšího množství času na každou stížnost dojde z pohledu soudu jako celku k významnému posunu v efektivitě rozhodování o ústavních stížnostech.²⁸⁹ Je však podstatné, aby činnost soudce podpořila kvalitní příprava podkladů ze strany asistentů a administrativního aparátu, což umožní rychlé rozhodování případů a skutečnou úsporu času. Druhá z výtek se vztahuje k tomu, že odmítnutím stížnosti může dojít k odepření práva na soudní ochranu.²⁹⁰ Není možné brát tuto připomínku na lehkou váhu, avšak soudní ochranu a ochranu subjektivních práv poskytuje soudní soustava jako celek, a proto nemusí nutně docházet k detailnímu přezkumu sporu každou instancí.²⁹¹ ÚS by navíc opodstatněnost návrhu přezkoumával i nadále. Proto nevím, proč by neodůvodňování mělo automaticky znamenat nedostupnost soudní ochrany, zvláště ve chvíli, kdy bude jako doposud umožněn individuální přezkum ústavní stížnosti včetně následné možnosti obrátit se na ESLP.

V odborné literatuře nalezneme náznaky, že by ÚS mohl od odůvodňování usnesení upustit bez novelizace právní úpravy a naplno tak využít aktuální znění zákona, které umožňuje odmítnat „*stručně odkazem na zákonný důvod*“. S návrhem nesouhlasí zejména advokáti, kteří považují již současný způsob odůvodňování za nedostatečný, přičemž argumentují např. nedostatečným zdůvodněním absence ústavněprávního rozměru odmítnuté stížnosti.²⁹² Osobně se domnívám, že by pouhá změna praxe nebyla ideální zejména kvůli působení ÚS navenek. Pozice soudu v demokratické společnosti se odvíjí od legitimacy soudních rozhodnutí. Pokud by soud sám od sebe přestal usnesení odůvodňovat, riskoval by negativní ohlasy ze strany stěžovatelů či jejich advokátů. Proto by bylo bezpochyby vhodnější, pokud by možnost neodůvodňovat odmítavá usnesení výslovně zakotvil zákonodárce do zákona o Ústavním soudu.

5.4 Další navrhovaná řešení

Kromě výše rozebraných opatření, která se v literatuře objevují opakovaně, jsem se setkal i s jinými, méně častými návrhy. Jedná se o změny, které jsou častokrát odmítány s poměrně stručnými a jasnými argumenty.

²⁸⁹ V kontextu povinnosti odůvodňovat nepřipustnost návrhu ostatně názor o ušetření alespoň nějaké míry času vyslovuje soudce NS Pavel Simon. Dle něj by upuštění od vysvětlování důvodů nepřijetí k meritornímu posouzení přineslo vyšší úroveň ochrany práv jednotlivců. Viz SIMON, Pavel. Odůvodnění odmítacích usnesení Nejvyšším soudem: mnoho slov pro nic. In: ALEŠ, Pavel (ed.). *Role nejvyšších soudů při poskytování účinné právní ochrany*. Brno: Nejvyšší soud, 2024, s. 64.

²⁹⁰ ZEMANOVÁ, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 261.

²⁹¹ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 130.

²⁹² PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 20.

Pokud ÚS bojuje s tím, že má příliš velký nápad ústavních stížností, bylo by možné jednoduše navýšit počet soudců. Největší slabinou tohoto návrhu je, že by se pravděpodobně ještě více zhoršil problém s rozbíhavostí judikatury. Pokud je ÚS kritizován za nejednotný a nepředvídatelný přístup v situaci, kdy jej tvoří patnáct soudců, jak by asi bylo možné udržovat jednotnou judikaturu na soudu s padesáti či více soudci.²⁹³ Nárůst počtu soudců by současně znamenal nárůst počtu asistentů.²⁹⁴ Uvedený postup by proto byl jak personálně, tak finančně náročný. Vzhledem k vlivu asistentů v rozhodování o zjevné neopodstatněnosti jsou navíc namísto ještě větší obavy o nejednotnost rozhodovací činnosti.

Řešením možných nejasností ohledně precedenčního působení usnesení by mohlo být přiznání závaznosti odmítnutím pro zjevnou neopodstatněnost. Problematické však je, že tomuto typu rozhodnutí chybí ústavní rozměr, přičemž ÚS by jako ochránce ústavnosti měl vytvářet precedenčně působící judikaturu pouze v ústavněprávních otázkách.²⁹⁵ Odborná literatura tento postup navrhovala pouze v případech odmítavých usnesení, která mají fakticky meritorní povahu.²⁹⁶ Podobný způsob přiznávání závaznosti je však těžko předvídatelný a nečitelný pro adresáty rozhodnutí ÚS.²⁹⁷ Navíc pokud soudci nerozhodují zamítavými nálezy (mimo jiné kvůli tomu, že nechťejí petrifikovat judikaturu v určitých otázkách),²⁹⁸ tak by takový postup mohl vést ke zdrženlivosti i v psaní odmítavých usnesení. Soudci by museli vážit každé slovo, které do rozhodnutí píší, jelikož by tím do budoucna tvořili závazný názor ÚS. Osobně se domnívám, že je nepřiměřené spojit uvedený požadavek s usnesením, jehož účelem je primárně sdělit stěžovateli, že se ÚS jeho případem nebude věcně zabývat. Současně by bylo mnohem těžší kontrolovat působení judikatury navenek vzhledem k tomu, jak velké množství usnesení ÚS ročně vydává.

Dalším podobným návrhem je zavedení specializace jednotlivých senátů na ústavní stížnosti z konkrétních odvětví práva. Tento krok by navíc odpovídal náznakům, že na rozhodování soudců o ústavních stížnostech má vliv jejich předchozí profesní zaměření.²⁹⁹ Ve vztahu ke specializaci při zachování aktuálního počtu soudců a jejich rozdělení do senátu vyvstává otázka ohledně naplnění požadavků vyplývajících z principu zákonného soudce. Kdybychom vytvořili třeba tříčlenný senát pouze na ústavní stížnosti z oblasti rodinného práva, jak by se řešilo vyloučení

²⁹³ BOBEK, Curia ex machina, pozn. 81.

²⁹⁴ PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 20.

²⁹⁵ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 367.

²⁹⁶ BENÁK, *K povaze usnesení Ústavního soudu*.

²⁹⁷ BOBEK, KÜHN a kol., *Judikatura a právní argumentace*, s. 367.

²⁹⁸ PAPOUŠKOVÁ, Nastolování agendy u Ústavního soudu, s. 10.

²⁹⁹ Tamtéž, s. 20.

dvou ze tří soudců pro podjatost? Pokud by se možné problémy řešily častější pravidelnou rotací do specializovaných senátů, mohlo by dojít k oslabení výhody v podobě sjednocování judikatury. Rotace je přitom z pohledu specializace nežádoucí, jelikož nutí soudce, aby se v kratších časových obdobích zaměřovali vždy na novou oblast. Nerotující specializované senáty by naopak mohly prohloubit problémy s petrifikací judikatury a současně by došlo k oslabení výhod vyplývajících z obměny soudců.³⁰⁰ Dle mého názoru by navíc jeden tříčlenný specializovaný senát neměl mít po celé funkční období monopol na výklad práva v jedné oblasti práva. Zmíněný stav by totiž mohl bránit vývoji judikatury ÚS, jelikož umožňuje třem soudcům setrvávat na právním názoru rozporném s názorem většiny pléna. Bylo by složité přijmout opatření, které by takovýmto excesům zabránilo, avšak současně umožnilo zachování výhod specializace. Navíc mám za to, že přidělování obdobných případů rozdílným soudcům zajišťuje funkčnost mechanismu překonávání dříve vyslovených právních názorů ÚS. Umožňuje totiž vedení debat o tom, zda je dosavadní právní názor správný. Tento benefit je dle mého natolik podstatný, že převáží potenciální výhody specializace. Proto specializace není vhodným řešením současných problémů a naopak by mohla v ústavním soudnictví napáchat víc škod než užitku.

Poslední skupina návrhů se týká změn pravomocí aktérů v procesu rozhodování o ústavních stížnostech. V tomto směru by bylo možné jít cestou rozšířených senátů,³⁰¹ které by při rozhodování o ústavních stížnostech napomáhaly sjednocování judikatury, zatímco o odmítání návrhů by nadále rozhodovaly senáty.³⁰² Možné je také přerozdělení fází rozhodování o ústavní stížnosti mezi senáty a plénem, aniž by došlo k vytvoření nového rozhodovacího orgánu. Ve zmíněném modelu by senáty pouze vyřizovaly zjevně neopodstatněné stížnosti, zatímco plénem by odmítalo stížnosti nepřesahující vlastní zájem stěžovatele a ve zbývajících případech by rozhodovalo meritorně.³⁰³ Popsaná skupina návrhů má bezesporu potenciál v rovině sjednocování judikatury. Na druhou stranu ale neřeší problém se zahlceností ústavního soudu ústavními stížnostmi. Bylo by však předčasné z toho důvodu zavrhnout možné změny v tomto směru jako nefunkční, protože přichází v úvahu jejich kombinace s jinými mechanismy, které by mohly způsobit pozitivní posun v oblasti nedostatků při rozhodování o ústavních stížnostech.

³⁰⁰ ŠIMÍČEK, Vojtěch. *Rotující senáty*. Online. In: Jiné právo – blogspot, 3. 1. 2008. Dostupné z: <http://jinepravo.blogspot.cz/2008/01/rotujic-senty.html>. [citováno 2024-10-1]

³⁰¹ Rozšířené senáty fungují např. na Nejvyšším správním soudu. Oproti běžným tříčlenným senátům mají sedm soudců. Rozšířený senát působí zejména v oblasti sjednocování judikatury, jelikož tříčlenné senáty mají povinnost mu předkládat k rozhodnutí např. případy, ve kterých dospějí k závěru, že je vhodné změnit dosavadní právní názor vyslovený v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Viz § 16–18 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

³⁰² SLÁDEČEK, Vladimír. Dosavadní novelizace zákona o Ústavním soudu a jejich vliv na koncepci zákona. In: KYSELA (ed.), *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech*, s. 45.

³⁰³ BOBEK, Curia ex machina, část V.

Z toho důvodu dospívám k závěru, že o vhodnosti navrhovaných řešení by se nemělo uvažovat izolovaně. Žádné z nich totiž nemůže napravit veškeré nedostatky, které jsou v souvislosti se zjevnou neopodstatněností kritizovány. Namísto toho je třeba uvažovat o komplexním řešení, které by v ideálním případě mělo přinést zlepšení ve všech směrech.

6. Budoucnost zjevné neopodstatněnosti

Na základě analýzy usnesení a možných řešení nedostatků spojených se zjevnou neopodstatněností docházím k závěru, že je vhodné posílit pravomoc ÚS účinně filtrovat ústavní stížnosti a současně tím zdůraznit jeho prospektivní roli. Odborná literatura ostatně upozorňuje, že případné posuny tímto směrem jsou jediným racionálním způsobem reforem české justice a ideálním kandidátem na testování těchto změn je právě ÚS.³⁰⁴ Mám za to, že v současnosti je nejlepším nástrojem k dosažení tohoto cíle upuštění od odůvodňování zjevné neopodstatněnosti. Uvedený krok má potenciál přispět k vyřešení zahlcenosti a nadužívání odmítavých usnesení na úkor zamítavých nálezů. Nemůže však sám o sobě napravit veškeré nedostatky spojené s odmítáním ústavních stížností – zejména neřeší nepředvídatelnost institutu a nejednotnost judikatury. Navíc může přinést nové slabiny, z nichž lze zmínit např. ztrátu povědomí o vývoji rozhodovací praxe či pokles důvěry v instituci.³⁰⁵ Proto je nezbytné neodůvodňování doplnit dalšími změnami a vytvořit komplexní návrh, který bude respektovat dosaženou procedurální ochranu základních práv³⁰⁶ a tradiční pojetí ústavní stížnosti zaměřené na ochranu práv jednotlivců.³⁰⁷ Jen v takovém případě se stěžovatel nestane pouhým dodavatelem materiálu, který bude soud bez ohledu na jeho případ užívat jako nástroj ke sjednocování judikatury,³⁰⁸ a bude zde šance na akceptaci změny ze strany odborné i laické veřejnosti. S tím souvisí také otázka formy přijetí navrhované změny. Ačkoliv by současné znění zákona o Ústavním soudu³⁰⁹ dle mého názoru umožňovalo téměř vůbec neodůvodňovat zjevnou neopodstatněnost, právě kvůli lepší akceptaci by bylo bezesporu vhodnější zakotvit opatření do zákona.

Stran odůvodňování je možné se inspirovat v Německu a vytvořit stručné formalizované rozhodnutí o odmítnutí.³¹⁰ Úvodní část by mohla být stejná jako doposud – návětí, ve kterém by byl identifikován posuzovaný případ a výrok o zjevné neopodstatněnosti. Následovalo by odůvodnění, které by bylo ve všech případech stejné, přičemž by do něj soud mohl pojmout pravidelně se opakující části analyzovaných usnesení. Po výroku by tak mohlo rozhodnutí

³⁰⁴ BOBEK, Selekce nápadu před vrcholnými soudy, s. 98–101.

³⁰⁵ ZEMANOVÁ, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 257–261.

³⁰⁶ K zákazu snížit dosaženou procedurální ochranu základních práv viz Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002.

³⁰⁷ Na vychýlení české justice ve prospěch individuálního zájmu po roce 1989 upozorňuje Michal Bobek. Viz BOBEK, Selekce nápadu před vrcholnými soudy, s. 95–97.

³⁰⁸ Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 128/05 ze dne 10. 5. 2005.

³⁰⁹ A také benevolentní přístup ESLP k aplikaci záruk práva na spravedlivý proces na rozhodovací činnost vrcholných soudů. Viz kapitola 2.4.

³¹⁰ Podrobněji viz německá usnesení, která tvoří Přílohy č. 4–6 a kapitola 5.3 této práce zabývající se neodůvodňování odmítavých usnesení.

obsahovat odstavce vysvětlující smysl zjevné neopodstatněnosti, roli a pravomoc ÚS v řízení o ústavních stížnostech. Jeho znění by mohlo být např. následovné: „*Ústavní soud posoudil obsah ústavní stížnosti a dospěl k závěru, že představuje zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Uvedené ustanovení v zájmu racionality a efektivity řízení před Ústavním soudem dává tomuto soudu pravomoc posoudit "přijatelnost" návrhu ještě předtím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem, přičemž jde o specifickou a relativně samostatnou část řízení, která nemá charakter řízení kontradiktorního, kdy Ústavní soud může obvykle rozhodnout bez dalšího, jen na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a údajů obsažených v samotné ústavní stížnosti. Pravomoc Ústavního soudu je totiž v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavnosti, tj. zda v řízení, respektive v rozhodnutí je završujícím, nebyly porušeny ústavními předpisy chráněné práva a svobody účastníků tohoto řízení, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy, zda postupem a rozhodováním orgánů veřejné moci nebylo zasaženo do ústavně zaručených práv stěžovatelů a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé.*“³¹¹ Po této části by ÚS konstatoval, že v posuzovaném případě neshledal k zásahu do napadeného rozhodnutí důvod, a proto stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Za zmínku také stojí, že navrhovaná změna by byla zcela v souladu s EÚLP, jelikož ESLP ve své rozhodovací praxi již konstatoval, že neodůvodňování některých rozhodnutí vrcholných soudů je v souladu s právem na spravedlivý proces.³¹²

Podstatnou námitkou proti navrhovanému opatření je riziko ztráty důvěryhodnosti způsobené neodůvodňováním odmítavých rozhodnutí.³¹³ Obsahová analýza usnesení však ukazuje nedostatky ospravedlňující debaty o neodůvodňování – např. kopírování částí předchozích rozhodnutí či vyplňování odůvodnění zdoluhavými procesními pasážemi, které nejsou důležité pro závěr o opodstatněnosti. Myšlenka zjednodušení procesu odmítání ústavních stížností se navíc nabízí v situaci, kdy je ÚS zjevně neopodstatněnými stížnostmi zahlcen. Je proto namístě zvažovat, zda je možné nahradit jinými způsoby důvěry potenciálně ztracenou neodůvodňováním. Domnívám se, že ÚS v poslední době přinejmenším naznačil existenci několika alternativ budování otevřené instituce s důvěrou široké veřejnosti v soudní rozhodování. Prvním z příkladů je konání ústního jednání, ke kterému ÚS přikročil po pěti letech ve věci valorizace důchodů.³¹⁴

³¹¹ Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 895/24 ze dne 24. 4. 2024, odst. 3.

³¹² Vycházím přitom z provedené analýzy judikatury, kterou jsem provedl v kapitole 2.4.3.

³¹³ ZEMANOVÁ, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 260.

³¹⁴ Česká televize. *Snížení mimořádné valorizace penzí u Ústavního soudu obstálo. Šlo o udržitelnost důchodového systému, řekl Baxa*. Online. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/domaci/ustavni-soud-odpoledne-vyhlasil-jak-rozhodl-o-snizeni-lonske-valorizace-duchodu-345267>. [citováno 2024-09-17].

Soudci pravidelně vysvětlují důvody rozhodnutí v médiích,³¹⁵ což může vést k vyšší míře akceptace ze strany laické veřejnosti. Navenek instituce působí také shrnutí nálezů formou otázek a odpovědí, která ÚS začal přidávat k některým tiskovým zprávám. Soud v nich stručně, srozumitelně a přehledně vysvětluje podstatu vydaného nálezu.³¹⁶ Za zmínku stojí působení ÚS na sociální síti Instagram, kde vysvětluje roli a způsob fungování instituce, důležité pojmy či klíčová rozhodnutí.³¹⁷ Současně dle mého nelze tvrdit, že by krátké formalizované rozhodnutí zcela postrádalo autoritu a působilo by na stěžovatele dojmem, že se soud jeho návrhu nevěnoval. Proto se domnívám, že veškeré uvedené aktivity mají potenciál dostatečně budovat důvěru v rozhodovací činnosti ÚS a zhojit případné ztráty způsobené neodůvodňováním odmítavých usnesení. Pokud jim instituce bude věnovat úsilí i nadále, může si dovolit vydávat pouze krátká formalizovaná rozhodnutí bez detailního odůvodnění v každém konkrétním případě. Důležitým faktorem je navíc skutečnost, že v čase ušetřeném upuštěním od odůvodňování by se soud mohl zaměřit na meritorní judikaturu, která by v důsledku mohla být kvalitnější a přehlednější.³¹⁸ Zmíněná výhoda by tak mohla pomoci obrazu ÚS v očích advokátů či akademiků, pro které by potenciálním benefitem bylo ulehčení práce s rozhodnutími ÚS.³¹⁹

Dále je upozorňováno na to, že by kvůli neodůvodňování mohlo dojít ke ztrátě přehledu o vývoji judikatury a povědomí o obsahu zjevné neopodstatněnosti.³²⁰ Domnívám se, že analýza odmítavých usnesení ve spojení s vývojem nápadu ústavních stížností naznačila, že ÚS během třiceti let svého fungování vydal takové množství odmítavých usnesení, že dnes již existuje

³¹⁵ Z poslední doby lze zmínit např. vystoupení předsedy Baxy a soudce Lichovníka v České televizi k ústavnosti zásahu do platu soudců, viz Česká televize. *Soudci budou mít nárok na zpětné dorovnání platů za rok 2024*. Online. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/domaci/zmrazeni-soudcovskych-platu-v-roce-2021-neodporovalo-ustave-rozhodl-ustavni-soud-349666>. [citováno 2024-09-18]; nebo také vystoupení soudce zpravodaje Wintra v Českém rozhlasu v pořadu Dvacet minut Radiožurnálu k otázce přítomnosti porodních asistentek u domácích porodů, viz Český rozhlas. *Je absurdní, aby při domácím porodu mohly být nekvalifikované osoby a porodní asistentka ne, myslí si ústavní soudce Wintr*. Online. Dostupné z: <https://radiozurnal.rozhlas.cz/je-absurdni-aby-pri-domacim-porodu-mohly-byt-nekvalifikovane-osoby-a-porodni-9305234>. [citováno 2024-09-18].

³¹⁶ Např. Ústavní soud. *Shrnutí nálezu formou otázek a odpovědí*. PDF. Online. In: Ústavní soud. *Ústavní soud vyhověl oběti sexuálního násilí. OČTŘ se budou její kauzou znovu zabývat*. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/aktualne/ustavni-soud-vyhovel-obeti-sexualniho-nasili-octr-se-budou-její-kauzou-znovu-zabyvat>. [citováno 2024-09-17].

³¹⁷ Zmínit lze např. sérii Ústavníček, kterou ÚS pravidelně přidává. Naposledy např. ÚS na svém profilu vysvětloval, co je to stanovisko pléna. Viz usoud_official. *Ústavníček: stanovisko pléna*. Online. Instagram. 10. 9. 2024. Dostupné z: https://www.instagram.com/p/C_up-u9siQv/. [citováno 2024-09-17].

³¹⁸ Efekt je zmiňován v souvislosti se selekcí, avšak domnívám se, že je přenositelný i na změnu v podobě neodůvodňování. Viz BOBEK, Curia ex machina, Podkapitola 2.2., Předvídatelnost práva a soudního rozhodování.

³¹⁹ Na růst významu judikatury v souvislosti s posílením prospektivní role soudů upozorňuje Michal Bobek, který v tomto směru označuje znalost judikatury za klíč k přístupu k vrcholným soudům In: BOBEK, Curia ex machina, Podkapitola. 2.1., Judikatura a práce s ní. Ačkoliv zmíněný efekt vztahuje k zavedení selekce, domnívám se, že by nastal také při posílení prospektivní role prostřednictvím řešení navrhovaného v této kapitole.

³²⁰ ZEMANOVÁ, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 259.

poměrně rozsáhlá judikatura ke zjevné neopodstatněnosti v mnoha oblastech práva.³²¹ K tomu směřuje také skutečnost, že v některých tematicky blízkých usneseních ÚS opakovaně poukazuje na stejná rozhodnutí³²² nebo odmítá návrhy s tím, že už se namítaným problémem zabýval, svůj názor nezměnil a odkazuje na odůvodnění předchozího rozhodnutí.³²³ Zmíněný nedostatek však nelze brát na lehkou váhu, a proto by dle mého názoru bylo vhodné doplnit navrhovaný krok rozšířením případů rozhodovaných plénem o některá odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost. Konkrétně by plénium mohlo na základě rozhodnutí o atrahování případů podle § 11 odst. 1 písm. k) zákona o Ústavním soudu³²⁴ nově odmítat usnesení v případech, v nichž by členové senátu dospěli k závěru, že je nutné změnit rozhodovací praxi týkající se zjevné neopodstatněnosti a dále v případech doposud neposuzovaných ÚS anebo rozhodovaných senáty rozdílně. Uvedená plenární odmítnutí by na rozdíl od senátních byla i nadále odůvodňována, čímž by byl zajištěn přehled o vývoji institutu a zachování možnosti právní vědy analyzovat judikaturu ÚS.³²⁵ Přesun případu do pléna by navíc mohl být v rozhodnutí o atrahování podmíněn iniciováním ze strany dvou členů senátu,³²⁶ čímž by bylo zaručeno častější využívání mechanismu. Předpokládám, že i v případě neodůvodňování by soudcovské týmy nadále vypracovávaly zpravodajskou zprávu jako podklad pro senátní rozhodování o návrhu. Právě ta by zajistila fungování popsaného mechanismu, jelikož by ostatním soudcům umožnila identifikovat předpoklady pro přesun případu do pléna. Druhou pojistkou funkčnosti je zachování rotačního systému, díky němuž do senátu pravidelně přichází nový soudce s představou o tom, jakým způsobem k posuzované otázce přistupují další senáty. Zbylí dva soudci³²⁷ by tak byli udržováni v obraze a věděli by, zda nepostupují při rozhodování o zjevné neopodstatněnosti v rozporu s praxí jiného senátu.

Přesun části zjevné neopodstatněnosti do pléna by mohl být také způsobem, jak se vypořádat s připomínkou, že neodůvodňování usnesení je pouze ukrytím současných nedostatků spojených s odmítáním návrhů.³²⁸ Domnívám se totiž, že díky navrhované změně by mohlo dojít k pozitivnímu posunu v oblasti neurčitosti zjevné neopodstatněnosti. Ze systematické analýzy usnesení a odborné literatury přitom vyplývá, že se jedná o nejpálčivější problém, kterým

³²¹ Uvedený stav rozhodovací činnosti ostatně označuje Michal Bobek jako předpoklad pro možnost zavedení selekce, viz BOBEK, Curia ex machina, Podkapitola 2.1., Judikatura a práce s ní.

³²² Toto zjištění vyplývá z obsahové analýzy způsobu odůvodňování odmítavých usnesení popsané v kapitole 4.3.2.

³²³ BOBEK, Selekce nápadu před vrcholnými soudy, s. 102.

³²⁴ Ideální formou je dle mého názoru přijetí nového rozhodnutí o atrahování případů, kterým by soud zrušil doposud platné Rozhodnutí pléna Ústavního soudu o atrahování působnosti Org. 24/14 ze dne 25. 3. 2014 za současného doplnění nového důvodu přesunu případů zjevné neopodstatněnosti do pléna.

³²⁵ ZEMANOVA, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 259.

³²⁶ Oproti zákonnému požadavku souhlasu všech tří soudců k přijetí závěru o zjevné neopodstatněnosti.

³²⁷ Myslím tím ty, kteří by setrvali v senátu, do něž vždy na základě rotačního mechanismu přichází jeden nový soudce z jiného senátu.

³²⁸ ZEMANOVA, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 259.

rozhodování ÚS aktuálně trpí. Prostřednictvím odůvodňovaných plenárních usnesení by mohlo přehledným způsobem docházet nejen k definování zjevné neopodstatněnosti, ale také hranice mezi ústavním a podústavním právem v nových oblastech. Rozšíření pravomoci pléna sjednocovat a usměrňovat senátní rozhodování by v tomto směru mohlo jednoznačně pomoci. Propsání přijatých závěrů do činnosti senátu už je na disciplíně konkrétních soudců. Věřím však, že čas ušetřený neodůvodňováním senátních odmítnutí by mohl vést také k častější iniciaci přesunu případů do pléna, jehož důsledkem by mohlo být jasnější definování institutu a vytyčení pravomocí soudu v řízení o ústavní stížnosti. Za zmínku také stojí, že nepovažuji za nutné ve spojení s popsáním návrhem činit změny v dosavadních závěrech ohledně nezávaznosti odmítavých usnesení. I bez přiznání závaznosti by totiž mělo docházet k usměrňování senátní praxe plénem, jelikož požadavek konstantního rozhodování v obdobných případech vyplývá z obecných právních principů.³²⁹ Podstatou plenárních rozhodnutí by navíc měla být primárně úprava a vytyčení zjevné neopodstatněnosti za účelem sjednocení senátního rozhodování, zatímco právní názory podstatné pro obecné soudy by zůstaly doménou nálezů. Přiznání závaznosti by s sebou mohlo přinést oslabení výhody v podobě přehlednosti judikatury, a proto si nemyslím, že je vhodné se v tomto směru odchýlit od současného stavu.

Dalším z vytýkaných problémů je nesoulad dominantní pozice zpravodaje při senátním rozhodování se zněním zákona, který pro přijetí rozhodnutí o zjevné neopodstatněnosti vyžaduje jednomyslnost senátu. S tím souvisí také obavy týkající se arbitrárnosti při rozhodování spočívající v kombinaci dominance zpravodaje a absence kontroly ze strany ostatních členů senátu a veřejnosti. Odborná literatura v tomto směru upozorňuje, že písemné odůvodnění je prevencí chyb, které se mohou při rozhodování o ústavních stížnostech objevit.³³⁰ Připouštím, že navrhovaná opatření nedokážou zajistit, aby soudci o zjevně neopodstatněných návrzích vedli podrobné debaty a snížila se nerovnost vlivu mezi zpravodajem a ostatními soudci. Nelze totiž efektivně vynutit zevrubné debatování o návrhu, zvláště v situaci, kdy ÚS rozhoduje o tisících zjevně neopodstatněných návrzích ročně a mnohé otázky již ve své rozhodovací praxi posoudil.³³¹ Podstatné však je, že i při upuštění od odůvodňování by jednomyslnost zůstala klíčovou pojistkou proti svévoli či chybám zpravodaje. Také proto se domnívám, že je současná právní úprava většiny potřebné k přijetí rozhodnutí velmi důležitá, a i přes výhrady z pohledu principu zákonného soudce je nutné ji v zákoně zachovat. Pokud by navíc po upuštění od odůvodňování i nadále docházelo k vypracovávání zpravodajských zpráv, byla by dosavadní úroveň vnitřní kontroly ze strany

³²⁹ Odborná literatura zmiňuje princip rovnosti a zákazu libovůle. Viz pozn. 103.

³³⁰ ZEMANOVÁ, Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem?, s. 259.

³³¹ Viz pozn. 323.

ostatních členů senátu zachována. K částečnému vyrovnání dominantní role zpravodaje ve prospěch ostatních členů senátu by mohla přispět navrhovaná možnost dvou členů senátu iniciovat přesun případu do pléna. Navíc by díky této změně měli ostatní soudci v rukách více odůvodněných plenárních rozhodnutí o zjevné neopodstatněnosti, která by mohla při senátních poradách sloužit jako prostředek kontroly zpravodaje.

Jako preventivní prvek proti arbitrárnosti by i nadále sloužila možnost podat stížnost k ESLP. V kapitole týkající se zákonných požadavků a podoby odmítavého usnesení jsem upozorňoval, že odůvodnění jsou psána také za účelem umožnění přezkumu ze strany tohoto soudu.³³² Domnívám se však, že odůvodnění odmítnutí stížnosti není pro posouzení případu z pohledu ESLP nezbytné. V řízení o ústavní stížnosti jsou napadána „*pravomocná rozhodnutí a jiné zásahy orgánů veřejné moci do ústavně zaručených práv a svobod*“³³³, přičemž rozpor s lidskými právy zpravidla nastává dříve, než případ doputuje soudní soustavou k ÚS. Rozhodnutí ESLP se zpravidla odvíjí od toho, zda byla ve fázi před řízením o ústavní stížnosti porušena EÚLP, nebo nikoliv. Pro přezkum závěru o zjevné neopodstatněnosti tedy ESLP nepotřebuje znát argumenty, které ÚS k odmítnutí vedly.

Ačkoliv o navrhovaných opatřeních nelze s jistotou říci, že by řešily nedostatečnou debatu v senátech, dovolím si tvrdit, že by nedošlo ke zhoršení situace. Vnitřní kontrola by i nadále zůstala v rukou ostatních soudců, zatímco vnější kontrola by mohla být kompenzována skrze již zmíněnou aktivitu soudu při budování obrazu otevřené instituce za současného zachování dosavadní úrovně kontroly nadále odůvodňovaných rozhodnutí ÚS. Pojistky proti arbitrárnosti (včetně přezkumu ze strany ESLP) by tedy stále fungovaly, a proto by dle mého nemělo dojít k pomínutí ostatních pozitiv, které s sebou upuštění od odůvodňování přináší.

Pokud by se zákonodárce rozhodl jít cestou razantnějšího řešení, nabízí se varianta změnit strukturu ÚS a snížit počet rozhodovacích těles. Namísto čtyř senátů by mohli soudci ÚS tvořit pouze dva sedmičlenné senáty v čele s místopředsedy soudu. Nově vytvořená rozhodovací tělesa by se nevěnovala pouze filtraci, jelikož by o ústavních stížnostech rozhodovala meritorně, aby se zbytečně nezatížilo plénium a nedošlo k prodloužení řízení. Popsaná změna by však musela být spojena s výraznějšími úpravami zákona o ÚS – např. by bylo nutné zvážit nastavení kvóra či většiny potřebné pro přijetí usnesení o zjevné neopodstatněnosti. S ohledem na nutnost zachování akceschopnosti bych se přikláněl k usnášeníschopnosti při přítomnosti pěti ze sedmi členů senátu a přijímání nálezů prostou většinou a zjevně neopodstatněných usnesení kvalifikovanou většinou pěti soudců. Oproti současnému stavu by bylo nutné pozměnit také

³³² K funkci odůvodnění viz podkapitola 1.2.1.

³³³ Čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy.

rotační mechanismus, který by nutně musel být zachován jako prevence rozdělení ÚS na dva izolované tábory.³³⁴ ³³⁵ Výhodou tohoto opatření je především výraznější přínos v oblasti sjednocování judikatury, protože je nepochybně jednodušší sladit rozhodovací praxi dvou těles. V souvislosti s navrhovaným neodůvodňováním by mohl uvedený krok pomoci s rizikem ztráty důvěry veřejnosti a legitimacy rozhodování. Rozhodnutí vydané sedmi ústavními soudci totiž má oproti rozhodnutí třech soudců větší autoritu. Negativem je jednoznačně riziko těžkopádnosti rozhodování o ústavních stížnostech. Pokud by nemělo dojít k prodloužení délky řízení, musel by tento krok být spojen např. s výrazným zvýšením počtu asistentů či rozšířením administrativního zázemí za účelem kvalitní a detailní přípravy podkladů k rozhodování. Jsem si vědom, že i kvůli vyšší ekonomické nákladnosti a většímu rozsahu novelizace by mohla být změna hůře akceptována. Proto se domnívám, že by bylo minimálně v první fázi úvah vhodnější setrvat u prvního z návrhů.

Z výše popsaných důvodů se domnívám, že by zákonodárce měl do zákona o Ústavním soudu zakotvit možnost neodůvodňovat usnesení o odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost. Plénium by si současně mělo vyhradit k rozhodování některé důležité případy zjevné neopodstatněnosti, které by odmítalo i nadále s odůvodněním. Analýza usnesení a další výzkumy ohledně zahlcenosti a způsobu odmítání ústavních stížností dle mého poskytují dostatečně silné důvody k ospravedlnění navrhovaného kroku. Bezpochyby totiž existují způsoby, jak předejít možným nedostatkům spojeným s tímto návrhem, ať už se jedná o důvěryhodnost instituce či zachování přehledu o vývoji přístupu ÚS ke zjevné neopodstatněnosti. Navíc se přikláním k názoru, že pro stěžovatele je příjemnější, pokud v krátkém časovém úseku obdrží prosté oznámení o zjevné neopodstatněnosti než dlouhé odůvodnění stejného závěru po delší době.³³⁶ Jsem si vědom, že by s sebou změna mohla přinést jistá rizika, avšak jak jsem uvedl v této části, existují způsoby, jak se s nimi účinně vypořádat. Při dostatečné prevenci namítaných nedostatků je zcela legitimní umožnit soudcům trávit více času rozhodováním složitých právních problémů, jelikož ne každý případ je zkrátka stejně komplikovaný.³³⁷ Ztotožňuji se proto s tvrzením, že „*vrcholné soudy by měly být místem špičkové jednotlivé právní architektury, a nikoliv místem pásové výroby*“³³⁸, a domnívám se, že by bylo ku prospěchu celého právního systému, pokud by se uvedený cíl podařilo naplnit

³³⁴ KÜHN, Zdeněk. Konzistence judikatury jako problém právní kultury. In: KYSELA (ed.), *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech*, s. 124.

³³⁵ Aktuálně jsou senáty obsazeny na základě Rozhodnutí pléna Ústavního soudu o ustavení senátů a pravidlech rozdělení agendy v roce 2024 Org. 80/23 ze dne 20. 12. 2023. Dle mého názoru se jedná o vhodný prostředek k úpravě personálního složení senátu a rotačního mechanismu i v případě změny počtu senátů.

³³⁶ BOBEK, Quantity or Quality?, p. 63.

³³⁷ Viz pozn. 258.

³³⁸ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 146.

a umožnit soudcům ÚS soustředit se na vydávání špičkových meritorních děl. Jelikož na pravomoc selektovat návrhy není český právní systém v současnosti připraven,³³⁹ je dle mého možné učinit první krok směrem k posílení prospektivní role vrcholných soudů neodůvodňováním usnesení o odmítnutí zjevně neopodstatněných ústavních stížností. Tato změna by totiž také mohla přinést benefit v podobě přehlednější a kvalitnější judikatury ÚS, která by působením na soustavu obecných soudů prospěla ochraně práv jednotlivců.³⁴⁰

³³⁹ BOBEK, Selekcce nápadu před vrcholnými soudy.

³⁴⁰ BOBEK, Několik poznámek k selekci nápadu, s. 130.

Závěr

Cílem práce bylo podrobit zjevnou neopodstatněnost komplexnímu zkoumání s primárním zaměřením na stanovené výzkumné otázky. Lze konstatovat, že problémy spojené se zkoumaným institutem mají kořeny v neurčitosti právní úpravy, která umožňuje rozdílné interpretace obsahu pojmu. Nejasná zákonná pravidla jsou proto významně dotvářena rozhodovací praxí. Z dosavadních výzkumů je zřejmé, že při vzniku usnesení o zjevné neopodstatněnosti hrají klíčovou roli zejména soudci zpravodajové a jejich asistenti. Senáty tak zpravidla nenaplňují debaticí roli, která má napomoci vytříbení právní argumentace v usneseních. Důvody zmíněného jevu jsou různé, avšak patrně nejpodstatnějším je zahlcenost soudu. Ačkoliv je zřejmé, že v posledních letech k ÚS směřuje méně návrhů, nedostatky vytýkané v souvislosti s vysokým počtem stížností i nadále přetrvávají. V první řadě je problematická již zmiňovaná nejednoznačnost institutu, která soudcům umožňuje vyrovnávat se s množstvím stížností odmítnutím i v případech, v nichž by zřejmě měl být vydán spíše zamítavý nálezn. S tím souvisí takřka nemožný úkol vytyčit hranici mezi ústavním a podústavním právem. Popsaná nejednoznačnost taktéž umožňuje soudcům rozdílně nahlížet na to, které návrhy mají být odmítnuty. To nepochybně vede k nepředvídatelnosti institutu spojené s rozdílnou vstřícností soudců k návrhům, přičemž uvedený jev je problematický také z pohledu jednotnosti senátní judikatury.

Empirická část práce se zaměřila na analýzu současného rozhodovací praxe soudu s cílem zodpovědět první z výzkumných otázek – z jakých důvodů a jakým způsobem ÚS odmítá ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost?

Při zkoumání bylo zjištěno, že soud nejčastěji odmítá stížnosti pro důvody, které lze zařadit do kategorie „Absence ústavněprávního rozměru“ a „Soudu či OČTR jednaly ústavně konformně“, přičemž uvedené skupiny argumentů mají výraznou převahu. Dominance zmíněných kategorií se propisuje i do nejfrekventovanějších konkrétních důvodů odmítnutí, mezi které patří ústavnost postupu státních orgánů a absence ústavněprávní roviny případu, která by odůvodňovala zásah ÚS jakožto ochránce ústavnosti. Popsané argumenty jsou konkrétním projevem nejednoznačnosti institutu a hranice mezi ústavním a podústavním právem při rozhodování o zjevné neopodstatněnosti. V případě těchto usnesení totiž posouzení ve velké míře závisí na subjektivním výkladu soudce zpravodaje, jelikož se jedná o vysoce abstraktní důvody. Vzhledem k výrazné převaze zmíněných kategorií lze uzavřít, že v současné době ÚS odmítá zjevně neopodstatněné stížnosti zejména z důvodů, které nejsou jednoznačně definované a je obtížné je konkrétně uchopit.

Co se týká způsobu odmítání, bylo zjištěno, že usnesení ve vzorku byla nejčastěji dlouhá dvě strany a ÚS často strukturoval rozhodnutí za účelem větší přehlednosti, např. do tematických částí. Některá usnesení se však svou délkou z průměru vymykala. V části případů totiž ÚS vydal velmi krátké usnesení v délce jedné strany, zatímco v jiných případech byla rozhodnutí nadprůměrně dlouhá – více než pět stran. Při podrobnější analýze dlouhých usnesení bylo zjištěno, že příčinami větší délky rozhodnutí byly rozsáhlé rekapitulace předchozích řízení a stížnostních argumentů či opsání vyjádření a repliky stran. Popsané jevy lze vnímat negativně, jelikož snižují přehlednost rozhodnutí a pro samotný závěr o neopodstatněnosti mají zpravidla malý význam.

Ve vzorku se však vyskytovala také usnesení, jejichž délku způsobila podrobnost věcného posouzení. ÚS se v nich např. věnoval rekapitulaci předchozích rozhodnutí a přístupu ke konceptům ve vlastní judikatuře, aby následně po několika stranách podrobných úvah krátce konstatoval zjevnou neopodstatněnost. Domnívám se, že popsaná usnesení jsou příkladem kritizované praxe odmítnutí návrhu v případech, kdy je namístě vydat zamítavý nálezn. Při zkoumání obsahu rozhodnutí byly taktéž objeveny tendence soudců a asistentů kopírovat části odůvodnění ze straších rozhodnutí ÚS. Tento jev se vyskytoval v rámci usnesení stejných zpravodajů, ale byly identifikovány také případy, kdy k přejímání docházelo i napříč různými senáty u odlišných zpravodajů.

Současný způsob odmítání ústavních stížností lze popsat jako pestrý. Za vyzdvihnutí stojí usnesení, která jsou stručná, věcná a vhodně strukturovaná, jelikož takovýto způsob odůvodnění je z pohledu adresáta srozumitelný a přesvědčivý. V rozhodovací praxi je naopak možné identifikovat nedostatky zmiňované odbornou literaturou – např. rozsáhlé pasáže, které nemají vliv na posouzení opodstatněnosti či kopírování částí věcného posouzení. Popsaná zjištění dle mého názoru přispívají k pochybnostem ohledně povinnosti odůvodňovat zjevnou neopodstatněnost v každém konkrétním případě.

V návaznosti na analýzu usnesení byla posouzena možná opatření, která by mohla pomoci napravit kritizované jevy v praxi ÚS. V první řadě se domnívám, že případná změna by neměla být překotná a měla by respektovat tradiční povahu českého ústavního soudnictví. Proto jsem za nevhodné označil zavedení selekce případů, která je kontinentálnímu právu cizí. V tomto směru se však lze inspirovat myšlenkou, že ÚS nemá pouze podrobně přezkoumávat každý jednotlivý návrh, ale měl by také působit na činnost soudní soustavy a státních orgánů klíčovými meritorními rozhodnutími. Dalším podstatným zjištěním je nemožnost vyloučit z ústavního přezkumu některá rozhodnutí na věcném základě – např. stanovením nepřípustnosti návrhů v bagatelních sporech či definováním hranice ústavního práva výrazně odlišným způsobem od současného stavu. Popsaný krok by totiž byl v rozporu s judikaturou ÚS a materiálním jádrem Ústavy v důsledku

neústavního snížení dosažené procedurální ochrany lidských práv. Je proto třeba zvažovat, jakým způsobem čelit nastíněným nedostatkům za současného posílení prospektivní role ÚS díky přehledné a kvalitní meritorní judikatuře.

Úvahy v tomto směru jsem představil v závěrečné části, která si kladla za cíl zvážit vhodné kroky týkající se budoucnosti zjevné neopodstatněnosti a odpovědět tím na druhou výzkumnou otázku.

Docházím k závěru, že je žádoucí upustit od odůvodňování odmítavých usnesení, jelikož jejich analýza ukázala, že i v dnešní době opakovaně trpí značnými nedostatky. Rozhodovací praxe k tomuto institutu je po třiceti letech působení soudu natolik rozsáhlá, že umožňuje vydávat pouze formalizované rozhodnutí s obecným konstatováním zjevné neopodstatněnosti po vzoru německého Spolkového ústavního soudu. Uvědomuji si, že s uvedeným krokem se pojí potenciální rizika a současně nemůže vyřešit veškeré problémy představené v této práci. Proto mám za to, že je vhodné jej doplnit atrahováním většího množství případů do pléna, čímž by došlo k pozitivnímu posunu stran sjednocování judikatury a přesnějšího definování neopodstatněnosti návrhu. Pakliže by uvedený mechanismus fungoval pro nové či rozdílně rozhodované případy, byl by zachován také přehled o vývoji institutu zjevné neopodstatněnosti, jelikož plenární usnesení by i nadále byla odůvodňována. Namítaný pokles důvěryhodnosti ÚS v důsledku neodůvodňování rozhodnutí je dle mého možné zastavit působením instituce navenek prostřednictvím médií či vysvětlováním rozhodnutí veřejnosti. Významným benefitem by byla zejména přehlednější judikatura soudu, ze které by těžila také odborná veřejnost při práci s rozhodnutími. Budoucnost zjevné neopodstatněnosti tedy dle mého spočívá v neodůvodňování usnesení za současné významnější role pléna, díky čemuž může dojít k zaměření pozornosti soudců i veřejnosti na meritorní judikaturu.

Stanovený cíl práce byl dle mého naplněn, jelikož se podařilo poskytnout komplexní pohled na institut zjevné neopodstatněnosti. Byl popsán nejen nynější stav právní úpravy, ale také byla analyzována současná praxe soudců rozhodujících o ústavních stížnostech. Empirická část navíc otevírá možnost kvantitativního zkoumání zaměřeného na dílčí zjištění – např. kopírování částí odůvodnění v soudních rozhodnutích či vývoj průměrné délky usnesení. Práce ukázala, že i v současné době existují nedostatky, na jejichž základě vyvstávají pochybnosti o nutnosti odůvodňovat usnesení o zjevné neopodstatněnosti v každém konkrétním případě. Cílem práce nebylo kritizovat konkrétní soudce, nýbrž poskytnout detailní obraz rozhodovací praxe jako podklad pro debaty o tom, kam by se měl soud v následujících letech ubírat. Zejména v době významné obměny ÚS a nastavování mantinelů pro fungování do následující dekády by se mohlo jednat o velmi podstatná zjištění.

Seznam použitých zkratk

- **B Verf GG** – Gesetz über das Bundesverfassungsgericht
- **ESLP** – Evropský soud pro lidská práva
- **EÚLP** – Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. 11. 1950
- **NS** – Nejvyšší soud (v kontextu České republiky a USA)
- **NSS** – Nejvyšší správní soud
- **OČTŘ** – orgány činné v trestním řízení
- **ÚS** – Ústavní soud
- **Ústava** – Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky
- **zákon o Ústavním soudu** – zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu

Seznam použitých zdrojů

Seznam použité literatury

- BARTOŇ, Michal a kol. *Základní práva*. Praha: Leges, 2016. ISBN 978-80-7502-128-1.
- BENÁK, Jaroslav. *K povaze usnesení Ústavního soudu, jímž se odmítá ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněná*. Online [Systém Beck online]. Soudní rozhledy, č. 4, 2009, s. 126–129. Dostupné z: www.beck-online.cz.
- BLAHOŽ, Josef. *Soudní kontrola ústavnosti: srovnávací pohled*. Praha: ASPI Publishing, s. r. o., 2001. ISBN 80-86395-09-X.
- BLAŽKOVÁ, Kristina, CHMEL, Jan. Úvodem – Proč psát o Ústavním soudu a jeho soudcích. In: KYSELA, Jan, BLAŽKOVÁ, Kristina, CHMEL, Jan a kol. *Právnícký Olymp: Portréty vybraných soudců Ústavního soudu ČR*. Praha: Leges, 2015, s. 11–38. ISBN 978-80-7502-074-1.
- BOBEK, Michal, KÜHN, Zdeněk a kol. *Judikatura a právní argumentace*. 2. vyd. Praha: Auditorium, 2013. ISBN 978-80-87284-35-3.
- BOBEK, Michal. Curia ex machina; o smyslu činnosti nejvyšších a ústavních soudů. *Právní rozhledy*. Roč. 12 (2006), č. 22, s. 1–12.
- BOBEK, Michal. Několik poznámek k selekci nápadu před nejvyššími a ústavními soudy. In: KYSELA, Jan (ed.). *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech. Vznik, vývoj, problémy a úvahy de lege ferenda*. Praha: Eurolex Bohemia, a.s., 2006, s. 128–147. ISBN 80-86861-57-0.
- BOBEK, Michal. O odůvodňování soudních rozhodnutí. *Právní rozhledy*. Roč. 18 (2010), č. 6, s. 204–211.
- BOBEK, Michal. Selektace nápadu před vrcholnými soudy: Právní štěp, který se u nás nikdy neujme? In: ALEŠ, Pavel (ed.). *Role nejvyšších soudů při poskytování účinné právní ochrany*. Brno: Nejvyšší soud, 2024, s. 85–104. ISBN 978-80-908850-04.
- BOBEK. Quantity or Quality? Reassessing the Role of Supreme Jurisdictions in Central Europe. *The American Journal of Comparative Law*. Vol. 57 (2009), Issue 1, p. 33–66.
- FILIP, Jan, HOLLÄNDER, Pavel, ŠIMÍČEK, Vojtěch. *Zákon o Ústavním soudu*. Online [Systém Beck online]. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007. ISBN 978-80-7179-599-5. Dostupné z: www.beck-online.cz.

- FONTANA, David. Docket Control and the Success of Constitutional Courts. In: GINSBURG, Tom, DIXON, Rosalind. (eds.) *Comparative Constitutional Law*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing, 2011, p. 624–636. ISBN 978-1-84844-539-0.
- FOREJTOVÁ, Monika a kol. *Ústavní soudnictví*. Brno: Václav Klemm, 2014. ISBN 978-80-87713-09-9.
- GERARDS, Jannake. Inadmissibility Decisions of the European Court of Human Rights: A Critique of the Lack of Reasoning, *Human Rights Law Review*. Vol. 14 (2014), Issue 1, s. 148–158.
- HALL, Mark, A., WRIGHT, Ronald, F. Systematic Content Analysis of Judicial Opinions. *California Law Review*. Vol. 96 (2008), Issue. 1, p. 63–112.
- HENDL, Jan. *Kvalitativní výzkum: základní metody a aplikace*. Praha: Portál, 2005, ISBN 80-7367-040-2.
- HOLLÄNDER, Pavel. K reflexi zákona o Ústavním soudu (mezi optimismem a skepsí). KYSELA, Jan (ed.). *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech. Vznik, vývoj, problémy a úvahy de lege ferenda*. Praha: Eurolex Bohemia, a. s., 2006, s. 47–56. ISBN 80-86861-57-0.
- HOLLÄNDER, Pavel. *Ústavněprávní argumentace: ohlédnutí po deseti letech Ústavního soudu*. Praha: Linde, 2003. ISBN 80-86131-37-8.
- HOLLÄNDER, Pavel. *Základy všeobecné státovědy*. 3. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012. ISBN 978-80-7380-395-7.
- HOŘEŇOVSKÝ, Jan, CHMEL, Jan. Proces vzniku rozhodnutí Ústavního soudu ČR. *Časopis pro právní vědu a praxi*. Roč. 23 (2015), č. 3, s. 302–311.
- HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Online [Systém Beck online]. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2021. Dostupné z: www.beck-online.cz.
- CHMEL, Jan. *Co ovlivňuje Ústavní soud a jeho soudce?* Praha: Leges, 2021. ISBN 978-80-7502-539-5.
- CHMEL, Jan. *Zpravodajové a senáty: Vliv složení senátu na rozhodování Ústavního soudu České republiky o ústavních stížnostech*. Online [Systém Beck online]. *Časopis pro právní vědu a praxi*, č. 4, 2017, s. 739–758. Dostupné z: www.beck-online.cz.
- JOHNSON, Benjamin B. The Origins of the Supreme Court Question Selection. *Columbia Law Review*. Vol. 122 (2022), Issue 3, p. 793–864.

- JOHNSON, Benjamin B., The Supreme Court, Question-Selection, Legitimacy, and Reform: Three Theorems and One Suggestion. *Saint Louis University Law Journal*. Vol. 67 (2023), Issue 4, p. 625–634.
- KADLEC, Ondřej. *Role velkých senátů v rozhodování vrcholných soudů České republiky*. Praha: Wolters Kulwer, 2019. ISBN 978-80-7598-456-2.
- KLOKOČKA, Vladimír. *Ústavní systémy evropských států*. 2. vyd. Praha: Linde, 2006, s. 380. ISBN 80-7201-606-7.
- KÜHN, Zdeněk. Konzistence judikatury jako problém právní kultury. In: KYSELA, Jan (ed.). *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech. Vznik, vývoj, problémy a úvahy de lege ferenda*. Praha: Eurolex Bohemia, a. s., 2006, s. 106–127. ISBN 80-86861-57-0.
- KÜHN, Zdeněk. Ústavní soud české republiky: Proměny instituce v průběhu dvou desetiletí. In: GERLOCH, Aleš, KYSELA, Jan a kol. *20 let Ústavy České republiky. Ohlédnutí zpět a pohled vpřed*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2013, s. 246–255. ISBN 978-80-7380-448-0.
- MIKULE, Vladimír, SLÁDEČEK, Vladimír. *Zákon o Ústavním soudu – komentář a judikatura k Ústavě ČR a Listině základních práv a svobod*. Praha: Eurolex Bohemia s. r. o., 2001. ISBN 80-86432-10-6.
- MIKULE, Vladimír. Příprava zákona o Ústavním soudu v roce 1993 a současné problémy. In: KYSELA, Jan (ed.). *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech. Vznik, vývoj, problémy a úvahy de lege ferenda*. Praha: Eurolex Bohemia, a.s., 2006, s. 20–28. ISBN 80-86861-57-0.
- MOLEK, Pavel. *Právo na spravedlivý proces*. Praha: Wolters Kluwer, 2012. ISBN 978-80-7357-879-4.
- PAPOUŠKOVÁ, Tereza, PAPOUŠEK, Jan. Ústavní soudnictví v kvantitativní perspektivě. *Jurisprudence*. Roč. 25 (2017), č. 1, s. 73–92.
- PAPOUŠKOVÁ, Tereza. Nastolování agendy u Ústavního soudu: Kdo a na základě čeho vybírá, které případy projednat a které odmítnout? *Jurisprudence*. Roč. 26 (2018), č. 6, s. 3–21.
- PAVLÍČEK, Václav a kol. *Ústavní právo a státověda, II. díl. Ústavní právo České republiky*. 2. aktualizované vyd. Praha: Leges, 2015. ISBN 978-80-7502-084-0.
- PODHRÁZKÝ, Milan, ŠIMÍČEK, Vojtěch., SUCHÁNEK, Radovan, MOLEK, Pavel, VYHNÁNEK, Ladislav, FILIP, Jan, BAHÝLOVÁ, Lenka. *Ústava České republiky:*

- Komentář*. Online [Systém ASPI]. Nakladatelství Linde. ISSN 2336-517X. Dostupné z: www.aspi.cz.
- RYCHETSKÝ, Pavel, LANGÁŠEK, Tomáš, HERC, Tomáš, MLSNA, Petr a kol. *Ústava České republiky: Komentář*. Online [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ISSN 2336-517-X. Dostupné z: www.aspi.cz.
 - RYCHETSKÝ, Pavel. Hlavní problém českého ústavního soudnictví a možné způsoby jeho řešení. KYSELA, Jan (ed.). *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech. Vznik, vývoj, problémy a úvahy de lege ferenda*. Praha: Eurolex Bohemia, a. s., 2006, s. 13–19. ISBN 80-86861-57-0.
 - SIMON, Pavel. Odůvodnění odmítacích usnesení Nejvyšším soudem: mnoho slov pro nic. In: ALEŠ, Pavel (ed.). *Role nejvyšších soudů při poskytování účinné právní ochrany*. Brno: Nejvyšší soud, 2024, s. 53–64. ISBN 978-80-908850-0-4.
 - SLÁDEČEK, Vladimír, MIKULE, Vladimír, SUCHÁNEK, Radovan, SYLLOVÁ, Jindřiška. *Ústava České republiky*. Online [Systém Beck online]. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-590-9. Dostupné z: www.beck-online.cz.
 - SLÁDEČEK, Vladimír. Dosavadní novelizace zákona o Ústavním soudu a jejich vliv na koncepci zákona. In: KYSELA, Jan (ed.). *Zákon o Ústavním soudu po třinácti letech. Vznik, vývoj, problémy a úvahy de lege ferenda*. Praha: Eurolex Bohemia, a. s., 2006, s. 29–46. ISBN 80-86861-57-0.
 - ŠÁMAL, Pavel. Postavení Nejvyššího soudu v právním státě a jeho role při sjednocování judikatury. *Právník*. Roč. 157 (2018), č. 4, s. 283–302.
 - ŠIMÁČKOVÁ, Kateřina. Tři osobní zamyšlení nad výročním Úmluvy. In: KOSAŘ, David, BOBEK, Michal, KMEC, Jiří, KRATOCHVÍL, Jan. *Dvacet let Evropské úmluvy v České republice a na Slovensku*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 159–170. ISBN 978-80-7400-460-5.
 - ŠIMÍČEK, Vojtěch. *Ústavní stížnost*. 4. vyd. Praha: Leges, 2018. ISBN 978-80-7502-301-8.
 - VOGIATZIS, Nikos. *The Admissibility Criterion Under Article 35(3)(b) ECHR: A ‘Significant Disadvantage’ to Human Rights Protection?* Online. The International and Comparative Law Quarterly, Vol. 65, Issue 1, March 2016, p. 185–211. Dostupné z: <http://www.jstor.org/stable/24761360>.
 - WAGNEROVÁ, Eliška, DOSTÁL, Martin, LANGÁŠEK, Tomáš, POSPÍŠIL, Ivo. *Zákon o Ústavním soudu: Komentář*. Online [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz.

- WÁGNEROVÁ, Eliška. *Ústavní soudnictví*. Praha: Linde, 1996. ISBN 80-7201-035-02.
- WINTR, Jan. *Principy českého ústavního práva*. 6. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2023. ISBN 978-80-7380-911-9.
- ZEMANOVÁ, Daniela. Nastal čas pro upuštění od odůvodnění odmítavých usnesení Ústavním soudem? In: ŠIMÍČEK, Vojtěch (ed.). *30 let ústavního soudnictví*. Praha: Leges, 2024, s. 254–255. ISBN 978-80-7502-736-8.

Seznam použitých internetových zdrojů

- Česká televize. *Snížení mimořádné valorizace penzí u Ústavního soudu obstálo. Šlo o udržitelnost důchodového systému, řekl Baxa*. Online. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/domaci/ustavni-soud-odpoledne-vyhlasil-jak-rozhodl-o-snizeni-lonske-valorizace-duchodu-345267>.
- Česká televize. *Soudci budou mít nárok na zpětné dorovnání platů za rok 2024*. Online. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/domaci/zmrazeni-soudcovskych-platu-v-roce-2021-neodporovalo-ustave-rozhodl-ustavni-soud-349666>.
- Český rozhlas. *Je absurdní, aby při domácím porodu mohly být nekvalifikované osoby a porodní asistentka ne, myslí si ústavní soudce Wintr*. Online. Dostupné z: <https://radiozurnal.rozhlas.cz/je-absurdni-aby-pri-domacim-porodu-mohly-byt-nekvalifikovane-osoby-a-porodni-9305234>.
- ŠIMÍČEK, Vojtěch. *Rotující senáty*. Online. In: Jiné právo – blogspot, 3. 1. 2008. Dostupné z: <http://jinepravo.blogspot.cz/2008/01/rotujc-senty.html>.
- usoud_official. *Ústavníček: stanovisko pléna*. Online [Instagram]. 10. 9. 2024. Dostupné z: https://www.instagram.com/p/C_up-u9siQv/.
- Ústavní soud. *Asistenti soudců*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/asistenti-soudcu>.
- Ústavní soud. *NALUS: Vyhledávání rozhodnutí Ústavního soudu České republiky*. Online. Dostupné z: <https://nalus.usoud.cz>.
- Ústavní soud. *Organizace Ústavního soudu*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/organizace-us>.
- Ústavní soud. *Ročenka Ústavního soudu pro rok 2023*. Online. 1. vyd. Ústavní soud, 2024. ISBN 978-80-87687-50-5. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/rocenky>.

- Ústavní soud. *Shrnutí nálezu formou otázek a odpovědí*. PDF. Online. In: Ústavní soud. *Ústavní soud vyhověl oběti sexuálního násilí. OČTR se budou její kauzou znovu zabývat*. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/aktualne/ustavni-soud-vyhovel-obeti-sexualniho-nasili-octr-se-budou-jeji-kauzou-znovu-zabyvat>.
- Ústavní soud. *Současní funkcionáři a soudci*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/soucasni-funkcionari-a-soudci>.
- Ústavní soud. *Usnesení publikována ve Sbírce nálezů a usnesení: přípustnost ústavní stížnosti, odpovědnost státu za újmu a vady plné moci pro řízení před Ústavním soudem*. Online. Dostupné z: <https://www.usoud.cz/aktualne/usneseni-publikovana-ve-sbirce-nalezu-a-usneseni-pripustnost-ustavni-stiznosti-odpovednost-statu-za-ujmu-a-vady-plne-moci-pro-řízení-před-ustavním-soudem>.

Seznam použitých právních předpisů

České právní předpisy

- Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky.
- Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod.
- Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).
- Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.
- Zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.
- Zákon č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.
- Zákon č. 491/1991 Sb., o organizaci Ústavního soudu České a Slovenské Federativní Republiky a o řízení před ním.
- Zákon č. 77/1998 Sb., kterým se mění zákon o Ústavním soudu.

Zahraniční právní předpisy

- Gesetz über das Bundesverfassungsgericht (Bundesverfassungsgerichtsgesetz – BVerfGG) vom 11. August 1993. BGBl. I S. 1473.
- Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland vom 23. Mai 1949. BGBl. S. 1.
- Rules of the Supreme Court of the United States (Effective January 1, 2023).
- Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. 11. 1950.

Seznam použité judikatury

Judikatura Ústavního soudu

- Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 643/06 ze dne 13. 9. 2007.
- Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 670/05 ze dne 24. 4. 2006.
- Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 410/23 ze dne 17. 1. 2024.
- Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 128/05 ze dne 10. 5. 2005.
- Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1302/10 ze dne 20. 4. 2011.
- Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 301/05 ze dne 13. 11. 2007.
- Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/01 ze dne 25. 6. 2002.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 943/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1023/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1275/23 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1721/23 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 248/04 ze dne 2. 5. 2005.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 529/06 ze dne 31. 10. 2006.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 726/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1392/23 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1835/23 ze dne 8. 9. 2023.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 20/98 ze dne 23. 4. 1998.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 209/24 ze dne 30. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2099/24 ze dne 7. 8. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2804/23 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3311/23 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 646/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 716/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 762/24 ze dne 16. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 773/24 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1125/24 ze dne 29. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 133/24 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 234/24 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2478/23 ze dne 18. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2953/22 ze dne 25. 4. 2023.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3222/23 ze dne 18. 4. 2024.

- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3293/23 ze dne 28. 2. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 394/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 486/24 ze dne 30. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 500/24 ze dne 30. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 578/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 833/24 ze dne 17. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 895/24 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1341/24 ze dne 19. 6. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1779/23 ze dne 14. 9. 2023.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1929/13 ze dne 26. 8. 2013.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2837/23 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3144/23 ze dne 28. 2. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3244/23 ze dne 17. 1. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 329/24 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 34/23 ze dne 24. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 749/23 ze dne 30. 4. 2024.
- Usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/24 ze dne 27. 3. 2024.

Judikatura Evropského soudu pro lidská práva

- Rozhodnutí EKLP o nepřijatelnosti X. proti Německé spolkové republice, stížnost č. 8769/79 ze dne 16. 7. 1981.
- Rozhodnutí ESLP Ashingdane proti Spojenému království, stížnost č. 8225/78 ze dne 28. 5. 1985.
- Rozhodnutí ESLP Delcourt proti Belgii, stížnost č. 2689/65 ze dne 17. 1. 1970.
Rozhodnutí ESLP Levages Prestations Services proti Francii, stížnost č. 21920/93 ze dne 23. 10. 1996.
- Rozhodnutí ESLP Deumeland proti Německu, stížnost č. 9384/81 ze dne 29. 5. 1986.
- Rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti Sawoniuk proti Spojenému království, stížnost č. 63716/00 ze dne 29. 5. 2001.
- Rozhodnutí ESLP Tolstoy Miloslavsky proti Spojenému království, stížnost č. 18139/91 ze dne 13. 7. 1995.

Seznam ostatních zdrojů

- Důvodová zpráva k zákonu č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.

- Důvodová zpráva k zákonu č. 77/1998 Sb, kterým se mění zákon o Ústavním soudu.
- Rozhodnutí pléna Ústavního soudu o atrahování působnosti Org. 24/14 ze dne 25. 3. 2014.
- Rozhodnutí pléna Ústavního soudu o ustavení senátů a pravidlech rozdělení agendy Org. 51/22 ze dne 29. 11. 2022.
- Rozhodnutí pléna Ústavního soudu o ustavení senátů a pravidlech rozdělení agendy v roce 2024 Org. 80/23 ze dne 20. 12. 2023.
- Sdělení Ústavního soudu č. 52/2014 Sb. ze dne 31. 3. 2014.
- Sdělení Ústavního soudu č. 8/2001 Sb. ze dne 10. 1. 2001.

Seznam příloh

- Příloha č. 1 – Tabulka s rozdělením konkrétních důvodů zjevné neopodstatněnosti do zobecňujících kategorií argumentů.
- Příloha č. 2 – Tabulka k analýze kategorií argumentů a konkrétních důvodů zjevné neopodstatněnosti v usneseních o odmítnutí ústavní stížnosti z období 15. až 30. 4. 2024.
- Příloha č. 3 – Tabulka k analýze obsahu a způsobu odůvodňování usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost z období 15. až 30. 4. 2024.
- Příloha č. 4 – Usnesení Spolkového Ústavního soudu o odmítnutí ústavní stížnosti sp. zn. 2 BvR 1781/23.
- Příloha č. 5 – Usnesení Spolkového Ústavního soudu o odmítnutí ústavní stížnosti sp. zn. 2 BvR 807/23.
- Příloha č. 6 – Usnesení Spolkového Ústavního soudu o odmítnutí ústavní stížnosti sp. zn. 1 BvR 609/22.

Příloha č. 1

KATEGORIE I. – VADY STÍŽNOSTNÍ ARGUMENTACE
Stížnost pouze brojí proti neúspěchu, aniž by vyzdvihovala protiústavnost (Šimíček 2) Stížnost se opírá pouze o tvrzené porušení podústavního práva (Šimíček 3) Obecná tvrzení bez řádného zdůvodnění (Filip, skutkový 1) Absence zdůvodnění souvislosti mezi napadeným rozhodnutím a porušením ústavně zaručeného práva (Filip, skutkový 2) Absence určení, v čem konkrétně stěžovatel spatřuje porušení ústavního pořádku (Filip, právní 7) Nepřípustné argumenty Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10) Vztahy mezi osobami soukromého práva není možné bezprostředně napadnout ústavní stížností (Filip, právní 2) Nesprávné uchopení pojmu legitimní očekávání (Filip, právní 15) Není možné argumentovat překonaným právním názorem ÚS (Filip, právní 14)
KATEGORIE II. – ÚS ZÁSADNĚ NEPŘÍSLUŠÍ SKUTKOVÉ OTÁZKY
Stížnost směřuje do oblasti přehodnocení dokazování, což ÚS nepřislouší (Šimíček 1) Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování obecných soudů (Filip, skutkový 3) ÚS není obecným soudem a nemůže suplovat jejich roli (Filip, skutkový 4) ÚS není třetí soudní instancí, takže nemá pravomoc běžně měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) Podle principu přímosti dokazování ÚS nemůže měnit hodnocení důkazů, pokud je neprovádí sám (Filip, skutkový 8) Podle zásady volného hodnocení důkazů spadá rozhodnutí o rozsahu dokazování do výlučné kompetence obecných soudů (Filip, skutkový 9)
KATEGORIE III. – NEPOCHOPENÍ PRÁVNÍ ROLE ÚS
Úkolem ÚS není polemika s právními názory obecných soudů (Filip, právní 1) Výklad neurčitých právních pojmů přísluší v konkrétním případě obecným soudům (Filip, právní 3) Problematika nedosahuje ústavní roviny, protože otázka výkladu zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16) Úvahu NS o tom, zda jde o otázku zásadního právního významu, není ÚS oprávněn přezkoumávat (Filip, právní 17) ÚS je soudní orgán ochrany ústavnosti a nemůže pokračovat ve věci pravomocně ukončené, protože jen obecný soud rozhoduje o vině a trestu (Filip, skutkový 7) ÚS nemůže posuzovat zákonost vztahů do vazby a vyjadřovat se k vedení vyšetřování či posuzovat okolnosti podmínečného propuštění (Filip, právní 12)
KATEGORIE IV. – ABSENCE ÚSTAVNĚPRÁVNÍHO ROZMĚRU
Nejsou splněny extrémní podmínky pro přezkum ústavnosti v bagatelním sporu (Filip, skutkový 10) ÚS může přezkoumávat protiprávnost postupu obecných soudů jen tehdy, pokud dosáhne intenzity protiústavnosti (Filip, právní 4) Ne každý exces státního orgánu zakládá možnost zrušení jeho rozhodnutí cestou ústavní stížnosti (Filip, právní 5) Nesprávné právní posouzení neznamená vždy porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 9) Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen v extrémních případech ÚS nepřislouší posuzovat věcnou správnost či zákonost rozhodnutí (Filip, právní 11)
KATEGORIE V. – SOUDY ČI OČTŘ JEDNALY ÚSTAVNĚ KONFORMNĚ
Opačný právní názor stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6) Rozdílný názor stěžovatele na interpretaci obyčejného práva neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 13) Nejde o extrémní nesoulad závěrů rozhodnutí se skutkovými zjištěními (Filip, právní 8) Nejedná se o překvapivé rozhodnutí Nejedná se o opomenutý důkaz (Filip, skutkový 5) Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu Soudy/OČTŘ postupovaly ústavně konformně
KATEGORIE VI. – EXISTENCE JUDIKATURY, OD KTERÉ NENÍ TŘEBA SE ODCHÝLIT

Příloha č. 2

Konkrétní důvody odmítnutí v usneseních o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost, rozhodnutí z období od 15. 4. do 30. 4. 2024						
č.	Usnesení	Zpravodaj	Téma	Klíčové pasáže usnesení	Konkrétní důvody odmítnutí	Kategorie důvodů
1	III. ÚS 500/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Zajištění v TR	Odst. 9 a 10: „Ústavní soud z těchto závěrů vyšel i v posuzované věci a shledal, že krajský soud (jakož i policejní orgán před ním) neporušil napadeným usnesením stěžovatelčina ústavně zaručená práva. Odůvodnění napadených rozhodnutí jsou podle Ústavního soudu dostatečně konkrétní a přiměřená věci v této fázi řízení. Je třeba zdůraznit, že jsou to stále orgány činné v trestním řízení, které musejí průběžně vyhodnocovat důvodnost podezření ze spáchání trestné činnosti a její spojitost se zajištěným majetkem. Žádná z námitek, které stěžovatelka uplatnila v ústavní stížnosti, nedosahuje takové intenzity, aby mohla legitimizovat zásah Ústavního soudu do probíhajícího trestního řízení. Rozhodnutí bylo vydáno na základě zákona k tomu příslušným orgánem veřejné moci a obsahuje dostatečně podrobné odůvodnění.“	OČTR postupovaly ústavně konformně / ÚS nezasahuje do TR (Filip, právní 12) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTR jednaly ústavně konformně
2	III. ÚS 274/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Náhrada nákladů / Odměna advokáta	„Z toho důvodu obvykle odmítá ústavní stížnosti směřující proti rozhodnutím o částkách, jež jsou svoji povahou bagatelní. Ústavní soud dal opakovaně ve své rozhodovací praxi najevo (např. usnesení ze dne 8. 4. 2008 sp. zn. IV. ÚS 3247/07), že v takových případech, s výjimkou extrémních situací, je úspěšnost ústavní stížnosti pro její zjevnou neopodstatněnost vyloučena.“	V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10)	IV. Absence ústavněprávního rozměru
3	II. ÚS 3203/23 z 30. 4. 2024	Lichovník	Trestní řízení / Dokazování	„Ústavní soud v této souvislosti na svou ustálenou judikaturu, podle níž je Ústavní soud povolán zasáhnout do pravomoci obecných soudů a jejich rozhodnutí zrušit pouze za předpokladu, že právní závěry obsažené v napadených rozhodnutích jsou v extrémním nesouladu s vykonávanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci nevyplynají (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94, publikován ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazek 3, nálezy č. 34, str. 257). Ústavní soud v tomto smyslu napadená rozhodnutí přezkoumal, přičemž vadu, jež by vyžadovala jeho zásah, neshledal. Ústavnímu soudu nezbyvá než připomenout, že mu nepřísluší "hodnotit" hodnocení důkazů obecními soudy, a to ani v případě, kdyby se s takovým hodnocením neztotožňoval.“	ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				„...jsou to právě obecné soudy, kdo váží, které důkazy je třeba provést, případně, zda a nakolik se jeví nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit, řečeno jinými slovy posuzuje též, nakolik se jeví návrhy stran na doplňování dokazování důvodné. Rozhodnutí o rozsahu dokazování spadá do výlučné pravomoci obecného soudu.“	Rozhodnutí o rozsahu dokazování je věcí obecných soudů (Filip, skutkový 9)	
4	IV. ÚS 987/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Rodinné právo	Odst. 6: „Posuzování těchto otázek je především v pravomoci obecných soudů, mimo jiné proto, že právě ony znají konkrétní specifické okolnosti případu a mají nejlepší podmínky pro dokazování a následné rozhodnutí. Ústavní soud je v tomto ohledu povolán korigovat pouze jejich excesy. K ničemu takovému však v posuzované věci nedošlo.“	ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru
5	III. ÚS 842/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Přípravné řízení / Prohlídka v TR	Odst. 12: „Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy naplňuje zákonné požadavky kladené na tento typ rozhodnutí ustálenou judikaturou Ústavního soudu a s ohledem na výše uvedené ob stojí i při přezkumu ústavnosti provedených zásahů.“	OČTR postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
6	IV. ÚS 881/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Odst. 10: „Ústavní soud přitom neshledal, že by průběh dokazování před obecními soudy, stejně jako hodnocení provedených důkazů a jejich právní posouzení, dosahovalo úrovně protiužávnosti ve shora popsaném smyslu.“	ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				Odst. 9: „V nyní posuzované věci stěžovatel uplatňuje námitky v zásadě výhradně jen proti způsobu hodnocení důkazů obecními soudy, z něj vyzvozaných skutkových zjištění a formulovaných právních závěrů. Povytce je však nutno uvést, že jakkoliv se stěžovatel věci snaží dát ústavněprávní rozměr tím, že uvádí porušení základních práv, představuje jím použitá argumentace ve skutečnosti jen polemiku se skutkovými závěry obecných soudů. Celý obsah ústavní stížnosti totiž není ničím jiným, nežli opakováním výsledků předchozího řízení a dříve uplatněných námitek, avšak bez jakékoliv skutečné ústavněprávní argumentace.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10)	
				Odst. 11: „Broji-li stěžovatel proti procesní nepoužitelnosti záznamů telekomunikačního provozu z důvodu nedostatečného odůvodnění příkazů k odposlechu a následně i k procesní nepoužitelnosti kvůli formálnímu procesnímu pochybení soudů, náležitě se s těmito námitkami již vypořádal jak odvolací (viz odst. 41 - 43), tak i dovolací (viz odst. 22 - 24) soud.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	
7	IV. ÚS 1014/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Spravedlivý proces / Odmítnutí dovolání	Odst. 11 a 12: „Povinnost vyzvat účastníka k opravě či doplnění vadného podání (zakotvená v § 43 občanského soudního řádu) se totiž v civilním dovolacím řízení neuplatní, neboť to zákon výslovně vylučuje (srov. § 243b občanského soudního řádu). Ústavnost této výjimky přitom Ústavní soud aproboval již dříve (srov. usnesení sp. zn. Pl. ÚS 14/18 ze dne 12. 3. 2019, body 33 až 43, nebo usnesení sp. zn. I. ÚS 359/20 ze dne 25. 6. 2020, bod 14 a sp. zn. II. ÚS 2162/19 ze dne 23. 7. 2019, body 8 až 11). Ústavní soud neshledal v nyní posuzovaném případě žádný důvod, proč by se od těchto závěrů odchyloval.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	IV. Absence ústavněprávního rozměru / VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
				Odst. 6: „K jednotlivým námitkám stěžovatele Ústavní soud uvádí, že protiužávnost procesního postupu a rozhodnutí Nejvyššího soudu nelze dovazovat z toho, že stěžovatel nebyl před rozhodnutím o dovolání vyzván k zaplacení soudního poplatku za dovolání.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	
				Odst. 10: „Práva na soudní ochranu se lze domáhat pouze "stanoveným postupem", přičemž podmínky a podrobnosti tohoto postupu upravuje zákon (srov. čl. 36 odst. 1 a odst. 4 Listiny). Mezi zákonné podmínky uplatnění tohoto práva se řadí i povinnost dovolatele uvést v dovolání všechny zákonné náležitosti (stanovené v § 42 odst. 4 a § 241a odst. 2 občanského soudního řádu) a možnost je doplnit "jen v průběhu trvání lhůty k dovolání" (§ 241 odst. 3 občanského soudního řádu). Ani jednu z těchto zákonných podmínek stěžovatel nespĺní.“		
8	III. ÚS 948/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor	Odst. 11: „Pro Ústavní soud je především podstatné, že stížnostní argumentace ve skutečnosti souvisí s interpretací a aplikací výhradně podústavního práva, byť ji stěžovatelka halí do odkazu na čl. 36 Listiny. Z konstantní judikatury zdejšího soudu ovšem vyplývá, že vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho aplikace na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů, a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat jen za situace, v níž je jejich rozhodování stěženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady); o jaké vady přitom jde lze zjistit z konstantní judikatury Ústavního soudu. V nyní posuzované věci taková kvalifikovaná vada nenastala. [...] Interpretace a aplikace daného ustanovení je doménou obecných soudů, přičemž Ústavnímu soudu nepřislouží (s ohledem na zásadu minimalizace zásahu do činnosti soudů) jejich závěry v tomto směru jakkoli přehodnocovat.“	Absence určení ústavněprávně relevantního zásahu (Filip, právní 7) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Výklad neurčitých právních pojmů je věcí obecných soudů (Filip, právní 3)	I. Vady stížnostní argumentace / III. Nepochopení právní role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				Odst. 13: „Stěžovatelkou zmiňované právo na spravedlivý proces totiž neznamená, že je jednotlivci zaručováno právo na rozhodnutí odpovídající jeho názoru a zájmům, nýbrž je mu zajišťováno právo na spravedlivé řízení, v němž se uplatňují všechny ústavní zásady rozhodování. V posuzovaném bagatelním případě ovšem obecné soudy předepsané elementární ústavní procesní požadavky navzdory dílčím pochybením respektovaly, a proto Ústavní soud ústavní stížnost odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.“	Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13) / Soudy postupovaly ústavně konformně / Ne každý exces znamená zrušení rozhodnutí z důvodu protiužávnosti (Filip, právní 5)	

				Odst. 10: „Ústavní soud ve své judikatuře již dříve vysvětlil, že samotná výše, od níž lze určitou částku považovat za pohledu ústavněprávního přezkumu za bagatelní, není pevně stanovena. Je tudíž nutno ji posuzovat s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu, včetně jeho charakteru a možností účastníků. Je však zřejmé, že v obdobných případech bude kasační zásah Ústavního soudu připadat do úvahy pouze výjimečně, což současně znamená, takový postup musí být tím spíše náležitě odůvodněn. Výjimečné důvody ke kasačnímu zásahu však Ústavní soud nyní neshledal.“	V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10)	
9	IV. ÚS 934/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Náhrada nákladů / Odměna advokáta	Odst. 10: „Ústavní soud přitom v nyní posuzované věci nezjistil, že by v závěrech napadených rozhodnutí došlo k ústavněprávnímu pochybení, přičemž ani stěžovatel v ústavní stížnosti nepředkládá kvalifikovanou námitku, která by jeho věc posunula do ústavněprávní roviny. Z podání stěžovatele je naopak zřejmé, že právo na spravedlivý proces (resp. na soudní ochranu) zaměřuje s neexistujícím právem na úspěch ve věci. Jak se přitom podává již ze shora uvedeného, Ústavní soud považuje napadená rozhodnutí za náležitě odůvodněná a neshledává, že by byla projevem svévolje či byla v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Obecné soudy se přesvědčivě vypořádaly se vznesenými námitkami. Na závěrech okresního a krajského soudu přitom neshledal Ústavní soud nic, co by odůvodnilo jeho případný kasační zásah.“ Odst. 12: „Ústavní soud sice v minulosti dovodil, že při splnění určitých zvláštních okolností je oprávněn meritorně přezkoumat též věci bagatelního rázu (typicky byl-li by dán přesah vlastního zájmu stěžovatele, byla by dána potřeba na důsledném respektování judikatury Ústavního soudu nebo by vznikla potřeba ústavněprávního výkladu některých právních institutů). Stěžovatel však žádné takové zvláštní okolnosti, které by teprve byly způsobily ústavněprávní „povýšit“ relevanci tohoto případu, v ústavní stížnosti neuvádí.“ Odst. 13: „Obdobně platí i ve vztahu k námitkám stěžovatele stran nesouhlasu s nákladovým výrokem. Naznačený princip minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů byl zdůrazněn právě též ve vztahu k ústavnímu přezkumu nákladů řízení. Jakkoliv totiž Ústavní soud v obecné rovině připouští, že vypořádání se s náklady řízení je nedílnou a podstatnou součástí soudního řízení, z čehož plyne, že i na ně se zásadně vztahují požadavky spravedlivého procesu, vyjádřil se v minulosti opakovaně tím způsobem, že problematika rozhodování obecných soudů o náhradě nákladů řízení zpravidla nemůže být předmětem ústavněprávní ochrany, neboť samotný spor tohoto druhu obvykle nedosahuje intenzity zakládající porušení základních práv a svobod. V těchto případech musí být zásah skutečně zásadní nebo by muselo dojít k extrémnímu vykořčení z pravidel upravujících toto řízení.“	Absence určení ústavněprávně relevantního zásahu (Filip, právní 7) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiústavnost (Šimíček 2) / Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10) Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen v extrémních případech	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
10	IV. ÚS 334/23 z 30. 4. 2024	Ronovská	Odmítnutí dovolání / Dokazování / Právo na spravedlivý proces	Odst. 10: „Ústavní soud nemůže přehodnocovat důkazy provedené obecnými soudy, resp. posuzovat skutkový stav jako (ne)správně zjištěný, není-li ve věci shledán extrémní nesoulad, který by zakládal porušení ústavně zaručeného práva na soudní ochranu zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny (srov. náleze sp. zn. III. ÚS 2049/21 ze dne 18. 1. 2022). V nyní posuzované věci však nejde o tento případ.“ Odst. 11: „Stěžovatelce lze přisvědčit v námitce, že se vrchní soud s jejími důkazními návrhy (např. návrhem na provedení znaleckého posudku Ing. Zdeňka Rozmahela) nevypořádal dostatečně důkladně, tak, že by toto odmítnutí podrobně zdůvodnil. V tom lze spatřovat pochybení vrchního soudu, které však v posuzované věci nedosahuje ústavněprávní dimenze.“ Odst. 12: „Ústavní soud dodává, že napadený rozsudek vrchního soudu nemohl být pro stěžovatelku překvapivý. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu lze rozhodnutí odvolacího soudu považovat za „překvapivé“, nebylo-li ho možno na základě zjištěného skutkového stavu předvídat [srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 257/98 ze dne 21. 1. 1999 (N 10/13 SbNU 65) a sp. zn. III. ÚS 139/98 ze dne 24. 9. 1998 (N 106/12 SbNU 93)]. [...] Tato situace ovšem v nyní posuzované věci nenastala.“ Odst. 14: „Nejvyšší soud objasnil, proč část stěžovatelčiných dovolacích námitek představovala pouze polemiku s hodnocením důkazů a otázky směřující proti zjištěnému skutkovému stavu. Uvedl zároveň, proč otázky vymezené proti skutkovým zjištěním ani nemohly založit připustnost dovolání podle § 237 občanského soudního řádu. Dále srozumitelně a logicky vysvětlil, proč stěžovatelka nedostatečně vymezila předpoklady připustnosti dovolání ve vztahu k námitce, podle které mělo být jednání vedlejší účastnice, v jehož důsledku došlo ke vzniku škody, zapříčiněno nepoctivým jednáním vedlejší účastnice.“ Odst. 15: „Ústavní soud uzavírá, že napadené usnesení Nejvyššího soudu, jakož i jemu předcházející rozsudek vrchního soudu, považuje za ústavně konformní výraz jejich nezávislého rozhodování (čl. 81 a 82 Ústavy), jež není poznamenáno žádným pochybením, které by mělo za následek porušení práv stěžovatelky zaručených v čl. 11 a čl. 36 odst. 1 Listiny a odůvodnilo zásah Ústavního soudu kasačním nálezem.“	Hodnotit dokazování ÚS nepřislouší (Šimíček 1) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) Ne každý exces znamená zrušení rozhodnutí z důvodu protiústavnosti (Filip, právní 5) Nejedná se o překvapivé rozhodnutí Soudy postupovaly ústavně konformně Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	II. ÚS zásadně nepřislouší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
11	IV. ÚS 424/24 z 30. 4. 2024	Fiala	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 10: „Ústavní soud připomíná, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky vyplývá jeho vázanost vlastní nálezkovou judikaturou, resp. právními názory v ní obsaženými. Vzhledem k tomu, že posuzovaná věc je ve skutkových okolnostech a právních závěrech srovnatelná s věcí, o níž bylo rozhodnuto nálezem sp. zn. Pl. ÚS 10/24, odkazuje Ústavní soud na závěry tohoto nálezu, přičemž jde o postup souladný s jeho judikaturní praxí (obdobné usnesení ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. I. ÚS 409/12, ze dne 21. 7. 2015 sp. zn. III. ÚS 241/15 a další).“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
12	IV. ÚS 967/24 z 30. 4. 2024	Flala	Trestní řízení / Dokazování	Odst. 10: „Ústavní soud ve své rozhodovací praxi rovněž opakovaně zdůraznil, že ingerenci do rozhodování orgánů činných v trestním řízení považuje, s výjimkou zcela mimořádné situace, za nežádoucí (viz např. usnesení ze dne 30. 6. 2003 sp. zn. IV. ÚS 262/03). Kasační intervence Ústavního soudu do trestního řízení má své místo pouze při zjevném porušení kogentních ustanovení podústavního práva, kdy se postup orgánů činných v trestním řízení zcela vymyká ústavnímu a zákonnému procesněprávnímu rámci a tyto vady nelze v soustavě orgánů činných v trestním řízení, zejména obecných soudů, již nikterak odstranit (srov. např. usnesení ze dne 25. 1. 2006 sp. zn. III. ÚS 674/05). Zdrženlivost v zásadách do probíhajícího trestního řízení tak lze prolomit jen v mimořádných situacích, pro něž je charakteristická existence zjevné libovůle v rozhodování (srov. náleze ze dne 3. 7. 2003 sp. zn. III. ÚS 511/02 (N 105/30 SbNU 471). K takové situaci však v posuzované věci nedošlo.“ Odst. 11 a 12: „Stěžovatelka v ústavní stížnosti opakuje námitky, s nimiž se orgány činné v trestním řízení v napadených rozhodnutích dostatečně vypořádaly. Podle Ústavního soudu akceptovatelné vysvětlily, proč obhájce stěžovatelky o úkonech, při nichž docházelo k podání vysvětlení, nevyrozumívaly a neumožnily mu, aby u nich byl přítomen [...] Orgány činné v trestním řízení také vysvětlily, že U. byl součástí vedlejší účastnice, proto se na úkonech trestního řízení ve věci stěžovatelky mohl podílet, zvláště v situaci, kdy zastupoval Š., který byl v té době na dovolené. V napadených rozhodnutích je také objasněno, že z úředního záznamu o podání vysvětlení nelze dovodovat, že se R. J. mohl lépe připravit na odstranění eventuelních rozporů ve svých tvrzeních.“	ÚS nezasahuje do TŘ (Filip, právní 12) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) OČTŘ postupovaly ústavně konformně	III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ jednaly ústavně konformně
13	IV. ÚS 546/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Porušení práva na spravedlivý proces / Nepoložení předběžné otázky k SDEU	Odst. 16 a 17: „To, že se v posuzované věci o acte clair jednalo, je podle Ústavního soudu obhajitelný závěr, a to zejména s ohledem na odst. 16 odůvodnění nařízení (“Toto nařízení by nemělo být použitelné v případech, kdy jsou souborné služby pro cestu, pobytu a zájezdy zrušeny z jiných důvodů, než z důvodu zrušení letu.”) a dále jeho čl. 3 odst. 6. Na většinu těchto ustanovení odkazoval Nejvyšší soud a opřel o ně svůj závěr, že předběžnou otázku nebylo třeba položit. [...] Argumenty stěžovatelů, podle nichž se obecné soudy odchýlily od judikatury Soudního dvora EU, porušily svou povinnost položit předběžnou otázku, a tudíž porušily i základní práva stěžovatelů, jsou proto liché.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

14	IV. ÚS 342/24 z 30. 4. 2024	Hulmák	Rodinné právo / Dokazování	Odst. 15: „Nejlepší zájem dítěte se přitom jako klíčové kritérium objevuje konstantně též v judikatuře Ústavního soudu. Podstatný je závěr, že právě nejlepší zájem dítěte musí být definován vždy individuálně s ohledem na specifickou situaci dítěte. Je primárně úkolem opatrovnických soudů, aby posoudily konkrétní aktuální okolnosti každého případu a přijaly odpovídající opatření (rozhodnutí). Naopak Ústavnímu soudu nepřísluší činit závěry o tom, kterému z rodičů má být dítě svěřeno do péče, jaký má být rozsah styku nezletilého s druhým z rodičů, ani hodnotit dříve v řízení provedené důkazy. Jeho úkolem je pouze posoudit, zda soudy svými rozhodnutími nevybočily z mezí ústavnosti. Jsou to právě nalézací soudy, které mají ke všem účastníkům řízení nejbližší, provádějí a hodnotí v zásadě míře důkazy, komunikují s účastníky a osobami dalšími relevantními pro řízení, z čehož si vytvářejí racionální úsudek, a vynášejí tak relevantní skutkové závěry z bezprostřední blízkosti jádra řešené věci. Vztáhne-li pak nalézací soud své právní závěry k vykonaným skutkovým zjištěním a poskytne-li pro ně s odkazem na konkrétní právní normy (popř. i judikaturu soudů) přezkoumatelné a logické odůvodnění, přičemž vyjde z nikoli nedostatečného rozsahu dokazování, není možné hodnotit postup soudů jako neústavní (k tomu srov. například usnesení ze dne 16. 4. 2019 sp. zn. II. ÚS 2821/18, bod 12). Obecné soudy v posuzované věci uvedeným požadavkům dostály.“	ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřísluší (Šimíček 1)	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
				Odst. 17: „Ústavní soud na základě uvedeného shrnuje, že obecné soudy svá rozhodnutí dostatečně a srozumitelně odůvodnily, uvedly, jaké skutečnosti mají za zjištěné, na základě jakých důkazů dospěly ke shora nastiňným závěrům a které předpisy aplikovaly. Ústavní soud považuje jejich výklad podústavního práva za ústavně konformní; jejich úvahy nijak nevybočují z limitů ústavnosti. Ústavní stížností napadená rozhodnutí proto z ústavněprávního hlediska ob stojí a nelze než uzavřít, že do základních práv stěžovatele nebylo zasazeno.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	
15	IV. ÚS 314/24 z 30. 4. 2024	Hulmák	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Odst. 10: „Stěžovatelova argumentace má převážně povahu pouhé polemiky se skutkovými zjištěními obecných soudů, se kterou se již tyto soudy vypořádaly; není přitom úlohou Ústavního soudu, jakožto orgánu ochrany ústavnosti, aby závěry jimi učiněné přehodnocoval.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6)	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
				Odst. 11: „I z hlediska právní kvalifikace Ústavní soud shledává, že soudy věc posoudily jako orgány k tomu oprávněné, přičemž své závěry řádně odůvodnily. Odkázal lze tak například na odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu (bod 46 a násl.), jenž vysvětlil, že pro naplnění znaku přisvojení si svěřené věci je podstatné a zcela dostačující to skutkové zjištění, že stěžovatel s vozidlem nenaložil tak, jak bylo jeho povinností - nevydal jej totiž ani vlastníkovu vozidla, ani jej nepedal svědku R. jakožto novému vlastníkovi společnosti X. Okolnost, že se nepodařilo objasnit, jak konkrétně bylo dále s vozidlem naloženo, nemůže na závěru, že si stěžovatel vozidlo přisvojil, nic změnit.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	
16	IV. ÚS 1077/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Trestní řízení / Vazba	Odst. 12: „Městský soud ani vrchní soud tedy v napadených rozhodnutích nijak nepochybyli, pokud dobu, po kterou se na stěžovatele hledělo jako na žadatele o mezinárodní ochranu, do nejvyšší přípustné doby vydávací vazby nezapočetly. Lze také dodat, že případné výhrady proti Spojeným státům americkým jako místu vydání mohli stěžovatel směřovat především do klíčové fáze extradičního řízení, tedy rozhodování o přípustnosti vydání (IV. ÚS 46/24, bod 16). Pokud s cílem vyhnout se vydání požádal o udělení mezinárodní ochrany, nadto dokonce až poté, co ministr spravedlnosti jeho vydání povolil, musel si být vědom toho, že azylové řízení prodlouží jeho setrvání ve vazbě.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
17	IV. ÚS 727/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Opomenutí důkaz / Odmítnutí dovolání	Odst. 9: „Jádrem argumentace v ústavní stížnosti je námitka, že se krajský soud nijak nevypořádal s důkazními návrhy stěžovatelky. Ústavní soud k tomu předeseš, že podstatou této námítky není opomenutí důkazního návrhu, ale snaha stěžovatelky dosáhnout jiného hodnocení důkazů již provedených v řízení před okresním soudem (výslechů konkrétních osob). Judikatura uvedená v ústavní stížnosti proto na daný případ nedopadá.“	Nejedná se o opomenutí důkaz (Filip, skutkový 5) / Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3)	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
				Odst. 12: „Konečně ani na posouzení přípustnosti dovolání Nejvyšším soudem není nic neústavního. Nejvyšší soud vyhodnotil námitky o procesních pochybeních krajského soudu jako námitky jiných vad řízení, k nimž lze přihlížet pouze tehdy, je-li dovolání přípustné (§ 242 odst. 3 věta druhá občanského soudního řádu). V podobnostech lze odkázat na napadené usnesení Nejvyššího soudu, který ke každé dovolací námitce vysvětlil, proč není způsobla založit přípustnost dovolání [...]“	Soudy postupovaly ústavně konformně	
18	IV. ÚS 138/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	Odst. 8-10: „V daném případě Ústavní soud v odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ústavní deficit neshledal. Nejvyšší soud uceleně stěžovateli vysvětlil, proč jeho dovolání není přípustné. [...] Ani další kritika, že se Nejvyšší soud opomněl zabývat dovolacími body stěžovatele, není opodstatněná. [...] Ústavní soud nenašel v odůvodnění Nejvyššího soudu ani znaky libovůle. [...] Krajský soud nemusel odpovídat na jednotlivé dovolací námitky, postačilo, aby jeho rozhodnutí tvořilo jednotný argumentační logický celek, nekompatibilní s dovolacími námitkami.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
19	IV. ÚS 1063/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Rodinné právo	Odst. 7 a 9: „Ústavní soud zastává zdrženlivý postoj k přezkumu rozhodování obecných soudů v otázkách styku a výživy nezletilých. Posuzování těchto otázek náleží především soudům, před kterými se vede dokazování. Ústavnímu soudu nepřísluší přehodnocovat jimi zjištěný skutkový stav a na základě toho přepočítávat výši výživného, případně přijímat rozhodnutí, jaký rozsah styku je pro dítě vhodný, kde se má realizovat apod. Ústavní soud rozhodnutí obecných soudů zruší jen tehdy, jsou-li neústavní [...] V posuzované věci se obecné soudy dostatečně zabývaly vztahem nezletilé A. k otci. Provedly dokazování zprávou psychologa, zprávou opatrovníka a pohovorem s nezletilou. Z těchto důkazů jednoznačně vyplývalo, že nezletilá nemá k péči otce zásadní výhrady, je však pro ni náročné u otce přespávat. V takovém případě obecné soudy postupovaly správně, pokud styk otce s nezletilou upravily včetně přespávání. Nad přáními nezletilé, které není jediným kritériem při rozhodování soudů o styku rodičů s dítětem (náleze ze dne 26. 5. 2014 sp. zn. I. ÚS 2482/13 (N 105/73 SbNU 683), bod 23), v daném případě převážil zájem na rovnoměrné péči obou rodičů. Požadavku stěžovatelky, aby byl styk nezletilé s otcem včetně přespávání rozšiřován postupně, obecné soudy dostály, jelikož upravily prozatím pouze styk otce s nezletilou, nikoli rovnoměrnou střídavou péči.“	Hodnotit dokazování ÚS nepřísluší (Šimíček 1) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6)	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru
				Odst. 12: „Se stěžovatelkou lze souhlasit, že oba soudy se v odůvodnění rozhodnutí nedostatečně vypořádaly s neprovedením některých navržených důkazů (videonahrávky; e-mail učitelky nezletilé, z něhož má plynout, že nezletilá je s nastaveným stykem nespokojena; zpráva z psychologické kliniky), případně neuvádí, co z konkrétních důkazů soudy (zpráva dětského terapeuta) zjistily pro závěry o styku otce s dítětem. Uvedené pochybení však nezakládá neústavnost napadených rozhodnutí.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Ne každý exces znamená zrušení rozhodnutí z důvodu protiústavnosti (Filip, právní 5)	

20	IV. ÚS 749/23 z 30. 4. 2024	Kühn	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Opomenutý důkaz	Odst. 17: „Žádná ústavně relevantní pochybnost ohledně skutkových okolností v nyníjší věci nenastala, a to ani u faktur vystavených společností J (jejichž hodnocení trestními soudy kritizuje první stěžovatel). Stížnostní argumentace se v této části opakuje, opětovně se namítá, že tu neexistuje jediný důkaz o fiktivní povaze sporných faktur (chybějící e-mailové komunikace, chybějící zmínka v excelových tabulkách, nepřiléhavá výpověď spolupracujícího obviněného atd.). Taková argumentace nepřináší žádnou ústavněprávně relevantní argumentaci, ale je jen pouhou pokračující polemikou se skutkovými závěry. Pouhá spekulace či pouhý nesouhlas se skutkovými závěry nezakládají důvodné pochybnosti. Ústavní soud zdůrazňuje, že veškeré důkazy je třeba číst v jejich vzájemné souvislosti. Právě jednotlivé důkazy jako "střípky v mozaice" utvářejí celkový obraz o určité skutečnosti, zde o fiktivnosti faktur." Odst. 19: „Ústavní soud upozorňuje, že ačkoliv orgány činné v trestním řízení tíží povinnost zjišťovat skutkový stav, není tato povinnost bezbřehá. Orgány činné v trestním řízení se při zjišťování stavu věci mají soustředit jen na ty okolnosti, které jsou pro rozhodnutí podstatné a důležité. Proto neobstojí argument, podle kterého chybějící majetkový prospěch vylučuje trestní odpovědnost za nyníjší trestný čin. Obohacení není znakem nyníjšího trestného činu, nemá pro rozhodnutí o vině žádný význam. Jinými slovy, není třeba, aby se pachatel v důsledku trestné činnosti sám nějak obohatil (shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 3 Tdo 83/2018)." Odst. 24: „Na námitky o tzv. opomenutých důkazech v této věci již vyčerpávajícím způsobem reagoval Nejvyšší soud [body 204 a 205 napadeného usnesení, shodně např. náleze ze dne 18. 3. 2010 sp. zn. III. ÚS 3320/09 (N 60/56 SbNU 643), body 15 až 17]. Nadto Ústavní soud poukazuje na bohatý výčet důkazů, které ve svém souhrnu odůvodňovaly závěr o vině. Jmenovitě jde o výpověď spolupracujícího obviněného, výpovědi svědků, záznamy z telefonického odposlechu, textové zprávy a excelovské tabulky (srov. blíže str. 571 rozsudku městského soudu), z nichž jasně plyne, že návrh na opakovaný výslech svědka před vrchním soudem byl již nadbytečný."	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiužavnost (Šimíček 2) / Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) Rozhodnutí o rozsahu dokazování je věcí obecných soudů (Filip, skutkový 9) Nejedná se o opomenutý důkaz (Filip, skutkový 5)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
21	IV. ÚS 2181/23 z 30. 4. 2024	Křesťanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	Odst. 24-27: „Závěr Nejvyššího soudu, že ani stěžovatelova druhá otázka nemůže založit přípustnost dovolání, neboť její řešení by nemělo vliv na výrok rozsudku městského soudu, proto ob stojí. Obdobně ob stojí závěr Nejvyššího soudu, že čtvrtá otázka nemohla založit přípustnost dovolání, neboť zde je třeba zohlednit, že stěžovatel relevantním způsobem nepochybnil to, že neunesl břemeno tvrzení. Stěžovatelovo dovolání nebylo jako celek odmítnuto pro vady, proto je ústavní stížnost přípustná i proti rozsudkům obvodního soudu a městského soudu. Ani ohledně nich však nemohli Ústavní soud přisvědčit stěžovatelovým námitkám. Ze spisového materiálu se nepodává extrémní rozpor, kterého se stěžovatel dovolává. Stěžovatel sice lze přisvědčit, že na všechny výzvy od soudu reagoval přípis, jejich obsah se však ve značné míře míjel s tím, co od něj soudy požadovaly. Závěr, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení, má oporu ve spise a z ústavního hlediska ob stojí. Podle Ústavního soudu tak žádná ze stěžovatelových námitek obsažených v ústavní stížnosti není důvodem pro kasační zásah Ústavního soudu. Výsledek řízení před obecními soudy je ústavně souladný. Ústavní soud proto ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný."	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
22	III. ÚS 486/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Migrační a pobytové právo	„Stěžovatel sice namítá porušení svých základních práv a svobod, v ústavní stížnosti však blíže nespecifikuje, jakým konkrétním způsobem k tomuto mělo dojít. Tvrzení stěžovatele jsou toliko obecná a tomu také odpovídá míra přezkumu napadených rozhodnutí ze strany Ústavního soudu. Ten se s ústavní stížností napadenými rozhodnutími seznámil, přičemž shledal, že tyto byly vydány věcně příslušnými státními orgány, které své závěry logicky odůvodnily. Ústavní soud má za to, že ohledně závěrů obecných soudů, týkající se využití informací Bezpečnostní a informační služby ve správním, resp. soudním řízení lze zcela odkázat na náleze Ústavního soudu Pl. ÚS 5/16 ze dne 11. 10. 2016."	Absence určení ústavněprávně relevantního zásahu (Filip, právní 7) / Obecná tvrzení bez řádného zdůvodnění (Filip, skutkový 1) / Soudy postupovaly ústavně konformně	I. Vady stížnostní argumentace / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
23	II. ÚS 840/24 z 30. 4. 2024	Svatoň	Trestní řízení / Dokazování	Odst. 10: „Nejvyšší soud v posuzované věci žádný, natož pak zjevný, rozpor mezi obsahem provedených důkazů a učiněnými skutkovými zjištěními, jež jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, neshledal. Rovněž tak nezjistil, že by správně zjištěné jednání bylo vadným způsobem právně kvalifikováno, resp. že by rozhodnutí odvolacího soudu, případně rozhodnutí soudu prvního stupně, spočívalo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Nejvyšší soud se také vyjádřil k otázce stěžovatelem namítaných neprovedených důkazů, přičemž ani v této otázce neshledal pochybení soudů nižších stupňů. Nebyl zde proto žádný důvod ze strany dovolacího soudu do závěrů soudů nižších stupňů zasahovat. Ústavní soud proto v těchto souvislostech odkazuje na vypořádání tzv. opomenutých důkazů dovolacím soudem a také na v něm uvedenou svou vlastní judikaturu." Odst. 11: „Argumentace v ústavní stížnosti je nadto obecného charakteru a soustřeďuje se většinou na skutkové otázky, do nichž však Ústavní soud zasahuje pouze ve výjimečných případech (viz výše). Právním na soudní proces je zajišťováno "toliko" právo na spravedlivé (řádné) soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. Okolnost, že stěžovatel se závěry obecných soudů nesouhlasí, tedy nemůže sama o sobě důvodnost ústavní stížnosti založit."	Nejedná se o opomenutý důkaz (Filip, skutkový 5) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) Obecná tvrzení bez řádného zdůvodnění (Filip, skutkový 1) / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13) / Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřislouží (Šimíček 1)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
24	III. ÚS 416/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces / Bagatelní spor / /řeptat formalismus	„Ústavní soud si vyžádal předmětné dovolání, zkonfrontoval jeho obsah s odůvodněním napadeného usnesení dovolacího soudu, a shodně s dovolacím soudem došel k závěru, že stěžovatel požadavky stanovené o. s. ř. na vylíčení splnění předpokladů přípustnosti dovolání nesplnil, přičemž v ústavní stížnosti samotný stěžovatel proti nevymezení přípustnosti dovolání ani nebrojil. Dovolacímu soudu tak nelze vytknout, že dovolání stěžovatele odmítl." „Ústavní soud uzavírá, že řádné vymezení předpokladů přípustnosti dovolání je základní argumentační povinností dovolatele vůči dovolacímu soudu, kterou lze chápat jako určitou podmínku "postupu do další fáze" projednání dovolání ze strany dovolacího soudu (tj. posuzování dovolání co do jeho případné přípustnosti). Tuto podmínku stěžovatel v nyní posuzované věci nenaplnil. Dovolací soud tudíž při odmítnutí dovolání nepostupoval svévolně či přehnaně formalisticky." „Závěrem lze dát stěžovateli za pravdu v tom smyslu, že se Nejvyšší soud řádně nevypořádal s důvody, pro které uložil stěžovateli k tíži náklady řízení protistrany, kterou je statutární město Brno, mající nepochybně odborný aparát, do jehož kompetence spadá zastupování obce v řízení před soudy. Vzhledem k tomu, že náklady řízení činí 4 114 Kč, jedná se o částku bagatelní, která bez dalšího nezakládá důvodnost ústavní stížnosti."	Soudy postupovaly ústavně konformně V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
25	II. ÚS 1066/24 z 30. 4. 2024	Šámal	Právo na spravedlivý proces	Odst. 8 a 9: „Správní soudy se ve svých rozhodnutích s podstatou námitek řádně vypořádal. Pro odmítnutí žaloby předložily legitimní argumenty a jejich odůvodnění je srozumitelné a logicky obhajitelné. [...] Nyní napadené rozhodnutí proto stěžovatele na jeho právu na přístup k soudu nezkracuje. Odmítnutí žaloby stěžovatele zde představuje legitimní, ústavně konformní řešení."	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

26	II. ÚS 1119/24 z 30. 4. 2024	Šámal	Právo na spravedlivý proces	Odst. 20 a 21: „Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud vyloučil část žalob směřujících proti výše uvedenému jedinému dostatečně konkretizovanému zásahu k samostatnému projednání, neboť projednání všech ostatních návrhů stěžovatele ve společném řízení ve smyslu výše uvedeného nebylo možné, když žaloba ve zbývajících částech nebyla projednatelná. Za dané procesní situace tedy krajský soud neměl ani jinou možnost, než tuto část žaloby vyloučit k samostatnému projednání a rozhodnutí, dospěl-li k závěru, že pouze u tohoto návrhu stěžovatel splnil podmínky pro jeho projednání a takový postup považoval za vhodný a možný s ohledem na rozdílný argumentační rámec ve vztahu ke zbylému obsahu žaloby. Pro úplnost je třeba dodat, že proti výroku II. usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba ve zbytku odmítnuta, stěžovatel podanou ústavní stížností ani nebrojí a nedomáhá se zrušení tohoto výroku. Ústavní soud uzavírá, že přezkoumal ústavní stížnost z hlediska kompetencí daných mu Ústavou, tj. z pozice soudního orgánu ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy). Protože ze shora uvedených důvodů nezjistil namítané porušení základních práv či svobod stěžovatele (viz sub 1), dospěl k závěru, že jde o návrh zjevně neopodstatněný, a ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
27	III. ÚS 2336/23 z 30. 4. 2024	Ronovská	Právo na spravedlivý proces / Nepoložení předběžné otázky k SDEU	Odst. 13: „Z odůvodnění rozsudku jako celku tak dostatečně určitě plyne, jaké závěry Soudního dvora dopadaly na věc stěžovatelky a proč v jejích kontextu Nejvyšší správní soud nepovažoval položení předběžných otázek za nezbytné. Skutečností, že aplikuje unijní právo, si byl zcela zjevně dobře vědom a neomezil se jen na lakonické konstatování, že k položení předběžných otázek neshledal důvod, jak by mohlo znění bodu 43 jeho rozsudku naznačovat.“ Odst. 14 a 15: „Podle judikatury Ústavního soudu lze jednání soudu považovat za svévolí, jestliže 1) rozhodující soud posledního stupně měl sám pochybnosti ohledně správného výkladu unijního práva, přesto však předběžnou otázku nepoložil; 2) rozhodující soud se úmyslně odchýlil od ustáleného výkladu dané otázky Soudním dvorem, aniž by zahájil řízení o předběžné otázce; nebo 3) v situaci, kdy neexistovala (nebo zatím neexistuje) ustálená judikatura Soudního dvora k dané otázce nebo tato judikatura nepokrývá celou problematiku, a soud překročil míru svého uvážení a vyložil unijní právo bez položení předběžné otázky, ačkoli bylo třeba jednoznačně upřednostnit jiný názor na výklad či platnost unijního práva [...] O žádnou z těchto situací se v dané věci nejedná“ Odst. 16: „Stěžovatelka v ústavní stížnosti znovu namítá, že na jednotlivých „nestandardních okolnostech“ nic nestandardního, natož protizákonného, nespátuje; těmto argumentům se však správní soudy již věnovaly dostatečně. Řízení před Ústavním soudem nemá sloužit k pokračování v polemice o podústavním právu. Hodnocení skutkového stavu, výklad podústavních předpisů a jejich použití na konkrétní případ je úkolem, který náleží především obecným soudům.“	Soudy postupovaly ústavně konformně Úkolem ÚS není polemika s právními názory obecných soudů (Filip, právní 1) / Výklad zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / III. Nepochopení právní role ÚS / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
28	IV. ÚS 828/23 z 30. 4. 2024	Fiala	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 8: „Tak tomu je i v nyní posuzovaných věcech, protože o obsahově shodných ústavních stížnostech Ústavní soud již rozhodoval. Nejprve vydal nález sp. zn. IV. ÚS 579/22, na který poukazuje stěžovatelé v ústavních stížnostech, jeho závěry byly překonány postupem podle § 23 zákona o Ústavním soudu, tj. přijetím stanoviska ze dne 29. 11. 2022 sp. zn. Pl. ÚS st. 57/22 (4/2023 Sb.), které je pro Ústavní soud i ostatní orgány veřejné moci závazný. Na obsah tohoto stanoviska Ústavní soud odkazuje, přičemž tento postup je v souladu s judikатурní praxí Ústavního soudu“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
29	IV. ÚS 1956/23 z 30. 4. 2024	Fiala	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 12: „Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost je ve značném rozsahu opakováním argumentů uplatněných stěžovatelem v řízení před Nejvyšším správním soudem, který se s nimi obsáhle a ústavně souladným způsobem vypořádal. Stěžovatel polemizuje s rozhodnutími správních soudů v rovně podústavního práva a nastiňuje vlastní právní názor, který jediný považuje za správný. Skutečnost, že se stěžovatel s právním hodnocením soudu neztotožňuje, ještě nečiní ústavní stížnost opodstatněnou.“ Odst. 13: „Ústavní soud nezjistil důvod, pro který by řádné odůvodnění závěry správních soudů bylo možno označit za svévolné či extrémní, resp. excesivní, neboť mají racionální základ a jsou logicky a srozumitelně vysvětleny, což je rozhodné z pohledu zásad ústavněprávního přezkumu. Nejvyšší správní soud se podrobně a srozumitelně vypořádal s námitkami stěžovatele, které byly uplatněny v řízení před správními soudy a na nichž stěžovatel staví i svoji ústavní stížnost.“ Odst. 14: „Stěžovatelem připomínané právo na soudní ochranu neznamená, že je jednotlivci zaručováno přímo a bezprostředně právo na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale je mu zajišťováno právo na řádné řízení, v němž se uplatňují všechny zásady správného rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. V posuzované věci Nejvyšší správní soud předepsané požadavky respektoval.“	Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusťavnost (Šimčíček 2) / Soudy postupovaly ústavně konformně / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
30	II. ÚS 2503/23 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Trestní řízení / Dokazování / Odmítnutí dovolání	Odst. 10: „Stěžovatel v ústavní stížnosti vznáší totožné námitky, které uplatnil již v předchozích stadiích trestního řízení a se kterými se obecné soudy včetně Nejvyššího soudu již náležitě a dostatečně přesvědčivě vypořádaly. Tím staví Ústavní soud nepřipustně do role další přezkumné instance. Úkolem Ústavního soudu ale v žádném případě není opětovně přezkoumávat důvodnost obhajoby stěžovatele, ani přehodnocovat důkazy provedené obecnými soudy v hlavním líčení či veřejném zasedání, a to již s ohledem na zásadu ústnosti a bezprostřednosti [srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257)], resp. důvodnost vztahu mezi důkazy a usvědčujícími závěry obecných soudů, s výjimkou zjevné svévolie v podobě tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými závěry. Podobný exces Ústavní soud v dané věci neshledal.“ Odst. 11: „Stěžovatel ústavní stížnosti brojí zejména proti důkaznímu řízení a hodnocení důkazů. K tomu Ústavní soud připomíná, že řízení o ústavní stížnosti není pokračováním trestního řízení, ale jde o zvláštní řízení, jehož předmětem je přezkum napadených soudních rozhodnutí pouze v rovně porušení základních práv či svobod zaručených ústavním pořádkem (čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy). [...] Žádné takové pochybení však Ústavní soud v posuzované věci neshledal.“ Odst. 12: „Jde-li o napadené usnesení Nejvyššího soudu, tak ani v tomto ohledu nebylo shledáno porušení stěžovatelových ústavně zaručených práv. Nejvyšší soud se podrobně vypořádal se všemi dovolacími námitkami stěžovatele, přičemž po přezkoumání věci neshledal žádná pochybení zakládající existenci takových vad, které by odpovídaly stěžovatelem uplatněným dovolacím důvodům. [...] V postupu Nejvyššího soudu nespátuje Ústavní soud žádné znaky neústavního pochybení.“	ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) OČTŘ postupovaly ústavně konformně	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

31	II. ÚS 534/24 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Dokazování	Odst. 4: „Po přezkoumání věci Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost spočívá pouze v polemice stěžovatele s řádně zdůvodněným závěrem obecných soudů. Námitka ohledně porušení práva na řádný proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod tak nemůže obstát. Soudní řízení proběhlo postupem odpovídajícím principům zakotveným v hlavě páté Listiny základních práv a svobod a jeho závěr je třeba považovat za výsledek nezávislého soudního rozhodování, jemuž z hlediska ochrany ústavnosti nelze nic vytknout.“ Odst. 6: „Další důkazy zjevně nebyly provedeny z důvodu nadbytečnosti, neboť nemohly přispět k dalšímu objasnění věci, jakož i z důvodu hospodárnosti řízení. Ústavní soud již mnohokrát zdůraznil, že není součástí soustavy obecných soudů, není oprávněn přehodnocovat jejich hodnocení důkazů a nepřisluhuje mu právo provádět dohled nad jejich rozhodovací činností, do které je povinen zasáhnout pouze tehdy, pokud zásahem orgánu veřejné moci dojde k porušení ústavně zaručených základních práv nebo svobod stěžovatele. K tomu ve zkoumaném případě nedošlo.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Stížnost broj proti řízení, aniž by vyzdvihla protiústavnost (Šimíček 2) / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13) ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřisluší (Šimíček 1)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřisluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
32	II. ÚS 935/24 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Odst. 3: „Po přezkoumání věci Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost spočívá pouze v polemice stěžovatele s řádně zdůvodněným závěrem obecných soudů. Námitka ohledně porušení práva na řádný proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod tak nemůže obstát. Soudní řízení proběhlo postupem odpovídajícím principům zakotveným v hlavě páté Listiny základních práv a svobod a jeho závěr je třeba považovat za výsledek nezávislého soudního rozhodování, jemuž z hlediska ochrany ústavnosti nelze nic vytknout. K námitce, že se nemohli zúčastnit veřejného zasedání odvolacího soudu a to bylo přesto konáno, se dovolací soud podrobně vyjádřil a objasnil, proč bylo postupováno takovým způsobem.“ Odst. 4: „Ústavní soud konstatuje, že obecné soudy v daném případě řádně provedly dostupné důkazy a učinily adekvátní závěr. Z rozhodnutí je přitom dostatečně patrné, z jakých důkazů obecné soudy vycházely, přičemž je zřejmé, že tyto důkazy jim umožnily učinit si dostatečně jasnou představu o skutkových okolnostech. Ústavní soud již mnohokrát zdůraznil, že není součástí soustavy obecných soudů, není oprávněn přehodnocovat jejich hodnocení důkazů a nepřisluhuje mu právo provádět dohled nad jejich rozhodovací činností, do které je povinen zasáhnout pouze tehdy, pokud zásahem orgánu veřejné moci dojde k porušení ústavně zaručených základních práv nebo svobod stěžovatele. K tomu ve zkoumaném případě nedošlo.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Stížnost broj proti řízení, aniž by vyzdvihla protiústavnost (Šimíček 2) / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13) ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřisluší (Šimíček 1)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřisluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
33	II. ÚS 1055/24 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Migrační a pobytové právo	Odst. 5: „Správní orgány i obecné soudy v projednávané věci podstatu důvodů plynoucích z utajovaných informací, na nichž svá rozhodnutí založily, stěžovateli sdělily. Obecné soudy se rovněž seznámily s utajovanými informacemi, přezkoumaly jejich věrohodnost, relevanci i jejich závažnost ve vztahu k projednávané věci a své úvahy srozumitelně předestřely v odůvodnění svých rozhodnutí. Namítá-li stěžovatel, že se s utajovanými informacemi nemohl podrobně a důsledně seznámit a že nezná jeho obsah, je to tak v souladu s podstatou utajovaných informací, jejichž obsah z povahy těchto informací znát nemá.“ Odst. 6: „Ústavní soud již mnohokrát zdůraznil, že není součástí soustavy obecných soudů, není oprávněn přehodnocovat jejich hodnocení důkazů a nepřisluhuje mu právo provádět dohled nad jejich rozhodovací činností, do které je povinen zasáhnout pouze tehdy, pokud zásahem orgánu veřejné moci dojde k porušení ústavně zaručených základních práv nebo svobod stěžovatele. K tomu ve zkoumaném případě nedošlo.“	Soudy postupovaly ústavně konformně ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřisluší (Šimíček 1)	II. ÚS zásadně nepřisluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
34	II. ÚS 209/24 z 30. 4. 2024	Ronovská	Soudní poplatky	Odst. 16 a 19: „Ústavnímu soudu tak v obecné rovině nepřisluší přehodnocovat závěry, ke kterým obecné soudy při zvažování důvodnosti žádosti o osvobození placení soudních poplatků dospěly. Jeho úkolem tedy není zabývat se eventuálním porušením běžných práv fyzických nebo právnických osob chráněných obyčejným zákonodárstvím, pokud ovšem takové porušení současně neznamená zásah do základního práva či svobody zaručených ústavním pořádkem. Otázka osvobození od soudních poplatků by mohla nabýt ústavněprávní dimenzi zejména v situaci, kdy by byly právní závěry obecných soudů v extrémním rozporu s provedenými skutkovými zjištěními anebo by z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplynuly, což by znamenalo, že takové rozhodnutí soudu je založeno na prvích libovůli. Proto Ústavní soud již dříve vyslovil, že důvodem pro jeho zásah ve věcech osvobození od soudních poplatků by mohl být stěžovatelem trzený extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, respektive mezi skutkovými zjištěními a z nich vypozenými právními závěry. [...] Ústavní soud konstatuje, že oba obecné soudy svá rozhodnutí náležitým způsobem odůvodnily a logicky a srozumitelně vysvětlily, proč v posuzované věci neshledaly naplnění podmínek pro osvobození stěžovatelky od soudních poplatků. [...] Ústavní soud konstatuje, že skutkovým zjištěním obou soudů a z nich vypozeným právním závěrem nelze z ústavněprávního hlediska nic vytknout.“ Odst. 25: „Ústavní soud uzavírá, že napadená rozhodnutí považuje za řádně odůvodněné a přesvědčivé. Oba soudy řádně objasnily, z jakých důvodů stěžovatelce nevyhověly. Postupovaly přitom v souladu s příslušnými právními předpisy a na věc dopadající judikaturou, tudíž napadenými rozhodnutími k porušení základního práva stěžovatelky na soudní ochranu dojit nemohlo.“	ÚS nepřisluší posuzovat věcnou správnost či zákonnost rozhodnutí (Filip, právní 11) / Hodnotit dokazování ÚS nepřisluší (Šimíček 1) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Soudy postupovaly ústavně konformně	II. ÚS zásadně nepřisluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
35	II. ÚS 1079/24 z 30. 4. 2024	Svatoň	Právo na spravedlivý proces	Odst. 9: „Stěžovatelka se ze strany Ústavního soudu domáhá přehodnocení závěrů soudů způsobem, který by měl nasvědčovat opodstatněnosti jejího právního názoru, avšak v ústavní stížnosti přitom uvádí částečně tytéž argumenty, se kterými se obecné soudy již vypořádaly, čímž staví Ústavní soud do role další odvolací instance, která mu nepřisluší.“ Odst. 11: „Ústavní soud v napadeném usnesení Nejvyššího soudu neshledal žádné vybočení z výkladových pravidel s ústavní relevancí a v dalším odkazuje na jeho srozumitelně odůvodněné rozhodnutí.“	Stížnost broj proti řízení, aniž by vyzdvihla protiústavnost (Šimíček 2) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) Soudy postupovaly ústavně konformně	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřisluší skutkové otázky / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
36	II. ÚS 2992/23 z 30. 4. 2024	Svatoň	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 8: „Všechny argumenty stěžovatelů předložené v předchozí ústavní stížnosti, které stěžovateléopakovali i v nynější věci, Ústavní soud posoudil jako nedůvodné. Tímto závěrem, jakožto právním názorem obsaženým v nálezu Ústavního soudu, je Ústavní soud vázán i v nynější věci (čl. 89 odst. 2 Ústavy), přičemž neshledal žádný důvod pro postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
37	II. ÚS 3142/23 z 30. 4. 2024	Svatoň	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 8: „Všechny argumenty stěžovatelů předložené v předchozí ústavní stížnosti, které stěžovateléopakovali i v nynější věci, Ústavní soud posoudil jako nedůvodné. Tímto závěrem, jakožto právním názorem obsaženým v nálezu Ústavního soudu, je Ústavní soud vázán i v nynější věci (čl. 89 odst. 2 Ústavy), přičemž neshledal žádný důvod pro postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
-	III. ÚS 1125/24 z 29. 4. 2024					chybný zápis v nalu - jde o odmítnutí pro nepřipustnost

38	II. ÚS 854/24 z 29. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Spravedlivý proces	Odst. 10: „Stěžovatel v ústavní stížnosti vznášel tožné námitky, které uplatnil již v předchozích stadiích trestního řízení a se kterými se obecné soudy včetně Nejvyššího soudu náležitě a dostatečně přesvědčivě vypořádaly. Tím staví Ústavní soud nepřipustné do role další přezkumné instance. Úkolem Ústavního soudu ale v žádném případě není opětovně přezkoumávat důvodnost obhajoby stěžovatelů, ani přehodnocovat důkazy provedené obecnými soudy v hlavním líčení či veřejném zasedání, a to již s ohledem na zásadu ústnosti a bezprostřednosti [srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257)], resp. důvodnost vztahu mezi důkazy a usvědčujícími závěry obecných soudů, s výjimkou zjevné svévolie v podobě tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými závěry. Podobný exces Ústavní soud v dané věci neshledal. Závěry obecných soudů jsou jednotlivé i ve svém souhrnu logické a snadno odvoditelné z provedených důkazů. Přehodnocování obvyklých rozporů mezi jednotlivými důkazy, jež nezakládá extrémní rozpor, nepatří k úkolům Ústavního soudu, a jeho vlastní názory učiněné v tomto směru nemohou být důvodem zrušení napadených rozhodnutí.“ Odst. 11 a 12: “K námitkám, kterými stěžovatel brojil proti důkaznímu řízení a hodnocení důkazů, Ústavní soud připomíná, že řízení o ústavní stížnosti není pokračováním trestního řízení, ale jde o zvláštní řízení, jehož předmětem je přezkum napadených soudních rozhodnutí pouze v rovině porušení základních práv či svobod zaručených ústavním pořádkem. V řízení o ústavní stížnosti se tedy nelze domáhat zpochybnění obecnými soudy učiněných skutkových zjištění a závěrů, a to včetně hodnocení objektivnosti a úplnosti provedeného dokazování. Pouze obecný soud hodnotí provedené důkazy podle svého uvážení v souladu s trestním řádem, přičemž zásada volného hodnocení důkazů vyplývá z principu nezávislosti soudů (čl. 81 a čl. 82 odst. 1 Ústavy). Respektuje-li obecný soud při svém rozhodnutí podmínky předvídané ústavním pořádkem a uvede-li, o které důkazy svá skutková zjištění opírá a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, není v pravomoci Ústavního soudu toto hodnocení posuzovat. Ústavní soud se může zabývat správností hodnocení důkazů obecnými soudy jen tehdy, zjistí-li, že v řízení před nimi byly porušeny ústavní procesní principy. [...] V podrobnostech odkazuje Ústavní soud na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku okresního soudu, ze kterého nelze dovodit, že by soud rekonstruoval ve výroku popsany skutkový děj na základě neobjektivního a nekritického hodnocení důkazů či na základě ničím nepodložených domněnek a spekulací. [...] Opakovat na tomto místě souhrn všech usvědčujících důkazů považuje Ústavní soud za nadbytečné.”	Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusťavnosti (Šimíček 2) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS nepřislouží posuzovat věcnou správnost či zákonnost rozhodnutí (Filip, právní 11)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
39	II. ÚS 1027/24 z 25. 4. 2024	Šámal	Soudní poplatky / Právo na spravedlivý proces	Odst. 10-12: „Ide-li o argumentaci stěžovatelky směřující proti samotné poplatkové povinnosti stanovené zákonem v řízení o žalobě na náhradu újmy z výkonu veřejné moci podle zákona č. 296/2017 Sb., zabýval se Ústavní soud obdobnou argumentací v usnesení ze dne 22. 11. 2023 sp. zn. I. ÚS 2464/23, jímž jako zjevně neopodstatněnou odmítl ústavní stížnost tehdejších stěžovatelů směřující proti zastavení dovolacího řízení ve věci náhrady újmy z výkonu veřejné moci pro nezaplacení soudního poplatku. Ústavní soud v uvedeném usnesení zejména zdůraznil, že ani před účinností zákona č. 296/2017 Sb. nebylo dovolací řízení v těchto věcech vyňato z poplatkové povinnosti soudního poplatku. Zpoplatnění dovolacího řízení jako mimořádného opravného prostředku směřujícího proti pravomocnému rozhodnutí pak má legitimní důvody. [...] V bodu 13 shora odkazovaného usnesení sp. zn. III. ÚS 1523/23 se pak Ústavní soud vypořádal s námitkou porušení principu rovnosti účastníků tzv. osobním osvobozením státu a jeho organizačních složek od poplatkové povinnosti soudního poplatku. To Ústavní soud tehdy označil za odůvodněné [...] Právní řád tedy umožňuje zmírnit případnou tvrdost uplatnění poplatkové povinnosti vůči jednotlivci v konkrétní situaci. I o tom zde ostatně obvodní soud stěžovatelku poučil. Stěžovatelka nyní ovšem ani netvrdí, že některá z těchto okolností nastala. Napadené rozhodnutí proto ústavněprávními deficity netrpí. Lze je akceptovat jako projev nezávislého soudního rozhodování, které nevybočilo z mezí ústavnosti.”	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
40	II. ÚS 788/24 z 25. 4. 2024	Šámal	Spravedlivý proces / Nárok na odměnu obhájce / Trestní řízení	Odst. 7 a 9: „Z napadených usnesení obvodního soudu a městského soudu není patrný žádný exces, který by činil tato rozhodnutí vybočujícími ze zásad spravedlivého procesu. Stěžovatel předložil Ústavnímu soudu shodné námitky, kterými se stížnostní soud již důkladně zabýval a s nimiž se v napadeném usnesení vypořádal. [...] Ústavní soud se ztotožňuje s názorem ve věci rozhodujících soudů, že v takovém případě není možno akceptovat zvyšování nákladů obhajoby o cestovné a náhradu za promeškaný čas v souvislosti s dojížděním stěžovatele.”	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
41	III. ÚS 254/24 z 25. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Upuštění od výkonu trestu odnětí svobody	Odst. 7 a 8: “K tomuto závěru Ústavní soud dospěl zejména proto, že v daném řízení podle jeho názoru ani nemůže dojít k jakémukoli významnějšímu zásahu do hmotných ústavních práv stěžovatele. [...] V takové situaci podle Ústavního soudu nelze hovořit o aktuálním reálném zásahu stěžovatelových základních práv a svobod. Jinak řečeno, rozlišení mezi tím, zda nebude nemocný odsouzený vykonávat trest na základě přerušení výkonu trestu nebo upuštění od výkonu trestu je ústavně nepodstatné.” Odst. 9: „Pro úplnost lze doplnit, že žádný materiální zásah do svých práv nepopisuje ani stěžovatel. V ústavní stížnosti uvádí pouze obecná a neurčitá tvrzení”	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS nezasahuje do TŘ (Filip, právní 12) Obecná tvrzení bez řádného zdůvodnění (Filip, skutkový 1)	I. Vady stížnostní argumentace / III. Nepochopení právní role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru
42	III. ÚS 2722/23 z 25. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání	Odst. 14: „V daném případě však stěžovatelka ve svém dovolání vytýkala soudům procesní postup a nesouhlasila se zjištěným skutkovým stavem, a tedy nevymezila příпустnou dovolací otázku (§ 237 občanského soudního řádu), byt by byly její výhrady všem nárokům společné. Ostatně ve své ústavní stížnosti a v replice na vyjádření Nejvyššího soudu stěžovatelka ani neargumentuje tím, že by pokládala příпустnou právní otázku, která se vztahuje ke všem dílčím nárokům.”	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
43	III. ÚS 3437/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Spravedlivý proces / Nutná obhajoba	Odst. 11: „K námitce, že obecné soudy nesprávně vyhodnotily poměry stěžovatele a že stěžovatel dostatečným způsobem osvědčil, že je jeho finanční situace svízelná, resp. prakticky neřešitelná, Ústavní soud uvádí, že stěžovatel se touto argumentací snaží primárně přehodnotit věcnou správnost rozhodnutí obecných soudů. Tato činnost ovšem Ústavnímu soudu nenáleží. Jsou to totiž primárně obecné soudy, které rozhodují na základě znalostí konkrétních okolností, v napadených usneseních uvedly podstatné důvody, pro něž žádosti stěžovatele nevyhovely. Ústavní soud zároveň nezjistil, že by bylo rozhodnutí v posuzované věci zatíženo zjevným logickým rozparem nebo postrádalo srozumitelná kritéria, a v rámci relativně širokého uvážení obecných soudů toto rozhodnutí ob stojí. Obecné soudy v napadených usneseních uvedly okolnosti, které považovaly za rozhodující pro posouzení žádosti stěžovatele, a své závěry ústavně konformním způsobem odůvodnily.”	Úkolem ÚS není polemika s právními názory obecných soudů (Filip, právní 1) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně / ÚS nepřislouží posuzovat věcnou správnost či zákonnost rozhodnutí (Filip, právní 11)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ jednaly ústavně konformně
44	IV. ÚS 251/24 z 24. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Právo na tlumočnicka	Odst. 7: „Ústavní soud v minulosti již také mnohokrát zdůraznil, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů, neboť není vcholem jejich soustavy (srov. čl. 83, čl. 90 a čl. 91 odst. 1 Ústavy). Postupují-li proto soudy v souladu s obsahem hlavy páté Listiny, nemůže na sebe aťahovat právo přezkumného dohledu nad jejich činností. Žádná pochybení ve shora naznačeném směru přitom Ústavní soud v nyní posuzované věci neshledal.”	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

45	II. ÚS 772/24 z 24. 4. 2024	Svatoň	Přiměřené zadostiučinění za průtahy v řízení	Odst. 8 a 9: „Ústavní soud uznává, že délku průtažného řízení 16 let a 9 měsíců rozhodně nelze považovat za přiměřenou. To však také odvolací ani dovolací soud nečinily. Při posuzování snížení základní částky zadostiučinění za nemajetkovou újmu soudy vycházely z kritérií uvedených v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., a svůj postup pečlivě odůvodnily. Podrobně se zabývaly také chováním stěžovatele v řízení a jeho vlivem na celkovou délku řízení. Stěžovatel svou argumentaci v ústavní stížnosti opírá pouze o opětovnou polemiku se závěry odvolacího a dovolacího soudu. K námitkám stěžovatele je třeba uvést, že odvolací soud u jednotlivých kritérií srozumitelně vyloučil důvody jejich aplikace na průtažné řízení.“ Odst. 12: „Nejvyšší soud v napadeném usnesení řádně odůvodnil, proč odmítl dovolání stěžovatele jako nepřipustné. Podrobně vyloučil důvody pro svůj závěr, že odvolací soud se při posuzování výše zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky soudního řízení při výkladu kritérií obsažených v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., neodchyloval od judikatury dovolacího soudu a od stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cjpjn 206/2010. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v ústavní stížnosti pouze polemizuje s podrobně odůvodněnými závěry odvolacího a dovolacího soudu, není účelné, aby Ústavní soud tyto důvody opakoval a vyvracel stěžovateli jeho tvrzení, která neobsahují žádný ústavněprávní rozměr“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protústavnost (Šimíček 2) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
46	II. ÚS 3311/23 z 24. 4. 2024	Svatoň	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 15: „V prvé řadě nelze pominout, že domáhají-li se stěžovatelé zrušení výroku III napadeného rozsudku okresního soudu (v němž bylo rozhodnuto, že se České republice nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení) a výroku I napadeného rozsudku krajského soudu v části, kterou byl tento výrok okresního soudu potvrzen, ústavní stížnost v tomto bodě neobsahuje žádnou argumentaci, podle které by tato rozhodnutí neměla z hlediska ústavnosti obstát. Vzhledem k této skutečnosti představuje ústavní stížnost v uvedeném rozsahu zjevně neopodstatněný návrh. Totéž pak platí i pro tu část ústavní stížnosti, která směřuje proti výroku III napadeného rozsudku krajského soudu (o nákladech odvolacího řízení).“	Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10)	I. Vady stížnostní argumentace
47	IV. ÚS 90/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Náhrada nákladů řízení / Překvapivost rozhodnutí	Odst. 13: „Byť se stěžovateli může jevit nezvyklé, že krajský soud použil § 143 občanského soudního řádu jen na část nynější věci (řízení před okresním soudem), odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a nevykazuje znaky svévolie. V tomto případě tedy není důvod, aby Ústavní soud opustil zdrženlivost při posuzování "nákladových" rozhodnutí a přikročil k jinak výjimečnému kasačnímu zásahu (srov. výše bod 8).“ Odst. 15: „Klíčové pro zhodnocení otázky překvapivosti rozhodnutí v této věci tedy je, že krajský soud nevyšel z žádných skutečností, které by snad byly pro kteroukoli procesní stranu objektivně překvapivé.“	Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen ve výjimečných případech Nejedná se o překvapivé rozhodnutí	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
48	IV. ÚS 1050/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Náhrada nákladů / Bagatelní spor	Odst. 8: „Lze dodat, že pokud jde o první námitku, stěžovatel se mýlí s odůvodněním napadeného usnesení. Vrchní soud k doplnění stěžovatelova vyúčtování nepřihlídl ze zcela jiného důvodu, na který však stěžovatel nereaguje (srov. detailně body 17 a 18 napadeného usnesení). Pokud jde o druhou námitku, Ústavní soud jednak podotýká, že vrchní soud se se stěžovatelovými argumenty, byť stručné, vypořádal (body 14 až 16). Po věcné stránce stěžovatel nic dalšího nenamítá, pouze odkazuje na svou stížnost proti usnesení krajského soudu. Není však roli Ústavního soudu, aby stěžovatelovu argumentaci dohlédával v jeho dřívějších podáních“	Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10) / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru
49	III. ÚS 895/24 z 24. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Právo na účinné vyšetřování	Odst. 7 a 8: „Po prostudování závěrů policejního orgánu, obvodního a městského státního zastupitelství však dospěl Ústavní soud k názoru, že v tomto ohledu se orgány činné v trestním řízení nedopustily protústavního excessu, když svoje závěry dostatečně a přesvědčivě odůvodnily. [...] Ústavnímu soudu tak obecně nepřísluší z podnětu poškozeného přezkoumávat samotné rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, pokud jde o materiální důvody (opodstatněnost) a důvodnost zahájení, či naopak nezahájení trestního stíhání, ale může pouze přezkoumat, zda postup orgánů činných v trestním řízení, kterým ke svému rozhodnutí dospěly, byl v souladu s požadavky na účinné vyšetřování“	OČTŘ postupovaly ústavně konformně / ÚS nepřísluší posuzovat věcnou správnost či zákonnost rozhodnutí (Filip, právní 11) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS nezasahuje do TŘ (Filip, právní 12)	III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
50	IV. ÚS 260/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Správní trestání	Odst. 11, 20 a 21: „Stěžovatelka sice proti napadeným rozhodnutím plní ústavněprávní argumentaci, ovšem s oběma okruhy této argumentace se již přesvědčivě vypořádá Nejvyšší správní soud. [...] Použijí-li se shora uvedené východiska na nynější věc, je zjevné, že k porušení zásady zákazu dvojho trestání nedošlo. [...] Druhou, ovšem podstatně kratší a spíše podpůrnou námitkou stěžovatelky je pak kritika, že správní orgány nepoužily absorpční zásadu při stanovení jejího trestu. I zde Ústavní soud odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu, která je v tomto ohledu vyčerpávající“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
51	IV. ÚS 2994/23 z 24. 4. 2024	Šimíček	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 13: „Citovaný plenární náleze tudíž předurčuje výrok rozhodnutí o ústavní stížnosti v nynější věci, která je co do skutkových okolností i právního posouzení zcela srovnatelná s věcí, o níž rozhodovalo plénum Ústavního soudu. Na tomto místě proto postačí pro stručnost pouze odkázat na odůvodnění uvedeného nálezu, neboť opakovat, co již Ústavní soud obsáhle vyloučil, by bylo nadbytečné. Ústavní soud se v tomto nálezu vyjádřil ke všem námitkám, které stěžovatelé předkládají i v nyní posuzovaném návrhu.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
52	III. ÚS 922/24 z 24. 4. 2024	Šimíček	Náhrada nákladů	Odst. 10 a 12: „O tom však stěžovatelka Ústavní soud nepřesvědčila. Jak již bylo uvedeno výše, Ústavnímu soudu předložila velmi stručnou ústavní stížnost, která sice naznačuje argumentaci, avšak tu již dále stěžovatelka nerozvíjí ani nedokládá. Za situace, kdy v ústavní stížnosti neuvádí v podstatě vůbec žádný relevantní (natolik ústavněprávní) argument proti právnímu posouzení provedenému městským soudem, Ústavní soud nemá, co by na napadeném rozhodnutí věcně přezkoumával. [...] Bylo tedy na stěžovatelce, nadto zastoupené právním profesionálem, má-li za to, že jsou v její věci pro tento odklon splněny podmínky, aby nejprve městskému soudu a nyní Ústavnímu soudu předstřela natolik přesvědčivou a případně i obdobnými rozhodnutími podloženou argumentaci, která by ve světle jeho judikatury obstála. Není však úkolem Ústavního soudu, aby tuto argumentaci domýšlel namísto samotné stěžovatelky.“	Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10)	I. Vady stížnostní argumentace
53	I. ÚS 2705/23 z 24. 4. 2024	Šimíček	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 13: „Citovaný plenární náleze tudíž předurčuje výrok rozhodnutí o ústavní stížnosti v nynější věci, která je co do skutkových okolností i právního posouzení zcela srovnatelná s věcí, o níž rozhodovalo plénum zdejšího soudu. Na tomto místě proto postačí pouze odkázat na odůvodnění uvedeného nálezu, neboť opakovat, co již Ústavní soud obsáhle vyloučil, by bylo nadbytečné. Ústavní soud se v tomto nálezu vyjádřil ke všem námitkám, které stěžovatelé předkládají i v nyní posuzovaném návrhu.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
54	I. ÚS 876/24 z 24. 4. 2024	Jirsa	Vazba	Odst. 8: „Posouzení konkrétních okolností je věcí obecných soudů, které musí zvážit, je-li vazba v konkrétní věci nezbytná k dosažení účelu trestního řízení a nelze-li jej (ani při vynaložení veškerého úsilí) dosáhnout jinak. Do takových úvah a rozhodnutí může Ústavní soud zasáhnout jen tehdy, není-li rozhodnutí obecného soudu o vazbě podloženo zákonným důvodem (čl. 8 odst. 2 a odst. 5 Listiny) vůbec, jsou-li tvrzené vazební důvody nedostatečně zjištěné nebo závěry obecných soudů hrubě nepřiléhavé či svévolné. Taková situace však v projednávané věci nenastala.“ Odst. 9: „Argumentaci stěžovatele považuje Ústavní soud jen za polemiku obsahující alternativní zhodnocení provedených důkazů, která však není způsobilá založit důvodnost ústavní stížnosti. Odůvodnění napadených usnesení vyhovuje požadavkům kladeným na vazební rozhodnutí, obecné soudy se věci řádně zabývaly a srozumitelně vysvětlily, proč považují pokračování vazby za důvodné.“	ÚS nezasahuje do TŘ (Filip, právní 12) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Soudy postupovaly ústavně konformně / Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3)	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
55	IV. ÚS 118/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Přepjatý formalismus	Odst. 6: „Ústavní soud připomíná, že procesní postupy v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad běžných zákonů a jejich aplikace na jednotlivé případy je v zásadě věcí obecných soudů. Ústavní soud jejich rozhodnutí zruší pouze tehdy, jsou-li neústavní. K tomu však v posuzované věci nedošlo.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

56	I. ÚS 1049/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 12: „Ústavní soud uzavírá, že napadená rozhodnutí nevybočují z Ústavou stanoveného rámce, jejich odůvodnění je ústavně konformní a není důvod je zpochybňovat. Stěžovatelka toliko polemizuje s argumentací obecných soudů v rovině běžného zákona, nesouhlasí s jejich výkladem právních předpisů a nastiňuje vlastní právní názor, který jediný považuje za správný. Pouhý nesouhlas s právním názorem vysočeným v napadeném rozhodnutí však opodstatněnost ústavní stížnosti založit nemůže.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusávnost (Šimíček 2) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
57	I. ÚS 1009/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Vazba	Odst. 7, 13 a 14: „V nyní posuzované věci Ústavní soud po přezkoumání nezjistil žádné ústavněprávní pochybení, které by bylo možno obecným soudům vytknout. [...] Z hlediska ústavní konformity napadeného usnesení je přitom podstatné, že důvody útekové vazby, které městský soud rekapituloval v bodě 10 napadeného usnesení, lze považovat za nadstandardně silné, zejména s ohledem na jejich kumulaci (hrozící citelný trest, již uskutečněné vyhánění se trestním řízením, rodinné a majetkové vazby mimo území České republiky i Evropské unie), takže i po přibližné sedmiměsíční trvání vazby obtožijí i z ústavního hlediska. [...] Z hlediska ústavněprávního přezkumu napadeného usnesení je přitom podstatné, že jeho obsah (jak vyplývá již z výše uvedeného) svědčí o náležitém a nikoli jen formálním přístupu městského soudu k rozhodování o stížnosti stěžovatele.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
58	I. ÚS 1102/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Rodinné právo	Odst. 10: „Ústavní soud v posuzované věci rozpor s uvedenými obecnými principy neshledal. Vznese námitky jsou pouhou polemikou se závěry městského soudu, vedenou na úrovni podústavního práva. Městský soud vzal náležitě v potaz, že matkou navrhovaným, velmi úzký rozsah styku (15 hodin během 14 dnů), by byl v rozporu s právem na rodinný život a nebyl by v souladu ani s právním nezletilých. Přihlídek k déletrvajícím úpravě styku, stejně jako k námitkám o ponechávání nezletilých samotných a otci takové jednání vytík a poučijí je o možných důsledcích. Nadto i sám městský soud učinil úvahu pro rozhodnutí o věci samé o potřebě zvážit úpravu styku jinak a svůj závěr řádně odůvodnil. Rozhodnutí městského soudu nepředstavuje ústavněprávní exces, který by měl Ústavní soud napravit.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusávnost (Šimíček 2) / Pouze tvrzené porušení podústavního práva (Šimíček 3)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
59	I. ÚS 970/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 9: „Všechny argumenty stěžovatelů předložené v předchozí ústavní stížnosti (chybějícího přezkumu v plné jurisdikci, tvrzené nicotnosti konfiskačního výměru, nemožnosti zpochybnění konfiskace, porušení práva na zákonného soudce, chybného posouzení imunity státu, zásahu do osobnostních práv či porušení legitimní očekávání), které stěžovatelé zopakovali i v nynější věci, Ústavní soud posoudil jako nedůvodné. Tímto závěrem, jakožto právním názorem obsaženým v nálezu Ústavního soudu, je Ústavní soud vázán i v nynější věci (čl. 89 odst. 2 Ústavy). Ústavní soud současně neshledal důvody pro postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
60	IV. ÚS 627/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 11-14: „Z čl. 2 odst. 3 Listiny plyne též právo jednotlivce na to, aby veřejná moc respektovala jeho právní jednání a práva a povinnosti sjednané ve smlouvě. Toto právo obecný soud poruší i tehdy, pokud formalistickým výkladem odepře autonomnímu projevu vůle smluvních stran ty důsledky, které smluvní strany takovým projevem zamýšlely (takto např. již náleze z dne 28. 1. 2004, sp. zn. I. ÚS 546/03 (N 12/32 SbNU 107)). Ústavní soud však nic takového v této věci neshledal. [...] Obecné soudy vyšly z předchozích rozhodnutí obecných soudů, které posuzovaly stejnou otázku a dospěly k závěru o vlastnictví stěžovatele (bod 65 rozsudku okresního soudu, bod 13 usnesení Nejvyššího soudu). Na tomto odůvodnění není nic neústavního. [...] Okresní soud svůj závěr o absolutní neplatnosti těchto právních jednání řádně odůvodnil (viz blíže popis v bodě 3 výše, resp. bod 77 rozsudku okresního soudu, bod 21 rozsudku krajského soudu in fine). Na tomto závěru není nic neústavního. Ostatně stěžovatel obecnou námitku proti tomuto závěru nijak blíže nerozvádí.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Obecná tvrzení bez řádného zdůvodnění (Filip, skutkové 1)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
61	IV. ÚS 34/23 z 24. 4. 2024	Lichovník	Odmítnutí dovolání / Právo na přístup k soudu / Přejatý formalismus / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 17: „Stěžovatel se v řízení před obecnými soudy domáhal potvrzení svého právního názoru, že stát odpovídá podle OdpSk též za škodu spočívající ve snížení hodnoty jeho podílu v obchodní společnosti. Tomuto názoru ovšem obecné soudy nepřisvědčily, když vysvětlily, že uplatněný nárok nelze přiznat pro neexistenci příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a snížením hodnoty podílu. Na takto odůvodněném závěru týkajícím se nadto „toliko“ výkladu podústavního práva, jenž je navíc podpořen předchozí rozhodovací praxí Nejvyššího soudu, nehodlá, a vzhledem ke svému postavení orgánu ochrany ústavnosti, ani nemůže Ústavní soud cokoliv přehodnocovat, neboť v něm neshledal nic, co by svědčilo o jeho neústavnosti.“ Odst. 22: „Ústavní soud po posouzení obsahu dovolání podaného stěžovatelem dospěl k závěru, že Nejvyšší soud jeho odmítnutím neodepřel stěžovateli právo na soudní ochranu [srov. např. náleze z dne 5. 4. 2016 sp. zn. II. ÚS 1990/15 (N 59/81 SbNU 47)]. I když odůvodnění napadeného usnesení Nejvyššího soudu je ve vztahu k dovolacím námitkám poměrně stručné, lze je ještě považovat za odpovídající požadavkům § 157 o. s. ř.“ Odst. 23: „Ústavní soud závěrem připomíná, že sama okolnost, že se stěžovatel se závěry obecných soudů neztotožňuje, nezakládá důvod pro zásah Ústavního soudu, který již v minulosti mnohokrát zdůraznil, že z práva na spravedlivý proces neplatí a logicky ani plynout nemůže právo na úspěch ve věci. Lze tak shrnout, že podstatou ústavní stížnosti proto zůstává polemika stěžovatele s právními závěry obecných soudů, prostřednictvím níž se snaží domoci jejich přehodnocení Ústavním soudem, k čemuž ovšem není zdejší soud povolán.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 16) Soudy postupovaly ústavně konformně Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusávnost (Šimíček 2)	I. Vady stížnostní argumentace / III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
62	IV. ÚS 2837/23 z 24. 4. 2024	Fiala	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením / Opomenutý důkaz / Dokazování / Právo na tlumočníka	Odst. 16 a 31: „Maje na zřeteli uvedené zásady, dospěl Ústavní soud k závěru, že posuzovaná ústavní stížnost, resp. námitky v ní obsažené, neobstojí, neboť ústavněprávně relevantními pochybeními napadené řízení a jeho výsledek postiženo není, proto postačuje odkaz na obsah odůvodnění ústavní stížnosti napadených rozhodnutí. [...] Na základě výše uvedeného Ústavní soud uzavírá, že podmínky, za kterých soudy uplatněný výklad a aplikace práva, resp. vedení procesu překračuje hranice ústavnosti, v dané věci splněny nejsou. Nelze dovést excesivní odklon od zákonných zásad ovládajících postupy soudů v řízení ani od pravidel ústavnosti, traktovaných v judikatuře Ústavního soudu.“ Odst. 26-28: „Procesní situaci tzv. opomenutého důkazu nepředstavuje skutečnost, že krajský soud zamítl důkazní návrh, jímž stěžovatel požadoval provedení rekonstrukce (§ 104d trestního řádu). Krajský soud konstatoval, že není zřejmé, jak by mohla být provedena, popírá-li stěžovatel trestnou činnost, zatímco poškozený a svědek S. zemřel. Obecné soudy se vypořádaly i s výpovědí svědka M. Y., kterou označily za značně nepřesnou a nekorespondující s dalšími důkazními prostředky. Ústavní soud z těchto důvodů nesdílí názor stěžovatele, že obecné soudy nerespektovaly judikaturu, kterou cituje v ústavní stížnosti.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Nejedná se o opomenutý důkaz (Filip, skutkové 5)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

63	IV. ÚS 2900/23 z 24. 4. 2024	Fiala	Právo na spravedlivý proces / Dokazování	Odst. 9: „Je rovněž třeba podotknout, že je to pouze obecný soud, kdo hodnotí důkazy podle svého volného uvážení v mezích stanovených mu občanským soudním řádem, přičemž zásada volného hodnocení důkazů vyplývá z principu nezávislosti soudů (čl. 81 a čl. 82 odst. 1 Ústavy). Úkolem Ústavního soudu je posoudit, zda obecné soudy při svém rozhodování respektovaly podmínky předvídané ústavním pořádkem a postupovaly při hodnocení důkazů podle § 132 občanského soudního řádu, přičemž své hodnotící úvahy jasně, srozumitelně, a především logicky vysvětlily. Není proto úkolem Ústavního soudu, aby důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyzvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Pouze v případě, kdyby právní závěry soudů byly v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními, anebo by z nich v žádném možném výkladu odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplynuly, bylo by nutno takové rozhodnutí považovat za vydané v rozporu s ústavně zaručeným právem na soudní ochranu a řádně vedené soudní řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Takové ústavněprávní pochybení v postupu soudů Ústavní soud neshledal.“ Odst. 10: „Stěžovatelovy námitky jsou prosty jakékoliv hlubší ústavněprávní dimenze. Stěžovatel totiž v ústavní stížnosti ve své podstatě jen polemizuje se skutkovými zjištěními a z nich vypočítá závěry obecními soudy (mezi nimiž Ústavní soud - na rozdíl od stěžovatele - neshledává extrémní nesoulad), aniž by přitom odpovídajícím způsobem akceptoval výše naznačené postavení Ústavního soudu a z něj plynoucí limity ústavního přezkumu, k němuž je povolán. Argumentace v ústavní stížnosti brojí nikoliv proti zásahům do tržených základních práv stěžovatele, nýbrž jejím obsahem je vyslovení nesouhlasu s výsledkem soudního řízení, které však z povahy věci nepožívá a ani nemůže požívat ústavní ochrany. Stěžovatel totiž ve skutečnosti pouze polemizuje s výsledky provedeného dokazování, což však nemůže založit kognici Ústavního soudu.“ Odst. 11: „Závěrem Ústavní soud připomíná, že právo na soudní ochranu nelze vykládat tak, že by se stěžovateli zaručovalo právo na rozhodnutí podle jeho představ. Obsahem tohoto ústavně zaručeného práva je zajištění řádného soudního řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování v souladu se zákony a ústavními principy. Okolnost, že stěžovatel se závěry či argumenty soudů nesouhlasí, nemůže sama o sobě důvodnost ústavní stížnosti založit.“	Hodnotit dokazování ÚS nepřísluší (Šimíček 1) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Absence určení ústavněprávně relevantního zásahu (Filip, právní 7) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10) / Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřislouší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
64	I. ÚS 1036/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Náhrada nákladů	Odst. 7: „Zastavením řízení před krajským soudem, ani tím, že proti takovému rozhodnutí nebyla přípustná kasační stížnost, nevznikla stěžovatelce žádná újma.“ Odst. 8 a 10: „Jediná újma tak mohla stěžovatelce vzniknout v souvislosti s uložením povinnosti hradit náklady vedlejšího účastníka. Zde je třeba připomenout, že Ústavní soud přistupuje k přezkumu rozhodnutí o nákladech nákladů zdržlivě (náleze sp. zn. II. ÚS 2632/18 ze dne 17. dubna 2019 (N 65/93 SbNU 901), bod 19), a dále, že v nyní posuzované věci šlo o bagatelní částku. [...] Závěr, že stěžovatelka má uhradit náklady vedlejšího účastníka, neboť procesně zavinila zastavení řízení, z ústavněprávního hlediska obстоjí.“	Soudy postupovaly ústavně konformně Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen ve výjimečných případech	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
65	IV. ÚS 396/24 z 24. 4. 2024	Fiala	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Trestání	Odst. 15 a 18: „Závěry obecných soudů se v posuzované věci a priori nejeví jako hrubě nespravedlivé či excesivní a Ústavní soud, jak uvedeno výše, za takových okolností nemá důvod přistoupit ke kasačnímu zásahu. [...] Na základě uvedeného Ústavní soud uzavírá, že výše předestížené podmínky, za kterých soudy uplatněný výklad a aplikace práva, resp. vedení procesu překračuje hranice ústavnosti, v dané věci splněny nejsou. Nelze dovést excesivní odklon od zákonných zásad ovládajících postupy soudů v řízení ani od pravidel ústavnosti, traktovaných v judikatuře Ústavního soudu.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
66	IV. ÚS 737/24 z 24. 4. 2024	Fiala	Rodinné právo	Odst. 6 a 7: „Ústavní soud dále ve své rozhodovací praxi vyznítl, za jakých podmínek má nesprávná interpretace či aplikace podústavního práva za následek porušení základních práv a svobod. Jedním z nich je takový výklad právních norem, který se jeví v daných souvislostech jako svévolný [srov. např. náleze ze dne 23. 1. 2008 sp. zn. IV. ÚS 2519/07 (N 19/48 SbNU 205)]. K takové situaci v nyní posuzované věci podle zjištění Ústavního soudu nedošlo. Oba napadené rozsudky obecných soudů jsou podle Ústavního soudu - vzor názoru stěžovatele - přesvědčivé a jednoznačné z nich vyplývá, proč soudy ke změně péče přistoupily. Stěžovatel se v ústavní stížnosti s nosnými důvody rozhodnutí o změně péče příliš nevyopovářá.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
67	IV. ÚS 887/24 z 24. 4. 2024	Fiala	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 9: „Ústavní stížnost je pouhým pokračováním polemiky se závěry soudů při posouzení včasnosti incidenční žaloby [...] Stěžovatelé nepředkládají žádnou relevantní ústavněprávní argumentaci, která by byla způsobila založit odpaditelnost ústavní stížnosti. Za tu nelze považovat pouhé odkazy na příslušné články Listiny a Úmluvy.“ Odst. 13: „Ústavní soud uzavírá, že soudy v rozhodnutích uvedly, z jakých ustanovení právních předpisů vycházely, vysvětlily, jaké právní závěry z nich plynou, přičemž jejich výklad není v rozporu s ústavním pořádkem, a neodůvodňuje proto kasační zásah Ústavního soudu [srov. náleze ze dne 26. 9. 2005 sp. zn. IV. ÚS 391/05 (N 181/38 SbNU 449)].“	Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusávnost (Šimíček 2) Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
68	II. ÚS 759/24 z 24. 4. 2024	Svatoň	Právo na spravedlivý proces / Předběžné opatření	Odst. 12: „V tomto bodě ústavní stížnost představuje polemiku s napadenými rozhodnutími z hlediska jejich věcné správnosti, kdy stěžovatel pouze opakuje argumentaci uplatněnou v soudním řízení, a odmítá akceptovat důvody, na nichž jsou tato rozhodnutí postavena. Tímto způsobem nelze odpaditelnost ústavní stížnosti založit, a to ani tam, kde směřuje proti soudním rozhodnutím vydaným ve věci samé, neboť jejich věcná správnost (zákonnost) není referenčním hlediskem ústavněprávního přezkumu.“ Odst. 13: „Vzhledem k tomu, že obecními soudy uvedený důvod z hlediska ústavnosti plně obстоjí, nepovažoval Ústavní soud již za nutné zabývat se dalším rozhodovacím důvodem vrchního soudu“	Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusávnost (Šimíček 2) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS nepřislouší posuzovat věcnou správnost či zákonost rozhodnutí (Filip, právní 11) Soudy postupovaly ústavně konformně	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
69	I. ÚS 255/24 z 24. 4. 2024	Baxa	Nesouhlas s právním posouzením / Odmítnutí dovolání	Odst. 11: „Těžiště ústavní stížnosti v posuzované věci představuje polemika stěžovatelky se skutkovými závěry krajského soudu a na ně navazujícími právními závěry. Ústavní soud si ověřil, že soudy k úvaze o naplnění dobré víry stěžovatelky (jako jedné z podmínek pro vydržení podílu v družstvu) provedly rozsáhlé dokazování, na jehož základě byl dostatečně zjištěn skutkový stav.“ Odst. 16: „Ústavní soud si pro posouzení námitky stěžovatelky vyžádal dovolání a zjistil, že formulace obsažená v dovolání požadavkům zakotveným v o. s. ř. na vymezení přípustnosti dovolání a dovolacího důvodu neodpovídá a o nedostatečnosti vymezení přípustnosti dovolání není pochyb. Pokud tedy Nejvyšší soud uzavřel, že stěžovatelka nenamítla toto nesprávné právní posouzení a věcný přezkum stěžovatelkou předestřených právních otázek nemůže ovlivnit výsledek sporu, nelze jeho postupu a závěrům nic vytknout.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / Soudy postupovaly ústavně konformně	II. ÚS zásadně nepřislouší skutkové otázky / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
70	I. ÚS 965/24 z 24. 4. 2024	Baxa	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	Odst. 8: „Ústavní soud si ze soudního spisu vyžádal kopii dovolání a porovnal jeho obsah s odůvodněním napadeného usnesení Nejvyššího soudu. Stěžovatel do dovolání napsal, že napadené rozhodnutí krajského soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva. Nicméně ani v dovolání, ani v ústavní stížnosti nevysvětluje, o jakou právní otázku jde. [...] Usnesení Nejvyššího soudu je čistě procesní a je založeno na okolnosti, že dovolání stěžovatele bylo natolik vadné, že se Nejvyšší soud nemohl zabývat podstatou věci. Tento závěr stěžovatel relevantně nezpochybnil. Za této situace Ústavním soudem nezbyvá nic jiného, než konstatovat, že postup Nejvyššího soudu (odmítnutí dovolání stěžovatele pro vady) byl ústavněkonformní. Ústavní stížnost je proto ve vztahu k napadenému usnesení Nejvyššího soudu zjevně neopodstatněná.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

71	I. ÚS 378/24 z 24. 4. 2024	Wintr	Náhrada nákladů	Odst. 8: „Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná. Uplatněná argumentace postrádá ve vztahu k napadenému rozhodnutí ústavněprávní rozměr a nevytváří se postulát uvedenému v předchozím bodu. Stěžovatel se dožaduje přezkumu rozsudku zcela v rámci podústavního práva, který Ústavnímu soudu nepřísluší.“ Odst. 9: „Při omezeném ústavněprávním přezkumu hodno uvést, že se z napadeného rozsudku vskutku nepodává, že by krajský soud blíže zkoumal majetkové poměry účastníků řízení. To však samo o sobě nemůže vzhledem k celkovému kontextu věci založit jeho neústavnost.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Pouze tvrzené porušení podústavního práva (Šimíček 3)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru
72	I. ÚS 844/24 z 24. 4. 2024	Wintr	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 8-10: „Ústavní soud po prostudování napadeného rozsudku krajského soudu, ústavní stížnosti a k ní přiložených listin dospěl k závěru, že ve stěžovatelské věci k žádnému excessu ani k libovůli v řízení před obecními soudy nedošlo. Co se týče (nutno říci, že velmi kusé) ústavněprávní argumentace stěžovatelky ohledně porušení práva na soudní ochranu, Ústavní soud tento názor nesdílí. Stěžovatelka sice nenapadla rozsudek okresního soudu, ale brojí proti rozsudku krajského soudu, který stojí na obdobných (respektive doplněných) skutkových a právních závěrech. Je třeba představit, že okresní soud v řízení o nároku vedlejší účastnice postupoval velmi pečlivě. [...] Krajský soud se také podrobně zabýval námitkou unesení břemene tvrzení a břemene důkazního a s tím související námitkou, že se obecné soudy neměly řídit závěry z trestní věvy případu. Ústavní soud nemá krajskému soudu co vytknout za situace, kdy si na základě provedeného dokazování (byť důkazy původně pořízenými v trestním řízení, což na jejich použitelnosti v civilním řízení nemá vliv) učinil obdobný skutkový závěr o důvodnosti a výši nároku vedlejší účastnice.	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
73	I. ÚS 3071/23 z 24. 4. 2024	Wintr	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 7 a 8: „Pro posouzení věci je určující, že stěžovatel se na Ústavní soud obrací s řadou obdobných ústavních stížností, které vycházejí z prakticky totožných skutkových okolností a závisí na vyřešení stejných právních otázek. Věc stěžovatelé vedená pod sp. zn. I. ÚS 1639/23 byla přitom právě z toho důvodu postoupena plénu Ústavního soudu, které o ní rozhodlo zamítavým nálezelem ze dne 3. 4. 2024 sp. zn. Pl. ÚS 10/24. Plénum Ústavního soudu se v tomto nálezu přihlásilo ke své dlouhodobě ustálené judikatuře, a to ve shodě se senátními rozhodnutími sp. zn. III. ÚS 2130/17 ze dne 10. 7. 2017 a sp. zn. II. ÚS 657/22 ze dne 7. 3. 2022. Ústavní soud přitom nemá žádný důvod se odchýlovat od zde vyslovených závěrů, které plně dopadají i na nyní projednávaný případ.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
74	III. ÚS 1252/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 11 a 12: „V posuzované věci Ústavní soud neshledal v postupu ani v rozhodnutí odvolacího soudu takové kvalifikované pochybení, jež by mohlo být z hledisek výše uvedených posuzováno jako porušení základních práv stěžovatelky. [...] Ve stěžovatelské věci jde o výklad a aplikaci podústavního práva, přičemž krajský soud zaujal v souladu se zásadou nezávislosti soudní moci právní názor, který má oporu ve skutkovém stavu. Své rozhodnutí patřičně odůvodnil, srozumitelně a logicky uvedl, jaké skutečnosti má za zjištěné, jakými úvahami se při rozhodování řídil a které předpisy aplikoval.“ Odst. 13: „Skutečnost, že civilní soud své rozhodnutí opřel o právní názor, se kterým se stěžovatelka neztotožňuje, sama o sobě opodstatněnost ústavní stížnosti nezakládá.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Nesouhlas stěžovatele neznamenal porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
75	I. ÚS 3333/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	Odst. 8 a 10: „Při posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti dospěl Ústavní soud k závěru, že je založena na opakování námitek, které byly v napadených rozhodnutích ústavně souladným způsobem vyvráceny. [...] V tomto směru je však podstatné uvést, že stěžovatel předně nesouhlasí s tím, jak obecné soudy zjistily skutkový stav.“ Odst. 9: „Ústavní soud konstatuje, že tyto pochybnosti stěžovatele nesdílí. Obecné soudy se náležitým způsobem ve smyslu výše citované judikatury jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího soudu vypořádaly. [...] V druhém uvedeném případě přitom své závěry dostatečně odůvodnily. Se stěžovatelem nelze souhlasit, že svoje závěry obecné soudy postavily pouze na jediné skutečnosti, a tedy neprovedly komplexní zhodnocení, jak požaduje Ústavní soud v již citovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 2315/15. Z bodů 16 až 19 napadeného rozsudku krajského soudu přitom vyplývá, že soud důsledně zkoumal všechny rozhodné okolnosti případu - především do jaké míry dostaly obě zúčastněné strany svým povinnostem.“ Odst. 10 a 11: „V souvislosti s touto argumentací stěžovatele Ústavní soud v obecné rovině podotýká, že hodnocení důkazů je věcí obecných soudů. Z ústavního principu nezávislosti soudů vyplývá totiž zásada volného hodnocení důkazů, která je obsažena v § 132 občanského soudního řádu. Postupují-li obecné soudy ve své činnosti ve shodě s obsahem hlavy páté Ústavy, není Ústavní soud oprávněn zasahovat do jejich jurisdikční činnosti a tedy ani "hodnotit" jejich hodnocení důkazů, jsou-li zásady dané § 132 občanského soudního řádu respektovány (k tomu srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 23/93 ze dne 1. 2. 1994). Hodnocení důkazů a závěry o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených skutečností jsou věci vnitřního přesvědčení soudce a jeho logického myšlenkového postupu. [...] Ve zjištěných skutkových závěrech proto neshledal Ústavní soud žádné důvody, které by představovaly důvod pro jeho kasační zásah.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) Soudy postupovaly ústavně konformně ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
76	I. ÚS 2991/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 9 a 10: „Pro posouzení věci je určující, že stěžovatel se na Ústavní soud obrací s řadou obdobných ústavních stížností, které vycházejí z prakticky totožných skutkových okolností a závisí na vyřešení stejných právních otázek. Věc stěžovatelé vedená pod sp. zn. I. ÚS 1639/23 byla přitom právě z toho důvodu postoupena plénu Ústavního soudu, které o ní rozhodlo zamítavým nálezelem sp. zn. Pl. ÚS 10/24 ze dne 3. 4. 2024. Plénum Ústavního soudu se v tomto nálezu přihlásilo ke své dlouhodobě ustálené judikatuře, a to ve shodě se senátními rozhodnutími sp. zn. III. ÚS 2130/17 ze dne 10. 7. 2017 a sp. zn. II. ÚS 657/22 ze dne 7. 3. 2022. Ústavní soud přitom nemá žádný důvod se odchýlovat od zde vyslovených závěrů, které plně dopadají i na nyní projednávaný případ.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
77	I. ÚS 3141/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 8 a 9: „Pro posouzení věci je určující, že stěžovatel se na Ústavní soud obrací s řadou obdobných ústavních stížností, které vycházejí z prakticky totožných skutkových okolností a závisí na vyřešení stejných právních otázek. Věc stěžovatelé vedená pod sp. zn. I. ÚS 1639/23 byla přitom právě z toho důvodu postoupena plénu Ústavního soudu, které o ní rozhodlo zamítavým nálezelem sp. zn. Pl. ÚS 10/24 ze dne 3. 4. 2024. Plénum Ústavního soudu se v tomto nálezu přihlásilo ke své dlouhodobě ustálené judikatuře, a to ve shodě se senátními rozhodnutími sp. zn. III. ÚS 2130/17 ze dne 10. 7. 2017 a sp. zn. II. ÚS 657/22 ze dne 7. 3. 2022. Ústavní soud přitom nemá žádný důvod se odchýlovat od zde vyslovených závěrů, které plně dopadají i na nyní projednávaný případ.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
78	I. ÚS 3396/23 z 24. 4. 2024	Wintr	Promlčení	Odst. 15: „Ústavní soud konstatuje, že tak jako je jednoduše vymezena základní otázka v ústavní stížnosti, je poměrně "jednoduchá" i odpověď Ústavního soudu na ni. Obecné soudy se běhu promlčení lhůty včetně posouzení případného rozporu námitky promlčení s dobrými mravy věnovaly velmi podrobně a správně. Ústavní soud jejich odůvodnění nemá co vytknout.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
79	III. ÚS 234/24 z 24. 4. 2024	Lichovnik	Rodinné právo	„Z odůvodnění napadených rozhodnutí se podává, že se soudy všemi potřebnými okolnostmi zevrubně zabývaly a pečlivě vysvětlily důvody, pro které mají za to, že v projednávané věci nejsou dány podmínky pro schválení střídaté péče. Soudy přitom přihlížely nejen k názoru obou rodičů a nezletilého, ale též kolizního opatrovníka a organizace "Jak Dát". [...] Za tohoto stavu věci nelze obecným soudům vytknout, že setrvaly u dlouhodobě praktikovaného modelu, na který je nezletilý zvyklý. Ústavní soud má za to, že stanovený rozsah styku umožňuje nejen rozvíjet osobní vztah s nezletilým, ale též se v dostatečném rozsahu podílet na jeho výchově. [...] Z ústavně právního hlediska tak není ústavní stížností napadeným rozhodnutím obecných soudů čeho vytknout a na jejich odůvodnění lze v podrobnostech zcela odkázat.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

80	II. ÚS 262/24 z 24. 4. 2024	Ronovská	Právo na spravedlivý proces	Odst. 14 a 15: „Argumentace stěžovatele obsažená v ústavní stížnosti, respektive i v jejím pozdějším doplnění, se totiž vztahuje k otázkám posouzeným už v napadeném rozsudku vrchního soudu, proti němuž stěžovatel nebyl před Nejvyšším soudem. [...] Naopak k rozsudku Nejvyššího soudu v části, k níž ústavní stížnost přípustná je, stěžovatel žádnou relevantní argumentaci nevznáší.	Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
				Odst. 15: „Ústavní soud proto na takto obecnou námitku podobné obecné konstatuje, že napadený rozsudek Nejvyššího soudu je v této části srozumitelná a přesvědčivě odůvodněná a není zatížen žádným ústavněprávně relevantním excesem.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	
81	II. ÚS 701/24 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vazba	Odst. 13: „Ústavní soud dospěl k závěru, že u napadených rozhodnutí jsou řádné odůvodněné důvody pro další trvání vazby, když shledal, že i s existencí vazebních důvodů se obecné soudy dostatečně zabývaly. Nelze tak přisvědčit stěžovateli námitce, že by závěry obecných soudů byly nekonkrétní, a napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
				Odst. 14: „Zároveň Ústavní soud dodává, že posuzování vazebních důvodů či jejich trvání je především úlohou obecných soudů, přičemž dokazování se stejně jako v jiných typech řízení řídí zásadou volného hodnocení důkazů (viz např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 163/21 ze dne 16. 2. 2021). [...] Odůvodnění napadených rozhodnutí však vyhovují požadavkům kladeným na jejich úplnost a přesvědčivost a nijak nevybočují z požadavků vyplvajících z judikatury Ústavního soudu. Jelikož Ústavní soud v napadených rozhodnutích nezjistil žádné pochybení, které by bylo možno obecným soudům z hlediska ústavněprávního vytknout, nepřislouželo mu jejich rozhodnutí jakkoliv přehodnocovat.“	ÚS nezasahuje do TŘ (Filip, právní 12) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	
82	IV. ÚS 329/24 z 24. 4. 2024	Hulmák	Náhrada nemajetkové újm / Překvapivost rozhodnutí / Náhrada nákladů	Odst. 18: „V nyní posuzovaném řízení dospěly obecné soudy k závěru, že závada na pozemní komunikaci byla pro stěžovatele předvídatelnou (a fakticky též viditelnou, což sama potvrdila; bod 7 napadeného rozsudku krajského soudu a bod 3 napadeného rozsudku okresního soudu). Závěry obecných soudů v tomto nejsou v žádném extrémním nesouladu s provedenými důkazy a ob stojí z hlediska ústavněprávních limitů přezkumu rozhodnutí obecných soudů.“	Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
				Odst. 20 a 22: „Ústavní soud nesdílí námitky stěžovatelů o tom, že by se krajský soud nezabýval významem pozemní komunikace, když právě tuto skutečnost ve svém rozsudku zdůrazňoval již okresní soud (a krajský soud z jeho zjištění též vycházel). Skutečnost, že krajský soud se neztotožnil se závěry okresního soudu, neznamená automaticky porušení práv stěžovatelů. [...] Závěry krajského soudu ve světle výše uvedených kritérií ústavnosti ob stojí.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	
				Odst. 24: „Ústavní soud se rovněž zabýval námitkami stěžovatelů směřujícími proti rozhodnutí krajského soudu o náhradě nákladů řízení spočívajících v právním zastoupení vedlejšího účastníka advokátem. [...] Ústavní soud je obecně v případech rozhodování o nákladových výrocích zdrženlivý, což je ostatně dáno i okolností, že proti nákladovým výrokům není rozhodnutím zákonodárce přípustné ani dovolání. Nedává tudíž rozumný smysl, aby absence sjednocování judikatury v této agendě Nejvyšším soudem byla nahrazována judikaturou Ústavního soudu. Dochází k tomu proto jen v případech extrémní nespravedlnosti svědčící o svévolném postupu obecných soudů, což však není případ stěžovatelů.“	Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen ve výjimečných případech / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	
				Odst. 25: „V posuzované věci je dále podstatné, že námitky stěžovatelů primárně nesměřují proti samotné výši nákladů řízení, ale proti postupu krajského soudu při rozhodování o nákladech řízení. Stěžovatelé tvrdí, že jim nebylo umožněno upozornit soud na postup podle § 150 občanského soudního řádu, jelikož nevěděli, že by soud mohl vedlejšímu účastníkovi náhradu nákladů na právní zastoupení přiznat. [...] Ústavní soud proto uzavírá, že s ohledem na uvedené postup krajského soudu překvapivý nebyl.“	Nejedná se o překvapivé rozhodnutí	
83	II. ÚS 906/24 z 24. 4. 2024	Svatoň	Vnitřní vázanost judikaturou	odst. 10 a 11: „Podstatou ústavní stížnosti je vyjádření nesouhlasu s interpretací a aplikací § 24 odst. 3 zákona č. 26/2000 Sb., tedy podústavního práva, obecnými soudy, a to za situace, kdy odpověď na spornou otázku (tedy zda je insolvenční dlužník jako vlastník vydražené věci aktivně legitimován v řízení o neplatnost veřejné dobrovolné dražby, je-li navrhovatelem insolvenční správy) plyne z ustálené soudní judikatury, která byla jako ústavně konformní opakovaně arobována Ústavním soudem (viz usnesení ze dne 27. 12. 2019 sp. zn. III. ÚS 3776/19, ze dne 24. 11. 2020 sp. zn. II. ÚS 2790/20 a ze dne 24. 5. 2022 sp. zn. II. ÚS 3285/21). Ani v nyní posuzované věci Ústavní soud nevidí důvod, proč by se od svého předchozího názoru měl odchýlit.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
84	IV. ÚS 339/24 z 24. 4. 2024	Hulmák	Náhrada nákladů	Odst. 9 a 10: „Ústavněprávního významu by náhrada nákladů řízení nabyla pouze v případě extrémního vybočení z obecných principů spravedlnosti, pokud by závěry obecných soudů byly svévolné nebo naplňovaly znaky přejatého formalismu [např. nálezy ze dne 17. 5. 2001 sp. zn. III. ÚS 727/2000 (N 75/22 SbNU 145), ze dne 24. 5. 2001 sp. zn. III. ÚS 619/2000]]. Ústavní soud v napadeném rozhodnutí takové pochybení neshledal.“	Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen ve výjimečných případech	IV. Absence ústavněprávního rozměru
				Odst. 11: „Ve stěžovateli jiné věci nenabývá ústavněprávní intenzity ani otázka uplatnění § 150 o. s. ř. Ústavní soud předně zdůrazňuje, že mu nepřísluší hodnotit, zda jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro použití § 150 o. s. ř. [srov. nálezy ze dne 24. 5. 2001 sp. zn. III. ÚS 619/2000 (N 79/22 SbNU 165)]. I pokud by Ústavní soud s (ne)aplikací zmíněného ustanovení nesouhlasil, nezakládá tato skutečnost sama o sobě důvod pro jeho kasační zásah (srov. usnesení ze dne 28. 2. 2024 sp. zn. III. ÚS 121/24, bod 10).“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	

85	III. ÚS 571/24 z 24. 4. 2024	Lichovník	Trestní řízení / Dokazování	„[...] odkazuje Ústavní soud v této souvislosti na svou ustálenou judikaturu, podle níž je Ústavní soud povolán zasáhnout do pravomoci obecných soudů a jejich rozhodnutí zrušit pouze za předpokladu, že právní závěry obsažené v napadených rozhodnutích jsou v extrémním nesouladu s vykonávanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci nevyplynají (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94, publikován ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 3, náleze č. 34, str. 257). Ústavní soud v tomto smyslu napadená rozhodnutí přezkoumal, přičemž vadu, jež by vyžadovala jeho zásah, neshledal. Ústavnímu soudu nezbyvá než připomenout, že mu nepřísluší “hodnotit” hodnocení důkazů obecními soudy, a to ani v případě, kdyby se s takovým hodnocením neztotožňoval (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 1. 2. 1994 sp. zn. III. ÚS 23/93, publikován ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 1, náleze č. 5, str. 41). „Dovolává-li se stěžovatel porušení zásady presumpce neviny, je třeba konstatovat, že soud může k uplatnění této zásady přistoupit až tehdy, dospěje-li po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skupiny odporujících si verzí (srov. náleze sp. zn. IV. ÚS 154/2002 ze dne 11. 11. 2002). Teprve v případě, že v trestní věci lze dospět na základě provedeného dokazování k několika co do pravděpodobnosti rovnocenným skutkovým verzím, má soud povinnost přiklonit se k té z nich, jež je pro obviněného nejpriznivější. Nedodržením této povinnosti porušuje soud zásadu in dubio pro reo a tím i princip presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny (srov. náleze sp. zn. III. ÚS 2042/08 ze dne 26. 11. 2009). Přiklonily-li se soudy v posuzované věci na základě podrobně popsanych skutečností k verzi podpořené řádně vyhodnocenými důkazy, nelze jim takový postup vytýkat.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřísluší (Šimíček 1) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) Soudy postupovaly ústavně konformně	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
86	III. ÚS 565/24 z 24. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	Odst. 12: „K argumentaci stěžovatelky Ústavní soud především poznamenává, že tato v rámci ústavní stížnosti v podstatě jen opakuje námitky, se kterými se ovšem obecné soudy v ústavní stížnosti napadených rozhodnutí řádně vypořádaly. V této souvislosti rovněž Ústavní soud nesouhlasí se závěrem stěžovatelky, že odůvodnění ústavní stížnosti napadených rozhodnutí jsou rozpolcená a argumentačně nepřezkoumatelná; naopak odůvodnění ústavní stížnosti napadených rozhodnutí jsou podle Ústavního soudu velmi podrobná a pečlivě zpracovaná, když věcnou reakci na námitky stěžovatelky přináší také ústavní stížnosti napadené usnesení Nejvyššího soudu.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vydvihla protiústavnosti (Šimíček 2)	I. Vady stížnostní argumentace / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
87	II. ÚS 1439/23 z 24. 4. 2024	Uhlíř	Zajištění v TŘ	Odst. 9: „Napadené usnesení KS v Ostravě je co do míry podrobnosti a přesvědčivosti odůvodnění zpracováno dostatečně, a to mimo jiné proto, že bylo vydáno ještě v relativně rané fázi věci, kde se orgány činné v trestním řízení stále oprávněně pohybují v rovině pravděpodobnosti, nikoli (praktické) jistoty. KS v Ostravě ani nelze v ústavní rovině důvodně vytýkat, že se v pozici přezkumné instance v podrobnostech týkajících se zejména skutkových okolností případu v rozumným způsobem odkazuje na usnesení policejního orgánu o zajištění, na které procesně navazuje (a které ústavní stížnosti napadené nebylo a nebylo k ní ani přiloženo). [...] S ohledem na skutečnosti rekapitulované především v bodě v 9 napadeného rozhodnutí nelze závěry KS v Ostravě označit za neobhajitelné, ba naopak. V tomto směru nejde o žádný neústavní exces představující soudní svůl či případ hodnotové disproporce, kde by základní práva stěžovatele byla neústavně umenšována tím, že by na úkor jeho (tvrzeného) majetku byl český stát bezdůvodně upřednostňován.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
88	II. ÚS 962/24 z 24. 4. 2024	Uhlíř	Bagatelní spor	Odst. 4 a 7: „V bagatelních věcech Ústavní soud a priori shledává ústavní stížnost zjevně neopodstatněnou (srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 405/04 ze dne 25. 8. 2004). Při posuzování jednotlivých pochybení orgánů veřejné moci je totiž Ústavní soud veden úvahou, že bagatelní částky již s ohledem na svou výši zpravidla nemohou dosáhnout ústavněprávní roviny pro své obvykle nikoliv významné faktické dopady na osobu stěžovatele a jeho majetkové poměry. Výjimku tvoří situace, kdy by byla napadená rozhodnutí stížena elementárními vadami řízení jako např. úplnou absencí odůvodnění, svévolnou interpretací právních předpisů či jiným extrémním vybočením z obecných principů spravedlnosti. Takové zvláštní okolnosti však v projednávané věci stěžovatel netrdí a Ústavní soud je sám neshledat. [...] Stěžovatel však žádné zvláštní okolnosti, které by byly způsobily ústavněprávně “povyšit” relevanci jeho případu, v ústavní stížnosti neuvádí.“	V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
89	II. ÚS 790/24 z 24. 4. 2024	Uhlíř	Prohlídky v TŘ	Odst. 10: „Ústavní soud na základě výše popsanych judikatorních mantinelů posoudil napadený příkaz k domovní prohlídce a shledal, že nebyla porušena ústavně zaručená práva stěžovatelů. Odůvodnění napadeného příkazu celkově dosahuje takové kvality, kterou požaduje výše vymezená judikatura Ústavního soudu.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
90	II. ÚS 1015/24 z 24. 4. 2024	Uhlíř	Náhrada nákladů	Odst. 7: „Posouzení náhrady nákladů řízení by proto mohlo nabýt ústavněprávní dimenze pouze v případě extrémního vybočení ze zákonných procesních pravidel. Takové pochybení však Ústavní soud v nyní posuzované věci nezjistil.“	Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen v extrémních případech / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru
91	II. ÚS 292/24 z 24. 4. 2024	Uhlíř	Nesouhlas s právním posouzením / Vnitřní vázanost judikaturou / Právo na spravedlivý proces	Odst. 7: „Přesto stěžovatelka v ústavní stížnosti staví Ústavní soud do pozice další přezkumné instance, a to ve vztahu k celkové soudní interpretaci a aplikaci podústavního práva v daném sporu - tj. ohledně řešení téměř všech právních otázek, které obecné soudy v její věci posuzovaly. Tato role však Ústavnímu soudu v nyní projednávané ústavní stížnosti nepřísluší tím spíše, že ve stěžovatelských věcech již jednou rozhodl náleze ze dne 11. dubna 2023 sp. zn. IV. ÚS 432/23, v němž se ústavní konformitou vypořádání právních otázek vznesených stěžovatelkou v dovolání (závažně) zabýval, přičemž Ústavní soud nyní neshledal důvod, aby se od závěrů a právních názorů, na nichž byly založeny, jakkoli odchýlovat (§ 23 zákona o Ústavním soudu). Proto se Ústavní soud v nyní vedeném řízení zaměřil především na způsob vypořádání druhé otázky dovolacím soudem, u něhož v daném nálezu původně shledal ústavně relevantní vady.“ Odst. 11: „Ústavní soud tedy na závěr shrnuje, že v dané věci neshledal žádné vybočení z ústavněprávních mantinelů, které by bylo výrazem svévole bez smysluplného právního odůvodnění. Dovolací soud ani soud odvolací nepodaly takový výklad právních norem, který by byl nedovolen formalistický či jinak ústavně vadný. Především vůči shora popsanému vypořádání druhé otázky dovolacím soudem nemá Ústavní soud žádné podstatné výhrady - závěry dovolacího soudu, které aprobovaly úvahy soudu odvolacího, obhajitelné ratio mají a je nutno je respektovat.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit / Výklad zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16) Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ jednaly ústavně konformně / VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit

92	II. ÚS 505/24 z 24. 4. 2024	Uhlíř	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 9: „Ústavní stížnost je svojí koncepcí pokračováním argumentace před obecnými soudy, přičemž kvalifikovaná ústavněprávní argumentace v ní absentuje. Námitky obsažené v ústavní stížnosti co do jejich základu a podstaty korespondují již s jednou stěžovatelem uplatněnými námitkami, které - jak je patrné z odůvodnění napadených rozhodnutí - obecné soudy v rovné výkladu a aplikace podústavního práva vyřešily. Netřeba je proto jednotlivě znovu vypořádávat v tomto řízení, v němž je referenčním rámcem ústavnost. V této fázi sporu je navíc nutno zdůraznit, že stěžovatel primárně polemizuje se závěry soudů o "pouhé" možnosti pokračovat v soudním řízení, což je otázka především procesní, jejíž řešení (na rozdíl od budoucího meritorního rozhodnutí či jiného konečného rozhodnutí ve věci) jen stěží mohlo mít bezprostřední a významnější dopad do jeho základních práv a svobod. Odst. 10: „Po prostudování napadených rozhodnutí je zřejmé, že obecné soudy se námitkami stěžovatele zabývaly dostatečně a ústavně konformním způsobem. Jak již bylo výše naznačeno, na konci řízení odmítl Nejvyšší soud dovolání stěžovatele pro nepřipustnost a přitom potvrdil správnost závěrů soudu krajského i okresního (stěžovatelovo dovolání nebylo odmítnuto pro vady, jak se možná stěžovatel mylně domnívá). Z pohledu ústavních záruk je pak klíčové, že ve všech napadených rozhodnutích obecné soudy důvody svědčící pro pokračování řízení vyčísly dostatečně srozumitelně a logicky, přičemž tyto důvody Ústavní soud považuje za odpovídající litere a smyslu zákonné úpravy, tedy i za ústavně souladné, a v podrobnostech na ně nyní odkazuje. Odst. 11: „Ústavní soud závěrem připomíná, že právo na řádný proces zaručuje každému, že řízení v jeho věci bude probíhat podle předem stanovených pravidel v nestranného a nezávislého soudu. Toto právo však neposkytuje záruku, že rozhodnutí bude odpovídat očekávání účastníka řízení, ani že jím vyslovený výklad té které právní normy bude bez dalšího přijat a soudy aplikován.	Pouze tvrzené porušení podústavního práva (Šimíček 3) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Soudy postupovaly ústavně konformně Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
93	I. ÚS 3001/23 z 24. 4. 2024	Jirsa	Zajištění v TR	Odst. 9: „Ústavní soud považuje napadená usnesení za důvodná a správná. Nesdílí-li stěžovatel závěr o správnosti postupu orgánů činných v trestním řízení, neznamená to bez dalšího, že napadenými usneseními byl zkrácen ve svých základních právech. Právo na ochranu majetku (čl. 11 Listiny) stížnostní soud neporušil jen proto, že považoval zásah na základě konkrétních zjištění za přiměřený (viz též nálezy sp. zn. III. ÚS 24/17 ze dne 14. listopadu 2017 /N 210/87 SbNU 429/). Právo na přístup k soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny), na spravedlivý proces (čl. 38 odst. 2 Listiny) ani právo na opravné prostředky (čl. 13 Úmluvy) nezaručují, že rozhodnutí bude splňovat očekávání účastníka řízení, ale stanoví pravidla pro přezkum rozhodnutí (postupu) orgánu veřejné moci nezávislým a nestranným soudem podle předem stanovených pravidel, která byla v případě stěžovatele dodržena. Vrchní soud se všemi námitkami zabýval, pouze jim nepřikládá takový význam, jaký v nich spatřuje stěžovatel.“	OČTŘ postupovaly ústavně konformně / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
94	II. ÚS 2416/23 z 24. 4. 2024	Lichovník	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	„Stěžovatelka přitom sice formálně uvádí, že v závěrech obecných soudů spatřuje zásah do ústavně garantovaných práv. Svoji argumentaci však vede výhradně v rovině podústavního práva, a to v otázkách, s nimiž se obecné soudy přesvědčivým způsobem vypořádaly. Jak již bylo vysvětleno výše, Ústavnímu soudu nepřísluší přezkoumávat napadená rozhodnutí z hlediska jejich správnosti, nýbrž ústavnosti. Z posledně uvedeného hlediska je podstatné, že napadená rozhodnutí jsou srozumitelná a přesvědčivě odůvodněná a nevykazují známky svévolí ani jiného ústavněprávně relevantního excesu. Řádně odůvodněno je rozhodnutí okresního soudu též ve vztahu k neprovedeným důkazům (srov. bod 25 jeho rozsudku).“	Pouze tvrzené porušení podústavního práva (Šimíček 3) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS nepřislouží posuzovat věcnou správnost či zákonnost rozhodnutí (Filip, právní 11) / Soudy postupovaly ústavně konformně	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
95	IV. ÚS 330/24 z 24. 4. 2024	Hulmák	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	Odst. 8: „Téžistě ústavní stížnosti představuje polemika stěžovatelky se závěry obecných soudů o prekluzi práva dát vedlejší účastníci výpověď podle § 58 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. [...] Ke zjištění těchto skutečností provedly řádné dokazování a své závěry dostatečným způsobem odůvodnily (zejména bod 18 rozhodnutí krajského soudu).“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
96	II. ÚS 745/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Spravedlivý proces	Odst. 9: „Stěžovatel v ústavní stížnosti vznáší totožné námitky, které uplatnil již v předchozích stadiích trestního řízení a se kterými se obecné soudy včetně Nejvyššího soudu náležitě a dostatečně přesvědčivě vypořádaly. Tím staví Ústavní soud nepřipustné do role další přezkumné instance. Úkolem Ústavního soudu ale v žádném případě není opětovně přezkoumávat důvodnost obhajoby stěžovatelů, ani přehodnocovat důkazy provedené obecnými soudy v hlavním líčení či veřejném zasedání, a to již s ohledem na zásadu ústnosti a bezprostřednosti (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257)), resp. důvodnost vztahu mezi důkazy a usvědčujícími závěry obecných soudů, s výjimkou zjevné svévolí v podobě tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými závěry. Podobný exces Ústavní soud v dané věci neshledal. Závěry obecných soudů jsou jednotlivě i ve svém souhrnu logické a snadno odvoditelné z provedených důkazů. Přehodnocování obvyklých rozporů mezi jednotlivými důkazy, jež nezákládá extrémní rozpor, nepatří k úkolům Ústavního soudu, a jeho vlastní názory učiněné v tomto směru nemohou být důvodem zrušení napadených rozhodnutí.“ Odst. 16: „Právo na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 a násl. Listiny (resp. spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) není možno vykládat tak, že by zaručovalo úspěch v řízení či zaručovalo právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám stěžovatele. Zmíněným základním právem je zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. Za situace, kdy nebyl zjištěn extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými závěry soudů ani libovůle v rozhodování, je nutno jejich postup považovat za výraz nezávislého soudního rozhodování, do něhož Ústavní soud není oprávněn zasahovat (srov. např. usnesení ze dne 23. 4. 2020 sp. zn. I. ÚS 811/20).	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
97	III. ÚS 771/24 z 24. 4. 2024	Lichovník	Dovolání / Právo na přístup k soudu	„Ústavní soud si vyžádal předmětné dovolání, zkontroloval jeho obsah s odůvodněním napadeného usnesení dovolacího soudu, a shodně s dovolacím soudem došel k závěru, že stěžovatelka požadavky stanovené o. s. f. na vylíčení splnění předpokladů přípustnosti dovolání nenaplnila, přičemž v ústavní stížnosti samotné stěžovatelka proti nevymezení přípustnosti dovolání ani nebrojíla. Dovolacímu soudu tak nelze vytknout, že dovolání stěžovatelky odmítl.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
98	II. ÚS 3140/23 z 24. 4. 2024	Lichovník	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 10: „Ústavní soud současně připomíná, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky, jakož i z § 13 a § 23 zákona o Ústavním soudu vyplývá, že Ústavní soud je vázán svou vlastní náleзовou judikaturou, resp. právními názory v ní obsaženými. Stejně tak každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích (srov. § 13 občanského zákoníku). Jde o projev předvídatelnosti soudního rozhodování a zásady legitimního očekávání účastníků řízení. Tato zásada se uplatní bez ohledu na výsledek řízení, což znamená, že se uplatní i tehdy, je-li účastník - tak jako nyní stěžovatelé - neúspěšný.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
99	II. ÚS 3130/23 z 24. 4. 2024	Svatoň	Právo na spravedlivý proces / Bagatelní spor	Odst. 15-17: „[...] je pak především na stěžovateli, aby v ústavní stížnosti vysvětlil (a případně doložil), proč věc přes svou bagatelnost vylučává v jeho právní sféře ústavněprávně relevantní újmu (viz např. usnesení ze dne 21. 5. 2014 sp. zn. III. ÚS 1161/14). [...] zjevně ani nejde o věc, v níž by bylo třeba řešit nějakou ústavně právní otázku, jejíž význam by přesahoval kauzu samotnou. [...] Stěžovatelka v ní opakuje svou námitku, že vylučuje na vypracování znaleckých posudků soudní exekutora vynaložila neúčelně, ačkoliv se obvodní soud touto námitkou v napadeném usnesení podrobně zabýval a řádně odůvodnil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Ústavní soud tak nemá, co by z hlediska základního práva stěžovatelky na řádný proces (a potažmo jejího vlastnického práva) mohl obvodnímu soudu vytknout.“	V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru

100	I. ÚS 1721/23 z 24. 4. 2024	Wintr	Rodinné právo / Předběžné opatření	Odst. 12: „V návaznosti na popsané limity ústavněprávního přezkumu dospěl Ústavní soud k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána příslušným orgánem, měla zákonný podklad, a nelze v nich spatřovat projevy svévolie či jinak nepřiměřeného zásahu do základních práv stěžovatele.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
101	IV. ÚS 2256/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 14: „Zde se sice stěžovatelčina argumentace v ústavní stížnosti se závěry správních soudů nemíjí, představuje však jen další polemiku s jejich závěry v oblasti podústavního práva. Výklad podústavního práva však náleží obecným soudům. Ústavní soud napadená rozhodnutí posuzuje kritériem ústavního pořádku a do rozhodování obecných soudů proto zasahuje jen tehdy, trpí-li jejich rozhodnutí kvalifikovanými vadami. [...] K takovému zjištění však Ústavní soud nedospěl. Správní soudy přesvědčivě odůvodnily, proč stěžovatelkou zastávaný výklad § 100 odst. 4 správního řádu neobstojí. V jejich úvahách Ústavní soud nespátuje žádné vybočení ze standardních interpretačních postupů, které by svědčilo o libovůli správních soudů.“	Pouze tvrzené porušení podústavního práva (Šimíček 3) / Výklad zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně	I. Vady stížnostní argumentace / III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
102	II. ÚS 1013/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor	Odst. 9 a 11: „Pro Ústavní soud je zde v první řadě rozhodné, že jde o peněžitou povinnost v tzv. bagatelní výši. Z hlediska intenzity eventuálních pochybení orgánů veřejné moci dal Ústavní soud opakovaně ve své rozhodovací praxi najevo, že s výjimkou extrémních situací je úspěšnost ústavní stížnosti v takových věcech pro jejich zjevnou neopodstatněnost vyloučena. [...] Takové extrémní pochybení zde Ústavní soud neshledal. Odůvodnění napadených rozhodnutí je srozumitelné a logicky obhajitelné.“	V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10) / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
103	II. ÚS 773/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Právo na účinné vyšetřování	Odst. 23: „V nyní posuzované věci tedy ze všech shora uvedených důvodů převažují okolnosti, které orgány činné v trestním řízení oprávněné nevedly k výjimečné omezenosti vůči dosavadnímu vyšetřování a které Ústavní soud neopravňuje k jeho důkladnějšímu přezkumu. Postup orgánů činných v trestním řízení netrpí závažnými a zjevnými vadami, které by vedly k maření vyšetřování či které by bylo třeba napravit. Představuje-li právo na účinné vyšetřování požadavek náležitě péče, nikoli odpovědnost za výsledek, v nyní posuzované věci orgány činné v trestním řízení těmto standardům dostály (srov. příměněné nálezy sp. zn. I. ÚS 1958/23).“	OČTŘ postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
104	II. ÚS 1080/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor	Odst. 11 a 13: „Na stěžovatelích pak je, aby v ústavní stížnosti vysvětlili (a doložili), proč věc vyvolává, a to přes svou bagatelnost, v jejích právních stěfe ústavněprávně relevantní újmu (viz např. usnesení ze dne 21. 5. 2014 sp. zn. III. ÚS 1161/14 či ze dne 18. 9. 2018 sp. zn. III. ÚS 2361/18). To se však stěžovatelce v nyní posuzované věci vysvětlit nepodařilo. [...] Stěžovatelka v ústavní stížnosti ani netvrdí žádnou zásadní újmu v její osobní stěfe, neboť v podstatě pouze nesouhlasí s právními závěry, na nichž krajský soud založil své rozhodnutí. Stěžovatelkou předložená argumentace tak má charakter polemiky s právním posouzením provedeným krajským soudem, který však své závěry řádně odůvodnil a své právní názory jasně a srozumitelně vysvětlil.“ Odst. 15: „Ústavní soud v posuzované věci neshledal žádné kvalifikované pochybení, jež by bylo způsobilé zapříčinit tvrzené porušení práv stěžovatelky. V závěrech krajského soudu Ústavní soud neshledal ani znaky libovůle, překvapivosti nebo nepředvídatelnosti, či přílišný formalistický postup.“	V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiústavnost (Šimíček 2)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
105	II. ÚS 2804/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 8 a 9: „Pro posouzení věci je určující, že stěžovatelé se na Ústavní soud obraceli s řadou obdobných ústavních stížností, které vycházejí z prakticky totožných skutkových okolností a závisí na vyřešení stejných právních otázek. Věc stěžovatelů vedená pod sp. zn. I. ÚS 1639/23 byla přitom právě z toho důvodu postoupena plénu Ústavního soudu, které o ní rozhodlo zamítavým nálesem sp. zn. Pl. ÚS 10/24 ze dne 3. 4. 2024. Plénum Ústavního soudu se v tomto nálezu přihlíželo ke své dlouhodobě ustálené judikatuře, a to ve shodě se senátními rozhodnutími sp. zn. III. ÚS 2130/17 ze dne 10. 7. 2017 a sp. zn. II. ÚS 657/22 ze dne 7. 3. 2022. Ústavní soud přitom nemá žádný důvod se odchýlovat od zde vyslovených závěrů, které plně dopadají i na nyní projednávaný případ.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
106	III. ÚS 665/24 z 24. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 8: „Ústavní soud také již opakovaně judikoval, že důvod ke zrušení rozhodnutí soudu by byl dán pouze tehdy, pokud by jeho právní závěry byly v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními [...]. Taková pochybení ale Ústavní soud v nyní projednávané věci neshledal.“	Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
107	III. ÚS 133/24 z 24. 4. 2024	Dolanská Bányalová		Odst. 29: „Stěžovatelka sice napadla petitem ústavní stížnosti usnesení obvodního soudu v celém rozsahu, tedy i ve vztahu k výroku I o zastavení řízení, ale proti tomuto výroku nic nenamítá (ostatně ani nemá důvod něco namítat), a proto Ústavní soud ústavní stížnost v tomto rozsahu odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu pro zjevnou neopodstatněnost.“	Absence zdůvodnění souvislosti mezi napadeným rozhodnutím a porušením ústavně zaručeného práva (Filip, skutkový 2)	I. Vady stížnostní argumentace
108	III. ÚS 2478/23 z 18. 4. 2024	Hulmák	migrační a pobytové právo / právo na spravedlivý proces	Odst. 11 a 14: „Rozsudek Nejvyššího správního soudu následně přesvědčivě reaguje na všechny námitky a tvrzení stěžovatelky. Správní soudy odůvodněných svých rozhodnutí podaly logickou, celistvou a důkazně podloženou argumentaci týkající se fikce doručení dle § 49 odst. 4 o. s. f., která je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. [...] Ústavní soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že ve věci neshledal důvod ke kasaci ústavní stížnosti napadených rozhodnutí.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
109	III. ÚS 2872/23 z 18. 4. 2024	Hulmák	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením / Odmítnutí dovolání	Odst. 20: „Pokud jde o námitky stěžovatele směřující proti postupu soudu prvního stupně a soudu odvolacího, Ústavní soud dospěl k závěru, že odůvodnění jejich rozhodnutí nejsou svévolná ani formalistická.“ Odst. 22: „Za těchto okolností nevidí Ústavní soud potřebu zasahovat do výkladu jednoduchého práva obecními soudy.“ Odst. 23: „K námitkám stěžovatele směřujícím obecně proti hodnocení důkazů obecními soudy, Ústavní soud uvádí, že ve své ustálené judikatuře zřetelně stanovil, za jakých podmínek vůbec lze přistoupit k přezkumu toho, zda hodnocením důkazů obecními soudy mohlo dojít k zásahu do ústavně zaručených základních práv a svobod. Je tomu tak pouze za situace, kdy lze usuzovat na extrémní nesoulad mezi prováděnými důkazy a skutkovými zjištěními, která z provedených důkazů soud učinil, což v důsledku vedlo k vadnému právnímu posouzení věci. Jde tedy o situaci potenciální libovůle v soudním rozhodování. Respektují-li však obecné soudy kauteley dané procesními předpisy, nespadá do pravomoci Ústavního soudu "hodnotit" hodnocení důkazů, resp. znovu posuzovat skutkový stav zjištěný obecními soudy [...]. Ústavní soud v závěrech obecných soudů v nyní posuzovaném případě neshledal libovůli, ani svévoli. Obecné soudy se s argumenty uplatňovanými stěžovatelem vypořádaly v napadených, adekvátním způsobem odůvodněných rozhodnutích, přičemž jejich závěry nejsou neudržitelné. Pokud šlo o neprovedení některých stěžovatelem navrhovaných důkazů, jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud řádně uvedly, z jakých důvodů je považují za nadbytečné.“ Odst. 25: „Pokud jde o námitky stěžovatele směřující výlučně proti rozhodnutí Nejvyššího soudu, Ústavní soud opakovaně zdůrazňuje, že dovolání je mimořádným opravným prostředkem a dovolací soud není obecnou třetí instancí pro přezkum rozhodnutí odvolacích soudů. Odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu odmítající dovolání pro nepřipustnost musí splňovat požadavky předvídatelnosti a srozumitelnosti a musí z něj být dostatečně patrný závěr o nepřipustnosti dovolání. Ústavní soud ve svých rozhodnutích zdůrazňuje, že dovolání je nutné posuzovat podle jeho obsahu. Plynou-li předpoklady přípustnosti dovolání dostatečně z právní argumentace obsažené v dovolání, nelze takové dovolání odmítnout jako vadné jen proto, že předpoklady přípustnosti nejsou dovolání označeny přímo a explicitně. O takový případ se však nyní nejedná.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Výklad zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16)	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ jednaly ústavně konformně

110	III. ÚS 3222/23 z 18. 4. 2024	Hulmák	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 14: „[...] Stěžovatelem podané námitky jsou však totožné s námitkami, které uplatnil již v soudním řízení před obecními soudy, přičemž v rámci ústavní stížnosti opakuje a rozvádí tytéž argumenty, se kterými se již obecní soudy (především Nejvyšší soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 29. 6. 2021 sp. zn. 21 Cdo 1431/2020) náležitě podrobně vypořádaly. K uvedenému Ústavní soud připomíná, že interpretace jiných než ústavních předpisů i jejich aplikace při řešení konkrétních případů jsou zásadně samostatnou záležitostí soudů obecních. Ústavní soud není oprávněn zasahovat do nezávislosti rozhodování obecních soudů tím, že je instruuje, jakým způsobem je třeba na řešení dané právní otázky nahlížet.“	Výklad zákonů je v kompetenci obecních soudů (Filip, právní 16)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				Odst. 22 a 23: „Výše citovaný právní názor je akceptovatelný i v nyní posuzovaném případě, tj. že otázka absence explicitně zákonem upravené kompetence osoby pověřené funkcí děkana je přemostěna odkazem na (ústavní) princip akademické samosprávy, přičemž tato kompetence tuto samosprávu plně respektuje a zajišťuje její funkční zachování. Ústavní soud zde přitom zdůrazňuje, že se rektor nepohybuje úplně bez zákonné opory. Kromě již zmíněné pravomoci jmenovat děkana je nutné upozornit i na § 103 odst. 2 zákona o vysokých školách. V tomto ustanovení se v souvislosti se vznikem fakulty umožňuje do ustanovení příslušných orgánů výmenovaných v § 25 (tedy i děkana), aby v nezbytném rozsahu vykonávala jejich působnost osoba pověřená rektorem. Postup rektora v této věci vycházel ze stejných východisek i stejného účelu rozhodnutí.“	Soudy a SO postupovaly ústavně konformně	
				Odst. 26 a 27: „Závěry obecních soudů jsou v tomto jen logickým vyústěním závěrů ohledně pravomoci rektora ke jmenování takové osoby, resp. absenci nicotnosti takového rozhodnutí. Ústavní soud proto v závěrech obecních soudů nespaturuje porušení základního práva stěžovatele, neboť z odůvodnění napadených rozhodnutí obecních soudů je zřetelný způsob, jakým dospěly k závěru, že podmínky pro odvolání stěžovatele z funkce přednosty chirurgické kliniky stanovené v § 111 odst. 3 zákona o zdravotních službách byly v posuzovaném případě splněny.“		
				Odst. 31: „Ústavní soud nepřezkoumává a nehodnotí důkazy provedené a vyhodnocené obecními soudy a do rozhodování obecních soudů zasahuje toliko v případech extrémního vykoření z pravidel řádně vedeného procesu. V posuzované věci však Ústavní soud - navzdory odlišnému názoru stěžovatele - nezjistil žádné kvalifikované pochybení, jež by teprve mohlo být z hledisek výše uvedených posuzováno jako porušení základních práv stěžovatele. Stěžovatelem namítaný extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a z nich učiněnými skutkovými závěry krajského soudu, ani znaky nepřipustné libovůle při hodnocení důkazů Ústavní soud neshledal. Porušení pravidel spravedlivého (řádného) procesu nelze vyzvat jen z toho, že soud neuzná za vhodné některý z navržených důkazů provést, pokud tak učinil proto, že z důkazů do té doby provedených je skutkový stav posuzované věci již objasněn a svůj postup v tomto směru přiměřeným způsobem odůvodnil (srov. náleze ze dne 10. 3. 2021 sp. zn. II. ÚS 1452/20, body 57 an.).“	Hodnotit dokazování ÚS nepřislouží (Šimíček 1) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	
				Odst. 33: „Ústavní soud proto uzavírá, že obecné soudy v posuzované věci dostaly požadavku celkové transparentnosti a přesvědčivosti odůvodnění svých rozhodnutí a z ústavněprávního hlediska jim nelze nic vytýknout. Stěžovatel přitom v ústavní stížnosti pokračuje v polemice s jejich závěry a požaduje, aby je Ústavní soud přezkoumal fakticky v postavení další (čtvrté) soudní instance, kterou však svým ústavním vymezením není.“		
111	III. ÚS 678/24 z 18. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Opomenutí důkaz	Odst. 6: „Rozhodnutí, zda a z jakých důvodů provést či neprovést určitý důkazní prostředek, náleží zejména obecním soudům - nikoli Ústavnímu soudu. Ten je jakožto orgán ochrany ústavnosti oprávněn posuzovat pouze to, zda v řízení nebo v něm vydaným rozhodnutím nedošlo k excesu, který je natolik závažný, že porušil ústavně zaručené základní právo či svobodu [čl. 83 Ústavy České republiky a § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Po přezkoumání napadených rozhodnutí Ústavní soud dospěl k závěru, že nic takového v této věci nestalo.“	Rozhodnutí o rozsahu dokazování je věcí obecních soudů (Filip, skutkový 9) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				Odst. 14: „Uplatnění principu koncentrace řízení v občanskoprávním řízení není samo o sobě protiústavní. Protiústavní přitom nebyl ani postup obecních soudů v právé projednávání případě. Odmítnutí důkazního návrhu bylo naopak řádně odůvodněno a mělo oporu v zákoně, při jehož výkladu soudy nijak protiústavně nevybočily.“	Nejedná se o opomenutí důkaz (Filip, skutkový 5) / Soudy postupovaly ústavně konformně	
112	III. ÚS 3374/23 z 18. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Zpochybnění dokazování / Extrémní nesoulad skutkových zjištění	Odst. 8 a 9: „To především znamená, že zpochybnění skutkových závěrů obecních soudů se v řízení o ústavní stížnosti s ohledem na postavení Ústavního soudu (čl. 83 a čl. 91 odst. 1 Ústavy) nelze domáhat, což platí i pro vlastní interpretaci okolností, za kterých se měl skutkový děj odehrát, resp. jím odpovídajících skutkových závěrů obecních soudů, včetně hodnocení objektivit a úplnosti provedeného dokazování. Jelikož stěžovatel uplatnil právě takové námitky, považuje Ústavní soud za vhodné připomenout, že úkolem Ústavního soudu je posoudit, zda obecné soudy při svém rozhodování respektovaly podmínky předvídané ústavním pořádkem. Jeho úkolem naopak není, aby důkazy znovu reprodukoval, přehodnocoval a vyzval z nich vlastní skutkové závěry. Pouze v případě, kdyby právní závěry soudů byly v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními, anebo by z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývaly, bylo by nutno takové rozhodnutí považovat za vydané v rozporu s ústavně zaručeným právem na soudní ochranu a řádné vedené soudní řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Žádné takové kvalifikované pochybení Ústavní soud neshledal.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / ÚS není obecním soudem (Filip, skutkový 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřislouží (Šimíček 1) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
113	III. ÚS 201/24 z 18. 4. 2024	Zemanová	Přepjatý formalismus	Odst. 7: „Těžiště stěžovatelčiny argumentace tvoří námitka přepjatého formalismu napadených rozhodnutí, vyžadovaly-li soudy po stěžovateli bližší konkretizaci obžalovaných, vůči nimž uplatnila svůj nárok na náhradu škody. Ústavní soud se s touto námitkou nemohl ztotožnit.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				Odst. 8: „Orgány činné v trestním řízení tak dostaly své obecné poučovací povinnosti (§ 2 odst. 15 trestního řádu). Z hlediska nároků, které je možné na poškozeného klást, je relevantní nejen povaha trestné činnosti, na kterou upozornil krajský soud, nýbrž i situace poškozeného. Požadavek, který by se podle okolností věci mohl zdát přehnaným v zvlášť zranitelné oběti, nepřekračuje meze spravedlivého procesu v řízení vedeném o v podstatě běžném majetkovém nároku. V tomto směru nejde ani přehlížet, že stěžovatelka byla zastoupena právním profesionálem.“		
114	III. ÚS 379/24 z 18. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Nárok na odměnu obhájce	Odst. 8 a 9: „Jelikož se obžalovaná (po poradě se stěžovatelem) i státní zástupce vzdali práva podat odvolání proti uvedenému rozsudku, neměl stěžovatel žádnou možnost, jakou by mohl proti vadám rozsudku brojit opravnými prostředky podle trestního řádu. Jediným přímým prostředkem nápravy by byla ústavní stížnost, jejíž podání však není mezi úkony, které může ustanovený obhájce jménem obviněného učinit (§ 41 odst. 5 trestního řádu a contrario a § 31 odst. 2 zákona o Ústavním soudu). Vzhledem k tomu, že zákon nedává odvolacímu soudu možnost vyhovět odvolání podanému osobou, která se práva podat odvolání vzdala (§ 253 odst. 1 trestního řádu), bylo by absurdní vázat v takové situaci konec obhajoby na okamžik doručení rozsudku kvůli posouzení možnosti podat odvolání (či jiného ex lege nepřipustného opravného prostředku). Z uvedeného důvodu nelze v dané věci aplikovat ani závěry nálezu ze dne 6. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 3201/08 (N 19/52 SbNU 187; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na https://nalus.usoud.cz/). [...] Stěžovatel jako ustanovený obhájce však neměl žádnou právní možnost podat jménem své klientky jakýkoliv opravný prostředek (s výjimkou obnovy řízení, která však nespadá mezi úkony podle § 41 odst. 5 trestního řádu).“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně

115	III. ÚS 3040/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	„Ústavní soud ústavněprávně relevantní exces v nyníjším případě neshledal. Námitky obsažené v ústavní stížnosti jsou pokračující polemikou se správními soudy v otázkách, s nimiž se dostatečným způsobem vypořádaly.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protístávnost (Šimíček 2)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
116	III. ÚS 2978/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 9 a 11: „Předně je vhodné připomenout, že z dosavadní judikatury Ústavního soudu [srov. např. usnesení ze dne 26. 2. 1998 sp. zn. II. ÚS 249/97 rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz] vyplývá, že posouzení či zhodnocení jednání jako odporujícího dobrým mravům přísluší výhradně obecným soudům. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že se soudy námitkou porušení dobrých mravů v důsledku uplatnění námitky promičení zabývaly a dospěly k závěru, že rozpor s dobrými mravy zde nebyl dán. [...] Z hlediska posouzení toho, zda byla námitka promičení v rozporu s dobrými mravy, se Ústavní soud ztotožňuje s názorem vysloveným obecnými soudy, že v nyní posuzovaném případě nedošlo k naplnění obecných principů, na základě kterých by bylo možno vyslovit rozpor námitky promičení s dobrými mravy. Jak již vyslovil Nejvyšší soud v napadeném usnesení, promičení práva zavinit svoji mnohaletou pasivitou plně stěžovatel.“	Výklad neurčitých právních pojmů je věci obecných soudů (Filip, právní 3) / Soudy postupovaly ústavně konformně	III. Nepochopení role ÚS / V. Soudy či OČTŘ jednaly ústavně konformně
117	II. ÚS 1392/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Právo na spravedlivý proces	Odst. 21 a 22: „Pokud by správní soudy argumentaci žalobců (stěžovatelů) měly 'domýšlet' za ně, hrozila by ve výsledku nerovnost účastníků řízení. Přesvědčení stěžovatele, že senáty Nejvyššího správního soudu byly povinny výsledné výroky obou obdobných případů 'sladit', proto není opodstatněné. Lze jen zopakovat, že jelikož správní žaloba stěžovatele vymezila a odůvodnila žalobní body rozdílné ve srovnání se žalobou druhé vodohospodářské společnosti, nebyl kasační soud oprávněn argumentaci mezi žalobami jakkoliv přenášet. Nejvyšší správní soud tedy postupoval ústavně konformně, jestliže konkrétní námitky nevyjádřené v žalobě zhodnotil jako nepřipustné (srov. § 104 odst. 4 s. f. s.). [...] Stěžovatel se rovněž vymezuje proti způsobu, jakým Nejvyšší správní soud posoudil námitky, které uplatnil před správními soudy řádně (tj. včas), konkrétně podpoření jeho legitimního očekávání odkazem na ustanovení o závodním stravování a (ne)možnost úpravy nákladů vodního v průběhu roku. Nicméně ani v tomto směru Ústavní soud neshledal postup kasačního soudu protístávním.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
118	II. ÚS 418/24 z 17. 4. 2024	Svatoň	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor / Dokazování	Odst. 11: „Stěžovatel neuvádí, že by napadeným rozhodnutím byl z nějakého důvodu zásadním způsobem dotčen na své majetkové pozici (tzv. kvantitativní hledisko), a ani že by v posuzované věci bylo třeba vyřešit nějakou ústavněprávní otázku, která by svým významem přesahovala věc samotnou (tzv. kvalitativní hledisko). V ústavní stížnosti je totiž primárně vytkáno vrchnímu soudu nesprávné právní posouzení věci, a to s argumentací opírající se především o úvahy krajského soudu, s nimiž se vrchní soud nezotožnil, přičemž v napadeném rozsudku dostatečně vysvětlil, co ho k takovému stanovisku vedlo, tedy že otázku, zda 'žaloba představovala úkon v rámci obvyklého hospodaření a šlo tedy o žalobu podávanou správcem dědictví na účet dědičské podstaty', již byla vyřešena v původním řízení kladně, když Městský soud v Praze a Vrchní soud v Praze žalobu dlužnice věcně projednaly a (pravomocně) o ní rozhodly (a když s ohledem na princip právní jistoty ji nelze ex post znovu posuzovat v incidenčním sporu). Vzhledem k tomu, že správnost právního posouzení není referenčním hlediskem ústavněprávního přezkumu, nemůže námitka v tomto ohledu vznesená opodstatněnost ústavní stížnosti založit, a to ani tam, kde by o bagatelní věc šlo. Odst. 12: „Vzhledem k tomu, že dlužnice se předmětnou žalobou domáhala mj. vydání cenných papírů do dědičské podstaty, Městský soud v Praze a Vrchní soud v Praze legitimaci dlužnice vyzvozovaly i z toho, že je správnými dědictví, jak sám stěžovatel zmiňuje, a také dlužnici ve svých rozhodnutích jako správnými dědictví označily (v tomto ohledu není podstatné, že z to z právního hlediska nebylo třeba), nejví se daný závěr vrchního soudu jako nějak nepřiměřený (natož pak tzv. extrémní).“	V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10) / Soudy postupovaly ústavně konformně / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protístávnost (Šimíček 2) / Absence určení ústavněprávně relevantního zásahu (Filip, právní 7) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS nepřislouží posuzovat věcnou správnost či zákonnost rozhodnutí (Filip, právní 11)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
119	I. ÚS 796/24 z 17. 4. 2024	Jirsa	Náhrada nákladů	Odst. 6: „Již tak omezená šíře přezkumu se ještě umeňuje tam, kde podstata porušení ústavně zaručených základních práv či svobod je spatřována v (ne)uplatnění některého z mimořádných institutů, jakým je například moderační nákladové právo soudu podle § 150 o. s. f. (srov. např. usnesení sp. zn. III. ÚS 2306/20 ze dne 2. 3. 2021; všechna rozhodnutí jsou dostupná na https://nalus.usoud.cz). V takových případech musí být intenzita zásahu mimořádně vysoká, např. musí jít o zjevně netolerovatelný případ svévolie či libovůle (srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 727/2000 ze dne 17. 5. 2001 [N 75/22 SbNU 145]), zejména postupují-li soudy tak, že své závěry nezdůvodní vůbec či je zdůvodní nedostatečně (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 1895/22 ze dne 6. 9. 2022) - o takovou situaci však v nyní posuzované věci nejde.“	Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen v extrémních případech / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru
120	I. ÚS 916/24 z 17. 4. 2024	Jirsa	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 8: „Žádné ústavněprávní vady Ústavní soud v nyní projednávané věci neshledal. Odůvodnění napadených rozhodnutí nevybočují z mezí ústavnosti - naopak zcela odpovídají požadavkům kladeným na ně ústavním pořádkem. Není úlohou Ústavního soudu řádně odůvodněné závěry správních orgánů a správních soudů učiněné v rovné daňového (podústavního) práva dále přehodnocovat. Kasační zásah Ústavního soudu by přicházel v úvahu pouze v případě excesu, který však v dané věci zjištěn nebyl.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Výklad zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16)	III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
121	I. ÚS 3261/23 z 17. 4. 2024	Jirsa	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Právo na přístup k soudu	Odst. 7-9: „Z napadených rozhodnutí je patrné, že obecné soudy se dostatečně zabývaly nejen námitkami tvrzenými v ústavní stížnosti, ale i dalšími obdobnými procesními námitkami, které stěžovatel v řízení opakovaně uplatnil; obecné soudy srozumitelně vysvětlily, proč nebyl důvod pro aplikaci § 219 odst. 3 třetního řádu ani pro další odročování. [...] Stěžovatel nyní v ústavní stížnosti opakuje část svých výhrad proti postupu soudů, které se věci dostatečně zabývaly a vyslovily závěry stěžovatelem neakceptované. Podobná polemika však není způsobila založit důvodnost ústavní stížnosti. Stěžovatel neuvedl žádnou okolnost, která by vypovídala o porušení jeho základních práv, zejména na přístup k soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny).“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Stěžovatel neprokázal ústavní dosah věci (Filip, právní 10) / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	I. Vady stížnostní argumentace / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
122	IV. ÚS 900/24 z 17. 4. 2024	Fiata	Rodinné právo	Odst. 8 a 9: „Stěžovatel v ústavní stížnosti opakuje argumentaci, kterou uváděl již před obecnými soudy, a podle Ústavního soudu se s ní soudy dostatečně vypořádaly. [...] Ústavní soud o tomto závěru nemá žádné pochybnosti, neboť mu z hlediska jeho postavení nepřislouší, aby skutková zjištění obecných soudů bez dalšího zpochybňoval. [...] Z tedy shrnout, že obecné soudy posuzovanou věc hodnotily velmi komplexně a vysvětlily, proč za dané situace není možné, aby dcera nadále setrvala ve střídavé péči rodičů (přitom ani s tímto modelem stěžovatel nesouhlasí, neboť trvá na své výlučné péči). Soudy přesvědčivě vysvětlily, že za dané situace může dceři poskytnout lepší péči matka.“	Podle principu přímosti dokazování ÚS nemůže měnit hodnocení důkazů, pokud je neprovádí sám (Filip, skutkový 8) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protístávnost (Šimíček 2) / Soudy postupovaly ústavně konformně	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
123	I. ÚS 3209/23 z 17. 4. 2024	Wintr	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Odst. 12: „V prvé řadě je nutno ujasnit, že stěžovatelka se z převážné části domáhá revize skutkových zjištění okresního soudu.“ Odst. 14: „Nejvyšší soud odmítl stěžovatelčinu dovolání v souladu s ústavním pořádkem.“ Odst. 18: „Ústavní soud neshledal kvalifikovanou vadu (viz výše bod 10) napadených rozhodnutí ani extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a jejich právním posouzením, tedy ani porušení ústavně zaručených práv stěžovatelky.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) Soudy postupovaly ústavně konformně Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

124	IV. ÚS 2762/23 z 17. 4. 2024	Fiala	Náhrada nemajetkové újmy / Odmítnutí dovolání	Odst. 9: „K námitce, že u výše základní částky nebyl zohledněn hospodářský a společenský vývoj za poslední roky, Ústavní soud podotýká, že ačkoli byla základní částka zadostiučinění obecnými soudy určena ve výši podle stanoviska z roku 2011 sp. zn. Cpnj 206/2010, nemusí to samo o sobě ještě způsobovat neústavnost napadených rozhodnutí. “ Odst. 10: „Ohledně části ústavní stížnosti, ve které se stěžovatelka domáhá zrušení odmítavého usnesení Nejvyššího soudu, Ústavní soud dospěl k závěru, že dovolací soud jasně a srozumitelně odůvodnil, proč bylo třeba dovolání stěžovatelky odmítnout jako nepřipustné. [...] Ústavní soud zásadně nepřezkoumává vlastní obsah procesního rozhodnutí dovolacího soudu o nepřipustnosti dovolání. Ústavním soudem prováděný přezkum se zaměřuje toliko na to, zda Nejvyšší soud nepřekročil své pravomoci vymezené mu ústavním pořádkem, přičemž takové pochybení neshledal.“ Odst. 11: „Ústavní soud závěrem připomíná, že právo na soudní ochranu (resp. spravedlivý proces), jehož porušení se stěžovatelka dovolává, není možné vykládat tak, že by se stěžovatelce garantoval úspěch v řízení a právo na rozhodnutí odpovídající jejím představám. Obsahem tohoto ústavně zaručeného práva je zajištění práva na řádné soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování v souladu se zákony a při aplikaci ústavních principů. Okolnost, že stěžovatelka se závěry či názory obecných soudů nesouhlasí, nemůže sama o sobě důvodnost ústavní stížnosti založit.“	Ne každý exces znamená zrušení rozhodnutí z důvodu protiústavnosti (Filip, právní 5) Soudy postupovaly ústavně konformně / ÚS zásadně nepřezkoumává obsah rozhodnutí o dovolání (Filip, právní, 17) Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	III. Nepochopení role ÚS / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ jednaly ústavně konformně
125	IV. ÚS 2775/23 z 17. 4. 2024	Fiala	Náhrada škody	Odst. 10 a 11: „V posuzované věci obecné soudy ve svých rozhodnutích požadavky kladené Ústavním soudem na transparentní způsob určení výše zadostiučinění, na zohlednění zákonných kritérií, jakož i na řádné zdůvodnění svých závěrů, naplnily. [...] Uvedené úvahy soudu nelze považovat za jakkoli "extrémní" v tom smyslu, že se zcela vymykají smyslu a účelu dané právní úpravy, tudíž prostor pro ingerenci Ústavního soudu k přehodnocování závěrů obecných soudů tak zde není dán.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
126	IV. ÚS 2802/23 z 17. 4. 2024	Křesťanová	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 10: „Všechny argumenty stěžovatelů předložené v předchozí ústavní stížnosti, které stěžovatelé zopakovali i v nynější věci, Ústavní soud posoudil jako nedůvodné. Tímto závěrem, jakožto právním názorem obsaženým v nálezu Ústavního soudu, je Ústavní soud vázán i v nynější věci (čl. 89 odst. 2 Ústavy). Ústavní soud současně neshledal důvody pro postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
127	I. ÚS 3026/23 z 17. 4. 2024	Jirsa	Odmítnutí dovolání	Odst. 10: „Nejvyšší soud podle Ústavního soudu své usnesení o odmítnutí stěžovatelova dovolání pro vady odůvodnil ústavně konformním způsobem. [...] Stěžovatel ani v ústavní stížnosti neuvedl konkrétní právní otázku, kterou měl Nejvyšší soud k jeho dovolání (kvazij)meritorně posoudit; za konkrétně formulovanou otázku nelze považovat obecnou výtku týkající se "extenzivnosti výkladu smluvního ujednání" ze strany odvolacího soudu.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
128	I. ÚS 1275/23 z 17. 4. 2024	Jirsa	Právo na spravedlivý proces / Právo na zákonného soudce	Odst. 22 a 23: „Zásady zákonného soudce lze chápat především jako pojistku před účinným „odebráním“ a přidělováním jednotlivých kauz jednotlivým soudcům – nic takového v souzené věci Ústavní soud nezjistil. Na rozhodování věci stěžovatelky se jen transparentním způsobem podílel stážující soudce. Zjevně neopodstatněné jsou i zbyvajících námitky stěžovatelky. Správní soudy v napadených rozhodnutích ústavně konformním vysvětlily, proč opatření catch-all ministerstva považují za rozhodnutí, proti kterému se stěžovatelka měla bránit včas podanou žalobou podle § 65 soudního řádu správního. Závěr správních soudů nelze považovat za formalistický za situace, kdy stěžovatelka správní žalobu podala až po šesti letech vydání opravného usnesení.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
129	IV. ÚS 336/24 z 17. 4. 2024	Hulmák	Rodinné právo / Právo na spravedlivý proces / Dokazování	Odst. 14: „V posuzované věci Ústavní soud - navzdory odlišnému názoru stěžovatele - nezjistil žádné kvalifikované pochybení, jež by teprve mohlo být z hlediska výše uvedených posuzováno jako porušení jeho základních práv a jež by mělo vést ke kasaci napadených rozhodnutí o výši výživného. Odvolací soud provedl podrobné dokazování o majetkových a osobních poměrech obou rodičů, jejich výdělkových schopnostech a potřebách nezletilých (body 14 až 46 napadeného rozsudku). Zohlednil přitom jak zdravotní stav obou rodičů, tak i náročnost jejich práce (bod 59 napadeného rozsudku).“ Odst. 16: „Ústavní soud dále konstatuje, že samotný nesouhlas stěžovatele s tím, jak odvolací soud provedené důkazy posoudil, neznamená porušení jeho základních práv. Ústavní soud neshledal, že by úvahy odvolacího soudu byly v extrémním nesouladu se skutkovými zjištěními (to ostatně stěžovatel ani výslovně nenamítá).“ Odst. 20: „Ústavní soud na základě výše uvedeného shrnuje, že stěžovatel v ústavní stížnosti pouze opakuje argumenty, s nimiž se odvolací soud dostatečným, ústavně konformním způsobem, vypořádal. Jeho úvahy přitom nijak nevybočují z limitů ústavnosti.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13) Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
130	IV. ÚS 485/24 z 17. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 13 a 14: „Oba obecné soudy se vypořádaly se všemi podstatnými argumenty stěžovatelky. [...] Ústavní soud tedy žádné porušení ústavně zaručených práv stěžovatelky nezjistil“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
131	IV. ÚS 825/24 z 17. 4. 2024	Kühn	Legitimní očekávání a retroaktivita	Odst. 6 a 8: „Stěžovatel sice proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vskutku přináší ústavněprávní argumentaci, ovšem se všemi body této argumentace se již přesvědčivě vypořádaly oba správní soudy. [...] Žádné stěžovatelovo základní právo tedy porušeno nebylo.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
132	IV. ÚS 315/24 z 17. 4. 2024	Hulmák	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 7 a 8: „Rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními nebo mezi skutkovými zjištěními a právními závěry soudu by měl za následek porušení základního práva účastníka řízení, jestliže by šlo o rozpor "extrémní" neboli zpochybňující výsledek řízení [srov. usnesení ze dne 21. 2. 2024 sp. zn. II. ÚS 3321/23, a dále nálezy ze dne 3. 11. 1994 sp. zn. III. ÚS 150/93 (N 49/2 SbNU 87), ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257)]. V nyní posuzované věci Ústavní soud neshledal, že by obecné soudy při své činnosti kvalifikovaným způsobem do práv stěžovatele zasáhly.“ Odst. 9: „Ústavní soud na tomto místě připomíná, že i pokud by k určitým pochybením obecných soudů došlo, k založení pravomoci Ústavního soudu o těchto pochybeních rozhodovat nepostačí pouhé konstatování stěžovatele, že konkrétní část odůvodnění rozhodnutí potenciálně může zasáhnout do jeho ústavně chráněných práv.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) Chybí určení souvislosti mezi rozhodnutím a porušením ústavně zaručeného práva (Filip, skutkový 2)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

133	III. ÚS 833/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Náhrada nákladů / Bagatelní spor	Odst. 7: „Základní ústavněprávní požadavek spočívá v tom, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádná, srozumitelná a logicky odůvodněná. Z hlediska ústavněprávního může být posouzena pouze otázka, zda skutková zjištění mají dostatečnou a racionální základnu, zda právní závěry soudů z nich vyvozené nejsou s nimi v extrémním nesouladu a zda podaný výklad práva je i ústavně souladný, resp. není-li naopak zatížen libovůli. Takovéto pochybení Ústavní soud v posuzované věci neshledal.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
				Odst. 9 a 10: „Těto práxi odpovídá i zákonná úprava v občanském soudním řádu, která přípustnost opravných prostředků obvykle váže na určitou minimální výši předmětu sporu [...]. Bylo by pak proti logice těchto omezení, pokud by se přezkum rozhodnutí, proti nimž nejsou řádné či mimořádné opravné prostředky s ohledem na bagatelnost předmětu sporu přípustné, pouze automaticky přesunul do roviny ústavního soudnictví. Tento výklad nelze chápat jako denegatio iustitiae, nýbrž jako promítnutí celospolečenského konsensu o bagatelnosti výše uvedených sporů do výkladu základních práv. [...] V nyní projednávané věci byl spor veden o částku, u níž zákonodárce ani neumožňuje podat dovolání. [...] Práve uvedené pak platí o to více ve vztahu k rozhodování obecných soudů o náhradě nákladů řízení, jímž se Ústavní soud ve své předchozí judikatuře opakovaně zabýval (když o náhradu nákladů řízení jde i nyní v řízení o ústavní stížnosti), přičemž však zdůraznil, že z hlediska kritérií spravedlivého procesu nelze klást rovnítko mezi řízení vedoucí k rozhodnutí ve věci samé a rozhodování o nákladech řízení, neboť spor o náklady řízení zpravidla nedosahuje intenzity opodstatňující výrok Ústavního soudu o porušení ústavně zaručených práv stěžovatele [srov. např. náleze z dne 15. 10. 2012 sp. zn. IV. ÚS 777/12 (N 173/67 SbNU 111)]. Otázka náhrady nákladů řízení tak může nabyt ústavněprávní roviny teprve v případě zásadního zásahu do majetkových práv stěžovatele či extrémního vykoření z pravidel upravujících toto řízení. K tomu však v projednávaném případě zjevně nedošlo.“	Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen v extrémních případech / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10)	
134	III. ÚS 657/24 z 17. 4. 2024	Lichovník	Právo na spravedlivý proces	„Z uvedených důvodů nemá Ústavní soud za to, že by ústavní stížností napadeným usnesením vrchního soudu došlo k zásahu do základních práv a svobod stěžovatele.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
135	III. ÚS 714/24 z 17. 4. 2024	Lichovník	Zajištění v TŘ	Odst. 8 a 9: „Ústavní soud předně nemůže nepřisvědčit základní stěžovatelově námitce, že policejní orgán a po něm i okresní soud odůvodnily napadená usnesení tak nedostatečně, že z nich nejsou patrné jejich úvahy a jsou tak nepřezkoumatelná. [...] Ústavní soud z ústavněprávního hlediska nenachází důvod, aby tyto úvahy orgánů činných v trestním řízení a závěry z nich vyplývající rozporoval. Nad rámec shora uvedeného je třeba poukázat rovněž na výši zajištěné částky, kterou lze v souladu s dlouhodobou judikaturou Ústavního soudu považovat za bagatelní. I když tzv. bagatelnost věci Ústavní soud vztahuje primárně k věcem, jež jsou rozhodovány v civilních řízeních, nelze ani v tomto případě od charakteristiky bagatelnosti zcela odhlédnout, zejména v souvislosti s posláním Ústavního soudu jako orgánu ochrany ústavnosti, tedy s tím, že zajištění malého množství peněžních prostředků, nado zajištění dočasné a prozatím i krátkodobé, nemá způsoblost porušit stěžovatelova majetková práva.“	OČTŘ postupovaly ústavně konformně / V bagatelních věcech jen v extrémních případech (Filip, skutkový 10) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
136	II. ÚS 377/24 z 17. 4. 2024	Uhlíř	Trestní řízení / Právo na účinné vyšetřování	Odst. 11: „S ohledem na uvedená judikatorní východiska Ústavní soud shledal, že se právo na účinné vyšetřování na případ stěžovatele nevztahuje, neboť projednávaný skutek a jeho právní kvalifikace nedosahuje požadované závažnosti. Stěžovateli lze přisvědčit v tom ohledu, že by měl okresní soud napadené usnesení pečlivěji a podrobněji odůvodnit. Zejména se okresní soud příliš nevypořádal se dvěma znaleckými posudky, které předložila obhajoba a které okresní soud provedl jako důkazy. I přesto však odůvodnění napadeného usnesení v ústavněprávním přezkumu obstoje. Okresní soud provedl stěžovatelem navržené důkazy a v tomto ohledu tedy jeho procesní práva plně respektoval. Vyhodnocení znaleckých posudků a zejména zvažení, zda je skutek trestným činem, či nikoliv, je však úkolem trestního soudu. Ústavní soud přitom neshledal tak závažné pochybení, které by opodstatnilo jeho výjimečný zásah.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Ne každý exces znamená zrušení rozhodnutí z důvodu protíústavnosti (Filip, právní 5)	IV. Absence ústavněprávního rozměru
137	II. ÚS 868/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Dokazování / Opomenutí důkaz	Odst. 6 a 7: „Odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a logické, a tedy z ústavněprávního hlediska obhajitelné. [...] Tvrdí-li stěžovatel, že okresní soud v rozporu s doktrínou důkaz účastnickou výpovědí předem hodnotil, aniž ji provedl, nepovažuje to zde Ústavní soud z ústavněprávního hlediska za relevantní. Okresní soud se zaměřil na to, co měl navrhovaný důkaz prokázat, a z toho důvodu jej neprovedl jako nadbytečný, což řádně odůvodnil. [...] Argumentace stěžovatele ve srovnání s odůvodněním napadeného rozsudku postrádá náležitou ústavněprávní relevanci.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Pouze trzené porušení podústavního práva (Šimíček 3) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	I. Vady stížnostní argumentace / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
138	II. ÚS 646/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Prohlídky v TŘ	Odst. 13, 16 a 17: „Podstatou argumentace stěžovatelů v nyní posuzované věci je jejich přesvědčení, že ústavní stížnosti napadené příkazy, kterými byly předmětné prohlídky nařízeny, jsou nedostatečně odůvodněné, neplatí z nich podstata trestné činnosti, ani jak se měli do předmětné činnosti zapojit. Ústavní soud však v tomto ohledu stěžovatelům nepřisvědčil. [...] Ústavní soud považuje popis rozhodných skutkových okolností za dostačující, umožňující stěžovatelům seznámení se s podstatou podezření a klíčovými okolnostmi, o něž se podezření opírá. Z příkazů vyplývá i spojitost prohledávaných prostor s prořezávanou trestnou činností. Ústavním požadavkům dostojí i odůvodnění tzv. neodkladnosti a neopakovatelnosti nařízených prohlídek.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
139	II. ÚS 801/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Odst. 12 a 13: „Ústavní soud ve svých rozhodnutích opakovaně zdůraznil, že zjišťování skutkového stavu je věcí obecných soudů. Ústavní soud nemůže přehodnocovat důkazy provedené obecnými soudy, resp. posuzovat skutkový stav jako (ne)správně zjištěný, není-li ve věci shledán extrémní nesoulad, který by zakládal porušení ústavně zaručeného práva na soudní ochranu zakončeného v čl. 36 odst. 1 Listiny (srov. náleze z dne 18. 1. 2022 sp. zn. III. ÚS 2049/21). [...] Do takto řádně provedeného hodnocení Ústavnímu soudu nepřísluší zasahovat.“	ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Hodnotit dokazování ÚS nepřislouší (Šimíček 1) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Soudy postupovaly ústavně konformně	II. ÚS zásadně nepřislouší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ jednaly ústavně konformně
				Odst. 17-20: „Z ústavní stížnosti je evidentní, že stěžovatelka od Ústavního soudu očekává přehodnocení skutkových a právních závěrů, k nimž dospěly obecné soudy ohledně vydržení předmětného pozemku (resp. určení vlastnictví k předmětné nemovitosti). Tím staví Ústavní soud do role další soudní instance, která mu, jak je uvedeno výše, nepřislouší. Ústavní stížnost je v této části pouhou polemikou se závěry Nejvyššího soudu, krajského soudu i okresního soudu. Ústavní soud konstatuje, že obecné soudy se předmětnou věcí řádně zabývaly. Při rozhodování vyšly z dostatečně provedeného dokazování, na věc aplikovaly relevantní právní předpisy, jakož i relevantní judikaturu vztahující se k předmětné oblasti. Ústavní soud konstatuje, že okolnosti, pro které soudy rozhodly o věci samé rozhodnutími, s nimiž stěžovatelka nesouhlasí, jsou v jejich odůvodnění v dostatečném rozsahu, přehledné a srozumitelně vysvětleny, proto Ústavní soud na tato rozhodnutí odkazuje. Ústavní soud v posuzované věci neshledal žádné kvalifikované pochybení, jež by bylo způsobité zapříčinit tvrzené porušení práv stěžovatelky. V závěrech ve věci jednájících soudů Ústavní soud nezjistil ani znaky libovůle, překvapivosti nebo nepředsudatelnosti, či přílišný formalistický postup. Ústavní soud proto neshledal žádný důvod pro svůj případný kasační zásah.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	
140	II. ÚS 716/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Prohlídky v TŘ	Odst. 10-12: „Ústavní soud považuje popis rozhodných skutkových okolností za dostačující, umožňující stěžovateli seznámení se s podstatou podezření a klíčovými okolnostmi, o něž se podezření opírá. Z příkazů vyplývá i spojitost prohledávaných prostor s prořezávanou trestnou činností. Ústavním požadavkům dostojí i odůvodnění tzv. neodkladnosti a neopakovatelnosti nařízených prohlídek. [...] Na základě shora uvedených skutečností považoval Ústavní soud návrh stěžovatele, aby bylo Policií České republiky zakázáno pokračovat v porušování jeho práv, za irrelevantní, neboť Ústavní soud žádné neústavní pochybení v postupu orgánů činných v trestním řízení v posuzované věci neshledal.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

141	I. ÚS 726/24 z 17. 4. 2024	Křesfanová	Migrační a pobytové právo / Právo na spravedlivý proces	Odst. 13: „Ústavní soud uzavírá, že napadená rozhodnutí nevybočují z Ústavou stanoveného rámce, jejich odůvodnění je ústavně konformní a není důvod je zpochybňovat. Stěžovatel toliko polemizuje s argumentací obecných soudů v rovné běžného zákona, nesouhlasí s jejich výtkadkem právních předpisů (zejména jde-li o otázku vlivu odkladného účinku žaloby na běh lhůty k vycestování a na uplynutí doby platnosti povolení k přechodnému pobytu) a nastiňuje vlastní právní názor, který jediný považuje za správný. Pouhý nesouhlas s právním názorem vysloveným v napadeném rozhodnutí však opodstatněnost ústavní stížnosti založit nemůže.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Pouze tvrzené porušení podústavního práva (Šimíček 3) / Stížnost broj proti řízení, aniž by vyzdvihla protiústavnost (Šimíček 2) / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	I. Vady stížnostní argumentace / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
142	I. ÚS 1023/24 z 17. 4. 2024	Křesfanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	Odst. 7: „Ústavní soud se seznámil s podaným dovoláním a závěru Nejvyššího soudu o vadě dovolání nemá z ústavně právního hlediska co vytknout. Nejvyšší soud přiléhavě a srozumitelně odůvodnil, proč dovolací námitky nepostačují k naplnění požadavku vymezení předpokladů přípustnosti dovolání. Ústavní soud za této situace neshledal prostor k tomu, aby sám dotvářel možné námitky stěžovatelky.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
143	I. ÚS 824/24 z 17. 4. 2024	Křesfanová	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	Odst. 10 a 11: „Do rozhodovací činnosti obecných soudů je Ústavní soud oprávněn zasáhnout jen tehdy, pokud by postup těchto orgánů byl excesivní do té míry, že by překročil meze ústavnosti [srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 224/98 ze dne 8. července 1999 (N 98/15 SbNU 17); všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na https://nalus.usoud.cz]. O takovou situaci však zde nejde. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že stěžovatel uplatňoval výše uvedené námitky již v průběhu trestního řízení a s hodnocením důkazů a se skutkovými i právními závěry soudů polemizuje stejným způsobem, jakým to činil v rámci obhajoby. Staví tak Ústavní soud do role další přezkumné soudní instance, což však Ústavnímu soudu nepřísluší. Jeho kasační pravomoc je založena jen tehdy, pokud by napadená rozhodnutí vycházela ze skutkových zjištění, která jsou v extrémním rozporu s vykonanými důkazy“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) / ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Stížnost broj proti řízení, aniž by vyzdvihla protiústavnost (Šimíček 2)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
144	I. ÚS 850/24 z 17. 4. 2024	Křesfanová	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Právo na spravedlivý proces	Odst. 9 a 10: „Jeho kasační pravomoc je založena jen tehdy, pokud by napadená rozhodnutí vycházela ze skutkových zjištění, která jsou v extrémním rozporu s vykonanými důkazy [viz např. nálezy sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. června 1995 (N 34/3 SbNU 257), sp. zn. III. ÚS 166/95 ze dne 30. listopadu 1995 (N 79/4 SbNU 255)] či usnesení sp. zn. III. ÚS 376/03 ze dne 14. listopadu 2004 (U 1/32 SbNU 451). O takovou situaci však v posuzovaném případě nejde. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že stěžovatelé uplatňovali výše uvedené námitky již v průběhu trestního řízení a s hodnocením důkazů a se skutkovými i právními závěry soudů polemizují stejným způsobem, jakým to činili při obhajobě.“ Odst. 11 a 12: „Ústavní soud připomíná, že rozhodnutí o rozsahu dokazování spadá do výlučné kompetence soudů, který má v rámci normativního obsahu aplikovaných podústavních norem dostatečný prostor, aby individuálně posoudil, zda ke zjištění skutkového stavu je či není třeba provedení dalších důkazů. [...] Odmítly-li obecné soudy za těchto okolností návrhy stěžovatelů na doplnění dokazování pro nadbytečnost (srov. bod 16 rozsudku krajského soudu a body 86 a 87 rozsudku vrchního soudu), nemá Ústavní soud, co by tomuto závěru vytkl. Ústavní soud neidentifikoval žádný důkaz spadající do kategorie tzv. opomenutých důkazů.“ Odst. 15: „Ani v tomto ohledu neshledává Ústavní soud důvody k tomu, aby uvedený závěr rozporoval, mj. i proto, že sami stěžovatelé neuvádí žádné okolnosti, které by měly zásadním způsobem snižovat škodlivost jejich jednání.“	Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Rozhodnutí o rozsahu dokazování je věcí obecných soudů (Filip, skutkový 9) / Nejedná se o opomenutý důkaz (Filip, skutkový 5) Soudy postupovaly ústavně konformně	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
145	I. ÚS 943/24 z 17. 4. 2024	Křesfanová	Náhrada nákladů	Odst. 7: „Nesouhlas stěžovatele s posouzením městského soudu tak nezakládá porušení jeho ústavně zaručených práv a rozhodnutí z ústavněprávního hlediska stojí.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
146	III. ÚS 2803/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 11: „Citovaný plenární nálezy tudíž předurčuje výrok rozhodnutí o ústavní stížnosti v nyníjší věci, která je co do skutkových okolností i právního posouzení zcela srovnatelná s věcí, o níž rozhodovalo plénum zdejšího soudu. Na tomto místě proto postačí pouze odkázat na odůvodnění uvedeného nálezu, neboť opakovat, co již Ústavní soud obsáhle vložil, by bylo nadbytečné.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
147	I. ÚS 2993/23 z 17. 4. 2024	Šámal	Vnitřní vázanost judikaturou	Odst. 11: „Plénum Ústavního soudu se v tomto nálezu přihlásilo ke své dlouhodobě ustálené judikatuře, a to ve shodě se senátními rozhodnutími ze dne 10. 7. 2017 sp. zn. III. ÚS 2130/17 a ze dne 7. 3. 2022 sp. zn. II. ÚS 657/22. Ústavní soud přitom nemá žádný důvod se odchýlovat od zde vyslovených závěrů, které plně dopadají i na nyní projednávaný případ.“	Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit	VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
148	III. ÚS 886/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Přípravné řízení	Odst. 10: „S ohledem na shora uvedenou zdrženlivost Ústavního soudu v této fázi trestního řízení je proto třeba konstatovat, že Nejvyšší státní zastupitelství v napadeném usnesení na základě stížnosti stěžovatele řádně přezkoumalo předchozí usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání. Nejvyšší státní zastupitelství v odůvodnění napadeného usnesení náležitě popsalo skutková zjištění, dostatečně uvedlo, z jakých důvodů (právních i faktických) postačují získané poznatky k vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, a adekvátně - navzdory odlišnému názoru stěžovatele - tak vymezilo skutek, pro který byl stěžovatel obviněn (srov. bod V usnesení policejního orgánu).“	OČTŘ postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
149	III. ÚS 123/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Náhrada nákladů	Odst. 7: „V posuzované věci nebyla zjištěna žádná fakta, hodná zvláštního zřetele, která by odůvodňovala zásah Ústavního soudu. Ústavní soud zastává názor, že posouzení či zhodnocení existence důvodů zvláštního zřetele hodných přislouží výhradně obecným soudům, nevyskytuje-li jejich jednání porušení základních práv a svobod. U rozhodnutí založeného na zákonem povolené úvaze soudu je Ústavní soud povinen pouze zkoumat, zda takového rozhodnutí nevybočilo z mezi stanovených ústavním pořádkem (čl. 88 odst. 2 Ústavy). [...] Způsob, jakým městský soud rozhodl o nákladech řízení nelze označit za extrémní vybočení z pravidel upravujících náhradu nákladů řízení, což by mohlo být důvodem k ústavněprávnímu přezkumu jím projednávané věci (srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 2612/07 ze dne 5. 6. 2008).“	Při rozhodování o nákladech zasahuje ÚS jen v extrémních případech / Soudy postupovaly ústavně konformně / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
150	III. ÚS 93/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Právo na spravedlivý proces	Odst. 11: „S ohledem na zásadu subsidiarity přezkumu v řízení o ústavní stížnosti se Ústavní soud nemůže zabývat těmi námitkami, které stěžovatelka řádně neuplatnila v předchozích řízeních před soudy, aniž jí v tom cokoliv bránilo [viz nálezy ze dne 13. 7. 2000 sp. zn. III. ÚS 117/2000 (N 111/19 SbNU 79)].“	Nepřípustné argumenty	I. Vady stížnostní argumentace

151	III. ÚS 622/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením / Odmítnutí dovolání	Odst. 11: „Z výše uvedeného popisu stěžovatelčiny argumentace je naprosto zřejmé, že stěžovatelka uplatňuje námitky především proti způsobu hodnocení důkazů obecnými soudy, z něj vyzvozaných skutkových zjištění a formulovaných právních závěrů. Jakkoliv se stěžovatelka snaží dát posuzované věci ústavněprávní rozměr tím, že uvádí porušení svých základních práv, představuje ji použitá argumentace ve skutečnosti jen polemiku se skutkovými závěry obecných soudů. Z obsahu a z charakteru v ústavní stížnosti uplatněných námitek totiž nepochybně vyplývá, že stěžovatelka jimi brojí především právě proti samotnému pro ni nepříznivému výsledku dosavadního průběhu řízení před obecnými soudy. Ústavní stížnost pro ni představuje další z procesních prostředků, jak tento nepříznivý výsledek zvrátit ve svůj prospěch. Pouhý nesouhlas stěžovatelky s právním posouzením věci obecnými soudy ovšem nemůže založit opodstatněnost zásahu Ústavního soudu.“	Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / Stížnost brojí proti řízení, aniž by vyzdvihla protiusťavnosti (Šimíček 2) / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřisluší skutkové otázky / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				Odst. 12: „V nyní posuzované věci však o tzv. opomenuté důkazy nešlo, neboť okresní soud vysvětlil (viz bod 17 rozsudku), proč zamítl důkazní návrhy stěžovatelky na výslech svědků Romana Postla a Jiřího Šimona, když jejich vyjádření ohledně okolností předávání díla by nic nezměnila na závěru, že v předávacím protokolu, který byl v řízení proveden jako listinný důkaz, bylo nepředání provozního schématu trafostanice označeno jako vada díla. V kontextu dalších provedených důkazů (zejména smlouvy o dílo) je závěr obecných soudů naprosto udržitelný a z ničeho nevyplyvá, že by skutkové závěry byly v extrémním nesouladu s provedenými důkazy.“	Nejedná se o opomenutý důkaz (Filip, skutkový 5) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	
				Odst. 14: „Z ústavněprávního hlediska tak Ústavní soud v nyní posuzované věci nemůže obecným soudům nic vytknout. Lze proto uzavřít, že napadená rozhodnutí jsou plně akceptovatelná jako projev nezávislého soudního rozhodování, které nevybočilo z mezí ústavnosti.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	
152	III. ÚS 216/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányalová	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 7: „Ústavní soud konstatuje, že v předmětné věci jde o výklad a aplikaci podústavního práva, týkající se posouzení, zda stěžovatelka splnila podmínky pro vznik nároku na úhradu nákladů a ztrát podle § 67 odst. 1 veterinárního zákona. K uvedenému Ústavní soud připomíná, že interpretace jiných než ústavních předpisů i jejich aplikace při řešení konkrétních případů jsou zásadně samostatnou záležitostí soudů obecných. Ústavní soud není oprávněn zasahovat do nezávislosti rozhodování obecných soudů tím, že je instruuje, jakým způsobem je třeba na řešení dané právní otázky nahlížet.“	Výklad zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16)	III. Nepochopení role ÚS / V. Soudy či OČTR jednaly ústavně konformně
				Odst. 10: „K napadenému usnesení Nejvyššího soudu je třeba poznamenat, že Ústavní soud v zásadě nepřezkoumává obsah procesního rozhodnutí Nejvyššího soudu o nepřipustnosti dovolání, nevysvětluje-li toto rozhodnutí rysy protiusťavnosti, typicky pro nedostatek odůvodnění či svévoli (srov. usnesení ze dne 13. 9. 2012 sp. zn. II. ÚS 2888/12 nebo ze dne 2. 6. 2020 sp. zn. III. ÚS 1346/20). Usnesení Nejvyššího soudu o odmítnutí dovolání obsahuje zřetelně formulovaný důvod, proč došlo k jeho odmítnutí pro nepřipustnost a je dostatečně individualizováno na případ stěžovatelky. Ústavní soud neshledal žádný důvod, proč toto rozhodnutí zrušit. Tento důvod kvalifikovaným způsobem nevymezuje ani stěžovatelka.“	ÚS zásadně nepřezkoumává obsah rozhodnutí o dovolání (Filip, právní, 17)	
				Odst. 12: „Podstatou ústavní stížnosti zůstává polemika stěžovatelky s právními závěry obecných soudů, kdy se domáhá přehodnocení jejich závěrů Ústavním soudem způsobem, který by měl přisvědčit opodstatněnosti jejího právního názoru. Obecné soudy však vše jasně a přesvědčivě vysvětlily a přijatým závěrům tak nelze z ústavního hlediska nic vytknout.“	Úkolem ÚS není polemika s právními názory obecných soudů (Filip, právní 1) / Soudy postupovaly ústavně konformně	
153	II. ÚS 960/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením	Odst. 9: „Správní soudy přitom na námitky stěžovatele o tvrzené výjimečnosti jeho věci, které mají společenskou škodlivost jednání vyloučit, reagovaly v duchu uvedeného. Šlo též o "středobod" jejich úvah v napadených rozhodnutích. Ústavní soud rovněž pokládá odůvodnění správních soudů za přiléhavé, srozumitelné, racionální a udržitelné. Ani Ústavní soud nepovažuje okolnosti nyní posuzované věci za natolik výjimečné nebo naléhavé či důsledky uplatnění odpovědnosti za přestupek za nepřiměřeně tvrdé, aby opodstatnily bližší přezkum závěrů napadených rozsudků.“	Soudy postupovaly ústavně konformně	V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
154	III. ÚS 479/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání / Náhrada nemajetkové újmy	Odst. 25: „Dovolání podané stěžovatelí však pouze cituje § 237 o. s. ř., přičemž vůbec neuvádí, který z předpokladů přípustnosti je u jednotlivých právních otázek (vymezených navíc taktéž značně nejasně) naplněn. Ani z celkového obsahu dovolání to zřejmé není. Ústavní soud tak neshledal pochybení Nejvyššího soudu, pokud v části týkající se nepřiznání omluvy některým stěžovatelům (část výroku XI), resp. v části týkající se rozsahu a formy přiznané omluvy u ostatních stěžovatelů (výrok I), dovolání odmítl z důvodu nevymezení předpokladů jeho přípustnosti.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	II. ÚS zásadně nepřisluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTR postupovaly ústavně konformně
				Odst. 31: „Ústavní soud v této souvislosti připomíná, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), není součástí soustavy obecných soudů, a do samotného hodnocení konkrétních okolností případu je tak oprávněn vstupovat pouze omezeně. Ve vztahu k přezkumu výše přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu Ústavní soud uvádí, že do samotného zhodnocení konkrétních okolností případu zásadně není oprávněn vstupovat, s výjimkou závěrů, které lze označit za "skutečně extrémní, vymykající se zcela smyslu a účelu dané právní úpravy" a dodává, že "pouhý nesouhlas s tím, jak obecný soud zhodnotil tu kterou okolnost, resp. s tím, že některé z hodnocených skutečností přisoudil menší či naopak větší váhu než skutečnosti jiné, věc (ústavní stížnost) do ústavní roviny posunout zásadně nemůže“	ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní, 4)	
				Odst. 33: „Ústavní soud k této části uzavírá, že Nejvyšší soud dostal požadavku individualizace náležitého zadostiučinění zohledňujícího všechny konkrétní okolnosti případu, své závěry přezkoumatelně zdůvodnil a nedopustil se výkladového excessu, který by umožnil zásah Ústavního soudu do rozhodovací činnosti obecných soudů.“		

155	III. ÚS 394/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	Odst. 23: „Stejně tak Ústavní soud neshledává pochybení v závěru Nejvyššího soudu, že stěžovatelé neformulovali žádné důvody, pro které by uvedené právní posouzení mělo doznat změny, ani neuvedli, od jakého jiného okamžiku a z jakého důvodu by v daném případě měla běžet promlčecí doba. Ústavní soud nepochybuje ani závěr Nejvyššího soudu, že ani stručná zmínka o rozporu námitky promlčení s dobrými mravy nebyla nijak odůvodněna ani nevymezovala judikaturu, od níž by se měl Nejvyšší soud odchýlit. Odmítl-li tedy Nejvyšší soud dovolání v částech napadajících nepřiznání části zadostiučinění v peněžích z důvodu promlčení, neporušil tím jakkoli ústavně zaručená práva stěžovatelů.“ Odst. 28: „[...] dovolání v nyní posuzované věci však pouze cituje § 237 o. s. ř., přičemž vůbec neuvádí, který z předpokladů přípustnosti je u jednotlivých právních otázek (vymezených navíc taktéž značně nejasně) naplněn. Ani z celkového obsahu dovolání to zřejmé není. Ústavní soud proto neshledal pochybení Nejvyššího soudu, pokud v části týkající se rozsahu a formy přiznané omluvy (výrok I) a zastavení řízení ve vztahu ke stěžovatelům a) a b) (výrok VII) dovolání odmítl z důvodu nevymezení předpokladů přípustnosti.“ Odst. 22: „V nyní posuzované věci však rozsudek Nejvyššího soudu požadavků na dostatečné odůvodnění, resp. dostatečnou individualizaci důvodů, které vedly k závěru o nepřipustnosti dovolání, dostál.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
156	III. ÚS 578/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces / Náhrada nemajetkové újmy	Odst. 25: „Stěžovatel podané dovolání však pouze cituje § 237 o. s. ř., přičemž vůbec neuvádí, který z předpokladů přípustnosti je u jednotlivých právních otázek (vymezených navíc taktéž značně nejasně a nepřehledně) naplněn. Ani z celkového obsahu dovolání to zřejmé není. Ústavní soud tak neshledal pochybení Nejvyššího soudu, pokud v části týkající se rozsahu a formy přiznané omluvy (výrok II) dovolání odmítl z důvodu nevymezení předpokladů přípustnosti.“ Odst. 29: „Nejvyšší soud vložil důvody, pro které je závěr vrchního soudu o nepřiznání finančního zadostiučinění stěžovatelům b), f) a m) v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího i Ústavního soudu, kterou v rozsudku shrnul [...] a závěry individualizoval [...] ve vztahu k osobám stěžovatelů [stěžovatel b) byl v době vystěhování v cizině, nebyl vystaven tlaku vedlejšího účastníka ani přítomen stěhování, netýkala se ho medializace, s rodinou nežil již před stěhováním, stěžovatel f) a m) se narodil až po vystěhování atd.]. Ústavní práva stěžovatelů b), f) a m) tak odmítnutím této části dovolání pro nepřipustnost nebyla porušena.“ Odst. 33: „Nejvyšší soud tak dostal požadavku individualizace výše finančního zadostiučinění zohledňujícího všechny konkrétní okolnosti případu, své závěry přezkoumatelně odůvodnil a nedopustil se jakéhokoli výkladového excessu, který by umožnil Ústavnímu soudu zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů.“ Odst. 30: „Ústavní soud v této souvislosti připomíná, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), není součástí soustavy obecných soudů, a do samotného hodnocení konkrétních okolností případu je tak oprávněn vstupovat pouze omezeně. Ve vztahu k přezkumu konkrétní výše přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu Ústavní soud uvádí, že do samotného zhodnocení konkrétních okolností případu zásadně není oprávněn vstupovat, s výjimkou závěrů, které lze označit za skutečně extrémní, vymykající se zcela smyslu a účelu dané právní úpravy a dodává, že pouhý nesouhlas s tím, jak obecný soud zhodnotil tu kterou okolnost, resp. s tím, že některé z hodnocených skutečností přisoudil menší či naopak větší váhu než skutečnosti jiné, věc (ústavní stížnost) do ústavní roviny posunout zásadně nemůže [srov. např. náleze ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 1320/10 (N 247/59 SbNU 515), část V].“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nedošlo k odepření práva na přístup k soudu Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 6) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4)	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
157	III. ÚS 549/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Vnitřní vázanost judikatury / Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	Odst. 7: „Stěžovatelova ústavně zaručená základní práva a svobody nebyla porušena tím, že mu po podání dovolání nebyl zaslán akceptační dopis. Nezaslání akceptačního dopisu po podání dovolání není žádoucí. Zároveň však tento postup není podle Ústavního soudu sám o sobě protiústavní [viz např. sbírkové usnesení sp. zn. II. ÚS 1576/15, body 19 až 20 (U 9/78 SbNU 647)]. Ústavní soud přitom v projednávané věci neshledal důvod, proč se od tohoto závazného právního názoru odchýlit (viz čl. 89 odst. 2 Ústavy a § 23 zákona o Ústavním soudu).“ Odst. 9 a 11: „Zároveň je však třeba dodat, že pokud poplatník soudní poplatek nezaplatí nebo pokud k tomu ani není vyzván, nezpůsobuje to protizákonnost či dokonce protiústavnost daného řízení nebo v něm vydaných rozhodnutí [...] Ani skutečnost, že stěžovatel nebyl před odmítnutím dovolání vyzván k zaplacení soudního poplatku za toto podání, proto nezpůsobuje protiústavnost dovolacího řízení nebo v něm vydaného rozhodnutí.“ Odst. 14 a 15: „Povinnost vyzvat účastníka k opravě či doplnění vadného podání (zakotvená v § 43 občanského soudního řádu) se totiž v civilním dovolacím řízení neuplatní, neboť to zákon výslovně vylučuje (viz § 243b občanského soudního řádu). Skutečnost, že tato výjimka není protiústavní, Ústavní soud opakovaně potvrdil - a to jak v jednom z plenárních usnesení (viz sp. zn. Pl. ÚS 14/18, body 33 až 43), tak i v usneseních senátních (viz např. I. ÚS 359/20, bod 14; II. ÚS 2162/19, body 8 až 11). Ústavní soud neshledal v právě projednávaném případě žádný důvod se od uvedených rozhodnutí odchýlit a postup obecných soudů nebo ústavnost jimi použitých ustanovení považovat za protiústavní.“	Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4) Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit / Soudy postupovaly ústavně konformně	IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně / VI. Existence judikatury, od které není třeba se odchýlit
158	III. ÚS 536/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Opomenutí důkaz / Nesouhlas s právním posouzením / Překvapivost rozhodnutí	Odst. 12: „Uplatnění korektivu dobrých mravů je primárně věcí obecných soudů. Obvodní soud svůj závěr o tom, že námitka promlčení vznesená stěžovatelkou je vzhledem k okolnostem věci rozporná s dobrými mravy, podrobně odůvodnil (str. 8 až 9 napadeného rozsudku obvodního soudu na č. l. 331-332 spisu), přičemž vyšel z toho, že žalobce (vedlejší účastník) marně uplynutí lhůty nezavinil. Potemika o uvedeném závěru v rovině výkladu podústavního práva Ústavnímu soudu nepřislouší, přičemž o zjevný excess zde nejde.“ Odst. 13: „Stejně tak Ústavní soud není oprávněn „přehodnocovat“ hodnocení důkazů provedených obecnými soudy a doplňovat skutková zjištění. K doloženým čestným prohlášením nemůže přihlížet, neboť jde o dokládání nových důkazů, které nebyly v řízení před obecnými soudy předloženy. Řízení před Ústavním soudem však není pokračování soudního řízení a Ústavní soud nemůže zde fakticky nahrazovat roli nalézací či odvolací instance. V případě existence nových skutečností či důkazů přichází v obecné rovině do úvahy obnova řízení, budou-li splněny její zákonné podmínky, tu však není možno nahrazovat řízením o ústavní stížnosti.“ Odst. 14: „Za daných okolností nelze hovořit o porušení procesních práv stěžovatelky v podobě vady opomenutého důkazu. Vzhledem k limitovaným možnostem navrhnout důkazy v odvolacím řízení, o čemž byla stěžovatelka poučena soudem prvního stupně (§ 119a o. s. ř.), nebylo možno takový důkazní návrh později relevantně uplatnit.“ Odst. 16: „Z vyžádaného soudního spisu plyne, že součástí skutkové i právní argumentace účastníků řízení před soudem prvního stupně byla jak otázka platnosti či neplatnosti smlouvy o tichém společenství (sama stěžovatelka nejprve platnost uznávala, později svou obranu změnila), tak i případná kvalifikace nároku jako bezdůvodného obohacení, stejně jako otázka výše samotné dlužné částky. V rozhodnutí odvolacího soudu tak jakýkoli protiústavní převk překvapivosti nelze spatřovat.“	Výklad neurčitých právních pojmů je věcí obecných soudů (Filip, právní 3) / Úkolem ÚS není polemika s právními názory obecných soudů (Filip, právní 1) Hodnotit dokazování ÚS nepřislouší (Šimíček 1) / ÚS nemá pravomoc měnit či doplňovat skutková zjištění (Filip, skutkový 6) Nejedná se o opomenutý důkaz (Filip, skutkový 5) Nejedná se o překvapivé rozhodnutí	II. ÚS zásadně nepřislouží skutkové otázky / III. Nepochopení právní role ÚS / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

159	II. ÚS 762/24 z 16. 4. 2024	Uhlíř	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Odst. 4: „V předmětných rozhodnutích Ústavní soud žádné zásadní pochybení neshledal. Stěžovatelé ve své ústavní stížnosti rozporují právní závěry obecných soudů, které se však vztahují pouze k výkladu podústavního práva. Požadují tedy po Ústavním soudu, aby tyto závěry znovu zhodnotil, a posoudil je v jejich prospěch. Taková role však Ústavnímu soudu nepřísluší. Výklad občanského práva hmotného - zde řešící otázku promlčení věcného břemene - je svěřen do pravomoci obecných soudů, a sjednocování tohoto výkladu pak náleží Nejvyššímu soudu, nikoliv Ústavnímu soudu. Obecné soudy přitom podrobně a srozumitelně stěžovatelům vysvětlily své právní závěry, kterými promlčení věcného břemene v projednávané věci dostatečně zdůvodnily.	Soudy postupovaly ústavně konformně / Pouze tvrzené porušení podústavního práva (Šmíček 3) / Výklad zákonů je v kompetenci obecných soudů (Filip, právní 16)	I. Vady stížnostní argumentace / III. Nepochopení role ÚS / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
160	II.ÚS 3349/23 z 16. 4. 2024	Uhlíř	Právo na spravedlivý proces	Odst. 4: „Po přezkoumání věci Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost spočívá pouze v polemice stěžovatele s řádně zdůvodněnými závěry obecných soudů. Námitka ohledně porušení práva na řádný proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod tak nemůže obstát. Soudní řízení proběhlo postupem odpovídajícím principům zakotveným v hlavě páté Listiny základních práv a svobod a jeho závěr je třeba považovat za výsledek nezávislého soudního rozhodování, jemuž z hlediska ochrany ústavnosti nelze nic vytknout.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nesouhlas stěžovatele neznamená porušení práva na spravedlivý proces (Filip, právní 6 a 13)	V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
161	III. ÚS 2587/23 z 16. 4. 2023	Zemanová	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	Odst. 16 - „Je sice pravdou, že městský soud pochybil, jestliže nijak explicitně nezodpověděl, proč nepovažoval za důležité zkoumání dispozitivní ustanovení § 1987 odst. 2 občanského zákoníku, avšak tento nedostatek naprávil Nejvyšší soud. [...] Lze proto uzavřít, že ani zrušení obou rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí městského soudu by nevedlo k příznivějšímu výsledku stěžovatelky ve věci samé, a tato její námitka je tudíž nedůvodná (usnesení sp. zn. II. ÚS 4294/12).“ Odst. 19 - „Posouzení neurčitosti pohledávek a s tím související úvaha, zda je k nim nutné vést rozsáhlé dokazování, je především záležitostí obecných soudů. Ústavnímu soudu nepřísluší do této jejich volné úvahy zasahovat, pokud není excesivní či neodůvodněná. Tyto nedostatky přitom v dané věci neshledal.“	Soudy postupovaly ústavně konformně ÚS není obecným soudem (Filip, skutkový 4) / Rozhodnutí o rozsahu dokazování je věcí obecných soudů (Filip, skutkový 9) / Absence ústavněprávní roviny pro zásah (Filip, právní 4)	II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / IV. Absence ústavněprávního rozměru / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně
162	III. ÚS 280/24 z 16. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Dokazování	Odst. 9 a 10 - „K ústavní stížnosti je nejprve třeba uvést, že všechny tři soudy svá rozhodnutí dostatečně odůvodnily a odpověděly v nich i na některé stěžovatelovy námitky vznesené v jeho ústavní stížnosti. [...] Požadavek na vyčerpání zákonných procesních prostředků k ochraně práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) se přitom uplatní nejen při posuzování přípustnosti ústavní stížnosti jako celku, ale i při posuzování každé jednotlivé námitky v ní uplatněné [nález sp. zn. I. ÚS 4022/17 (N 110/89 SbNU 631), bod 22]. Z toho důvodu není námitka stěžovatele k provedení důkazu videozáznamem za současného opomenutí provedení testu proporcionality způsobila vyvolat zásah Ústavního soudu v podobě zrušení napadených rozhodnutí.“ Odst. 11 - „Ve zbytku je stěžovatelova argumentace k nedostatkům dokazování (manipulace se záznamem, opora skutkových zjištění v provedených důkazech) sice přípustná, nicméně není opodstatněná. Ústavnímu soudu zpravidla nepřísluší zasahovat do oblasti dokazování prováděného obecnými soudy [nález sp. zn. III. ÚS 501/04 (N 42/36 SbNU 445)]. Ústavní soud by mohl do tohoto procesu zasáhnout pouze tehdy, pokud by obecné soudy překročily hranice dané zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.), popř. pokud by bylo možno konstatovat tzv. extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a vyvozenými skutkovými či právními závěry. Nic takového v projednávané věci Ústavní soud neshledal.“	Soudy postupovaly ústavně konformně / Nepřípustné argumenty Podstatou stížnosti je zpochybnění dokazování (Filip, skutkový 3) / Nejedná se o extrémní nesoulad (Filip, právní 8)	I. Vady stížnostní argumentace / II. ÚS zásadně nepřísluší skutkové otázky / V. Soudy či OČTŘ postupovaly ústavně konformně

Příloha č. 3

Obsah a způsob psaní odmítavých usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost, rozhodnutí z období od 15. 4. do 30. 4. 2024 (řazeno dle soudce zpravodaje)						
č.	Usnesení	Zpravodaj	Téma	Počet normostran, odstavců, kolik z nich na věcné posouzení?	Strukturují soudci usnesení?	Obsah a způsob psaní usnesení
1	I. ÚS 255/24 z 24. 4. 2024	Baxa	Nesouhlas s právním posouzením / Odmítnutí dovolání	2,5 strany, 17 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / zásada minimalizace zásahu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 10) / Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 15)
2	I. ÚS 965/24 z 24. 4. 2024	Baxa	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	2 strany, 9 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Vysvětlení role ÚS (odst. 6) / Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 7)
3	III. ÚS 565/24 z 24. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	3,25 stran, 17 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / ÚS je orgánem ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS (odst. 10) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu (odst. 11) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 12) / Částečná nepříslušnost (odst. 17) / Přebírání části odůvodnění (odst. 11): „Ústavní soud v minulosti již také mnohokrát zdůraznil, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů...“
-	III. ÚS 1125/24 z 29. 4. 2024					chybný zápis v nalus - jde o odmítnutí pro nepřipustnost
4	III. ÚS 133/24 z 24. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Právo na spravedlivý proces			Stížnost je odmítnuta pro ZN pouze částečně! (vymyká se délkou a strukturou ostatním)
5	III. ÚS 833/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Náhrada nákladů / Bagatelní spor	2 strany, 12 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 6) / Odkaz na příslušnou judikaturu ESLP (odst. 8) / Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 10)
6	III. ÚS 886/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Přípravné řízení	2 strany, 13 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 5) / Přístup ÚS k zásahům do přípravného řízení (odst. 7) / Usnesení o zahájení TS v judikatuře ÚS (odst. 8-9) / ZAJ/MAVOST: Poučení stěžovatele, že své námitky bude moci uplatnit v průběhu TŘ, teď by bylo předčasné, aby se zabýval ÚS
7	III. ÚS 123/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Náhrada nákladů	1,5 strany, 9 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) (odst. 5) / Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 6)
8	III. ÚS 93/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Právo na spravedlivý proces	2 strany, 12 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 7) / Dispoziční zásada a koncentrace řízení v judikatuře ÚS (odst. 8) / Přístup ÚS k nepřipustným argumentům (odst. 11)
9	III. ÚS 622/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením / Odmítnutí dovolání	2,5 strany, 15 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 9)
10	III. ÚS 216/24 z 17. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 13 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 5) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 8) / Přístup ÚS k právu na přístup k soudu a dovolání (odst. 10)
11	III. ÚS 665/24 z 24. 4. 2024	Dolanská Bányaiová	Nesouhlas s právním posouzením	3 strany, 12 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 7) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS (odst. 8) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu (odst. 8) / Přebírání části odůvodnění (odst. 8): „Ústavní soud v minulosti již také mnohokrát zdůraznil, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů...“

12	IV. ÚS 424/24 z 30. 4. 2024	Fiala	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 12 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	VON LIECHTENSTEIN / ÚS je orgán ochrany ústavnosti (odst. 8) / ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 8) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 9) / Přístup ÚS k vázanosti vlastní judikaturou (odst. 10)
13	IV. ÚS 967/24 z 30. 4. 2024	Fiala	Trestní řízení / Dokazování	2,5 strany, 13 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / Vysvětlení role ÚS (odst. 8) / Přístup ÚS k zásahu do TŘ (odst. 10) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 11)
14	IV. ÚS 828/23 z 30. 4. 2024	Fiala	Vnitřní vázanost judikaturou	1,75 stran, 10 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	VON LIECHTENSTEIN / Vysvětlení role ÚS (odst. 7) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 8) / Přístup ÚS k vázanosti vlastní judikaturou (odst. 8)
15	IV. ÚS 1956/23 z 30. 4. 2024	Fiala	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	2,25 stran, 15 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti (odst. 10) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 10) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 10)
16	IV. ÚS 2837/23 z 24. 4. 2024	Fiala	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením / Opomenutý důkaz / Dokazování / Právo na tlumočnicka	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4,25 stran, 32 odstavců z toho 20 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné shrnutí argumentů / Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 13 a 14) / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 17-19) / Přístup ÚS k opomenutým důkazům (odst. 18) / Přístup ÚS k právu na tlumočnicka (odst. 30)
17	IV. ÚS 2900/23 z 24. 4. 2024	Fiala	Právo na spravedlivý proces / Dokazování	2 strany, 12 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 8)
18	IV. ÚS 396/24 z 24. 4. 2024	Fiala	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Trestání	3 strany, 19 odstavců z toho 13 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 7) / Přístup ÚS k přezkumu trestu (odst. 11-14) / ZAJÍMAVOST: poměrně dlouhý výklad judikatury ÚS k přezkumu trestů
19	IV. ÚS 737/24 z 24. 4. 2024	Fiala	Rodinné právo	2 strany, 10 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / zásada minimalizace zásahu (odst. 6)
20	IV. ÚS 887/24 z 24. 4. 2024	Fiala	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	2,75 stran, 13 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 12)
21	IV. ÚS 900/24 z 17. 4. 2024	Fiala	Rodinné právo	2 strany, 10 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Vysvětlení role ÚS / Zásada minimalizace zásahu (odst. 7) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 8)
22	IV. ÚS 2762/23 z 17. 4. 2024	Fiala	Náhrada nemajetkové újmy / Odmitnutí dovolání	2,5 strany, 12 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8) / Přístup ÚS k náhradě škody (odst. 9)
23	IV. ÚS 2775/23 z 17. 4. 2024	Fiala	Náhrada škody	2,25 stran, 14 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8) / ZODPŠKV judikatuře ÚS (odst. 9)
24	IV. ÚS 342/24 z 30. 4. 2024	Hulmák	Rodinné právo / Dokazování	2 strany, 19 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti (odst. 10) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 10) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 10) / Přístup ÚS k rozhodování o péči a nejlepší zájem dítěte (odst. 11) / Rozhodnutí je dočasné povahy (odst. 18)

25	IV. ÚS 314/24 z 30. 4. 2024	Hulmák	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	2 strany, 12 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti (odst. 9) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 9) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 9)
26	IV. ÚS 329/24 z 24. 4. 2024	Hulmák	Náhrada nemajetkové újmy / Překvapivost rozhodnutí / Náhrada nákladů	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 3,75 stran, 27 odstavců z toho 16 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Vysvětlení role ÚS / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 12) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 13) / Přístup ÚS k náhradě nemajetkové újmy (odst. 13-16) / Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 24) / ZAJ/MAVOST: Rozsáhlý popis judikatury a jejího vývoje / Vymezení věcné otázky „zabývaly se soudy kritérii“? / Závada schůdnosti / Co je možné spravedlivě požadovat po vlastníku komunikace?
27	IV. ÚS 339/24 z 24. 4. 2024	Hulmák	Náhrada nákladů	2 strany, 12 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Zásada minimalizace zásahu (odst. 9)
28	IV. ÚS 330/24 z 24. 4. 2024	Hulmák	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	2,25 strany, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Zásada minimalizace zásahu (odst. 6) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 10)
29	III. ÚS 2478/23 z 18. 4. 2024	Hulmák	migrační a pobytové právo / právo na spravedlivý proces	2,5 strany, 14 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS (odst. 5) / Neexistence práva na pobyt v ČR v judikatuře ÚS (odst. 6) Doručování v judikatuře ÚS (odst. 10) / ZAJ/MAVOST: ÚS konstatuje, že NSS je vrcholný orgán ve správním soudnictví / ÚS připouští, že jde o tíživou životní situaci (odst. 13)
30	III. ÚS 2872/23 z 18. 4. 2024	Hulmák	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením / Odmítnutí dovolání	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4,5 strany, 29 odstavců z toho 13 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné shrnutí argumentace / Podrobné věcné posouzení / Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 8) / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS (odst. 17) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 18) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 22) / ZAJ/MAVOST - věc se k ÚS vrací již podruhé - vyhovět, NS odmítl a opět posuzuje ÚS
31	III. ÚS 3222/23 z 18. 4. 2024	Hulmák	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 5 stran, 34 odstavců z toho 22 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS (odst. 13) / Odkaz na příslušnou judikaturu NSS (odst. 16) / Presumpce správních aktů / Akademická samospráva / Nicotnost správních aktů v judikatuře ÚS (odst. 18-22) / ZAJ/MAVOST: podrobné shrnutí judikatury ke všem dřívejším tématům
32	IV. ÚS 336/24 z 17. 4. 2024	Hulmák	Rodinné právo / Právo na spravedlivý proces / Dokazování	2,75 stran, 21 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 11) / Přístup ÚS k rozhodování o péči a nejlepší zájem dítěte / výživné (odst. 12) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 13)
33	IV. ÚS 315/24 z 17. 4. 2024	Hulmák	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 10 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 7) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 7) / Přístup ÚS k stížnostem směřujícím pouze proti procesním právním (odst. 9)
34	I. ÚS 876/24 z 24. 4. 2024	Jirsa	Vazba	1,5 strany, 10 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 4) / Přístup ÚS k vazbě (odst. 8)

35	I. ÚS 3001/23 z 24. 4. 2024	Jirsa	Zajištění v TR	1,75 stran, 11 odstavců z toho 6 na právní posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 6) / Přístup ÚS k zajištění v TR (odst. 9) / Rozhodnutí je dočasné povahy (odst. 10)
36	I. ÚS 796/24 z 17. 4. 2024	Jirsa	Náhrada nákladů	2 strany, 11 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS (odst. 5) / Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 5 a 6) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 9) / ZAJÍMAVOST: stížnost velkého množství stěžovatelů
37	I. ÚS 916/24 z 17. 4. 2024	Jirsa	Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 7) / ZAJÍMAVOST: stížnost brojí proti velkému množství rozhodnutí OFŘ / ÚS poučuje účastníky o vhodném prostředku ochrany / ZODPŠkv judikatuře ÚS
38	I. ÚS 3261/23 z 17. 4. 2024	Jirsa	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Právo na přístup k soudu	1,5 strany, 9 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 4)
39	I. ÚS 3026/23 z 17. 4. 2024	Jirsa	Odmítnutí dovolání	1,75 stran, 12 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání / Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 9-11)
40	I. ÚS 1275/23 z 17. 4. 2024	Jirsa	Právo na spravedlivý proces / Právo na zákonného soudce	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4 strany, 25 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV, V, VI, VII a VIII	Vyřádění a replika / ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 21) / ZAJÍMAVOST: v odst. 1 je vymezena věc, jsou formulovány 2 základní otázky stížnosti
41	IV. ÚS 2181/23 z 30. 4. 2024	Křesťanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	3,25 stran, 27 odstavců z toho 8 na věcné posouzení a celkem 10 na skutkové okolnosti	Ano - část I, II, III, IV, V	Podrobná rekapitulace procesu / Vyřádění a replika / Přístup ÚS k právu na přístup k soudu a dovolání (odst. 20) / Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání (odst. 21) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 24)
42	I. ÚS 1049/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 13 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8)
43	I. ÚS 1009/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Vazba	2 strany, 15 odstavců z toho 11 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 5) / Přístup ÚS k vazbě (odst. 6 a 8)
44	I. ÚS 1102/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Rodinné právo	1,5 strany, 11 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 7) / Přístup ÚS k předběžným opatřením v oblasti rodinného práva (odst. 8 a 9)
45	I. ÚS 970/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 14 bodů z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	VON LIECHTENSTEIN / Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 5) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 7)
46	I. ÚS 1036/24 z 24. 4. 2024	Křesťanová	Náhrada nákladů	1,5 strany, 12 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 8) / Přístup ÚS k akcesorickému návrhu na zrušení zákona (odst. 12)
47	IV. ÚS 2802/23 z 17. 4. 2024	Křesťanová	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 14 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	VON LIECHTENSTEIN / Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 6) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 9)
48	I. ÚS 726/24 z 17. 4. 2024	Křesťanová	Migrační a pobytové právo / Právo na spravedlivý proces	2 strany, 14 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8)

49	I. ÚS 1023/24 z 17. 4. 2024	Křesťanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	1,5 strany, 9 odstavců z toho 3 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání / Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 7) / Částečná nepřipustnost
50	I. ÚS 824/24 z 17. 4. 2024	Křesťanová	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Právo na spravedlivý proces	2 strany, 15 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 10) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 11) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 14) / Přebírání části odůvodnění (odst. 11): „Jeho kasační pravomoc je založena jen tehdy, pokud by napadená rozhodnutí vycházela ze skutkových zjištění, která jsou v extrémním rozporu“
51	I. ÚS 850/24 z 17. 4. 2024	Křesťanová	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Právo na spravedlivý proces	2,5 strany, 16 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 9) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 9) / Přebírání části odůvodnění (odst. 9): „Jeho kasační pravomoc je založena jen tehdy, pokud by napadená rozhodnutí vycházela ze skutkových zjištění, která jsou v extrémním rozporu“
52	I. ÚS 943/24 z 17. 4. 2024	Křesťanová	Náhrada nákladů	Velmi stručné usnesení - 1 strana, 8 odstavců z toho 2 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 6) / Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 7)
53	IV. ÚS 1077/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Trestní řízení / Vazba	2,25 stran, 14 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k vazbě (odst. 8) / Přístup ÚS k vydání do zahraničí (odst. 10) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 13)
54	IV. ÚS 727/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Opomenutý důkaz / Odmítnutí dovolání	2 strany, 13 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Vysvětlení role ÚS (odst. 8) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8)
55	IV. ÚS 138/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	1,75 stran, 11 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 7) / Přístup ÚS k zázkazu svévolie (odst. 10)
56	IV. ÚS 1063/24 z 30. 4. 2024	Kühn	Rodinné právo	2,25 stran, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Přístup ÚS k rozhodování o péči a nejlepší zájem dítěte (odst. 7 a 8) / Rozhodnutí je dočasné povahy (odst. 12) / ZAJÍMAVOST: Apel na rodiče, aby urovnali věc „rozumným způsobem“
57	IV. ÚS 749/23 z 30. 4. 2024	Kühn	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Opomenutý důkaz	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4 strany, 28 odstavců z toho 17 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV, V + navíc V.A, V.B, V.C	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné věcné posouzení / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 13) / Přístup ÚS k zásadám TR (odst. 15 a 16) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 19) / Odkaz na příslušnou judikaturu ESLP (odst. 23) / Přístup ÚS k nepřipustným argumentům (odst. 27) / ZAJÍMAVOST: Členění do jednotlivých podbodů podle námitek stěžovatele / Spojení více ústavních stížností
58	IV. ÚS 90/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Náhrada nákladů řízení / Překvapivost rozhodnutí	2,75 stran, 17 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 8-10) / Přístup ÚS k překvapivosti rozhodnutí (odst. 14)
59	IV. ÚS 1050/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Náhrada nákladů / Bagatelní spor	Velmi stručné usnesení - 1 strana, 9 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS ke stěžovatelům advokátům a povinnosti zastoupení (odst. 4) / Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 5 a 6) / Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 6)

60	IV. ÚS 260/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Správní trestání	3,25 stran, 23 odstavců z toho 14 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV + navíc IV. A. a IV. B.	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné věcné posouzení / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu (odst. 10) / Odkaz na příslušnou judikaturu ESLP (odst. 15-19) / Členění do jednotlivých podbodů podle námitek stěžovatele
61	IV. ÚS 118/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Přepjatý formalismus	2 strany, 11 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu (odst. 6)
62	IV. ÚS 627/24 z 24. 4. 2024	Kühn	Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 14 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k přezkumu smluv obecnými soudy (odst. 11)
63	IV. ÚS 485/24 z 17. 4. 2024	Kühn	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	1,75 stran, 14 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu (odst. 7) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 8 a 9) / Přístup ÚS k překvapivosti rozhodnutí (odst. 11)
64	IV. ÚS 825/24 z 17. 4. 2024	Kühn	Legitimní očekávání a retroaktivita	Velmi stručné usnesení - 1,25 strany, 8 odstavců z toho 4 na právní posouzení	Jen číslování odstavců	Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu (odst. 5) / Retroaktivita a legitimní očekávání v judikatuře ÚS (odst. 7)
65	III. ÚS 500/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Zajištění v TR	2 strany, 11 odstavců, z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování částí	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 5) / Přístup ÚS k prohlídkám v TR ÚS k zásahům do přípravného řízení (odst. 6) / Přístup ÚS k prohlídkám v TR ÚS k zajištění v TR (odst. 7)
66	III. ÚS 274/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Náhrada nákladů / Odměna advokáta	Velmi stručné usnesení - 1 strana, 7 odstavců, z toho 3 na věcné posouzení	Jen číslování částí	Přístup ÚS k bagatelním věcem
67	II. ÚS 3203/23 z 30. 4. 2024	Lichovník	Trestní řízení / Dokazování	2 strany, 13 odstavců, z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování částí	ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování / Přebírání částí odůvodnění: „ <i>odkazuje Ústavní soud v této souvislosti na svou ustálenou judikaturu, podle níž je Ústavní soud povolán zasáhnout do pravomoci obecných soudů...</i> “
68	III. ÚS 486/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Migrační a pobytové právo	Velmi stručné usnesení - 1 strana, 4 odstavce z toho jen 1 na věcné posouzení	Ani nadpisy, ani čísla odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost / Vysvětlení role ÚS
69	III. ÚS 416/24 z 30. 4. 2024	Lichovník	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces / Bagatelní spor / Přepjatý formalismus	2 strany, 11 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování částí	Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání / Přebírání částí odůvodnění: „ <i>Dovolání je mimořádným opravným prostředkem a dovolací soud není obecnou třetí instancí pro přezkum rozhodnutí odvolacích soudů...</i> “
70	IV. ÚS 34/23 z 24. 4. 2024	Lichovník	Odmítnutí dovolání / Právo na přístup k soudu / Přepjatý formalismus / Nesouhlas s právním posouzením	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 5 stran, 24 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV, V	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné shrnutí argumentů / Vyjádření a replika / Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS (odst. 15) / Přístup ÚS k právu na odůvodnění / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu (odst. 16) / Odkaz na příslušnou judikaturu ESLP / Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání (odst. 19-23)
71	III. ÚS 234/24 z 24. 4. 2024	Lichovník	Rodinné právo	1,5 strany, 10 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování částí - I., II. a III.	Přístup ÚS k rozhodování o péči a nejlepší zájem dítěte (odst. 6 a 7) / Rozhodnutí je dočasné povahy (odst. 8) ZAJÍMAVOST: pochvala soudkyni obecného soudu (odst. 9)
72	III. ÚS 571/24 z 24. 4. 2024	Lichovník	Trestní řízení / Dokazování	2 strany, 14 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování částí	ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu (odst. 9) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásadám TR / Přebírání částí odůvodnění: „ <i>odkazuje Ústavní soud v této souvislosti na svou ustálenou judikaturu, podle níž je Ústavní soud povolán zasáhnout do pravomoci obecných soudů...</i> “
73	II. ÚS 2416/23 z 24. 4. 2024	Lichovník	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	1,5 strany, 9 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování částí	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 6)

74	III. ÚS 771/24 z 24. 4. 2024	Lichovník	Dovolání / Právo na přístup k soudu	Velmi stručné usnesení - 1,25 stran, 8 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	jen číslování částí - I., II. a III.	Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 5) / Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání (odst. 7) / Přebírání části odůvodnění: „Dovolání je mimořádným opravným prostředkem a dovolací soud není obecnou třetí instancí pro přezkum rozhodnutí odvolacích soudů...“
75	II. ÚS 3140/23 z 24. 4. 2024	Lichovník	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 13 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 5) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 7)
76	II. ÚS 3040/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	1,5 strany, 8 odstavců z toho 3 na věcné posouzení	Jen číslování částí - I., II. a III.	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 6) / Přístup ÚS k právu na odůvodnění
77	II. ÚS 2978/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Nesouhlas s právním posouzením	1,5 strany, 12 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS (odst. 8) / Přístup ÚS k posouzení dobrých mravů (odst. 9) / Promlčení v judikatuře ÚS (odst. 10)
78	II. ÚS 1392/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Právo na spravedlivý proces	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 3,5 strany, 23 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV ale bez názvu	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 16) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 17) / ZAJÍMAVOST: ÚS vyjadřuje podporu stěžovateli, ale současně zdůrazňuje důležitost některých formalismů v soudnictví
79	III. ÚS 657/24 z 17. 4. 2024	Lichovník	Právo na spravedlivý proces	1,5 strany, 12 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Jen číslování částí - I., II. a III.	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 9)
80	III. ÚS 714/24 z 17. 4. 2024	Lichovník	Zajištění v TR	1,75 stran, 10 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 5) / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / zásada minimalizace zásahu (odst. 6) / Přístup ÚS k zajištění v TR / Přístup ÚS k zásahu do TR (odst. 7)
81	II. ÚS 2803/23 z 17. 4. 2024	Lichovník	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 5) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 7)
82	IV. ÚS 334/23 z 30. 4. 2024	Ronovská	Odmítnutí dovolání / Dokazování / Právo na spravedlivý proces	2,25 stran, 16 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti (odst. 9) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu (odst. 10) / Přístup ÚS k překvapivosti rozhodnutí (odst. 12) / Přebírání části odůvodnění: „že zjišťování skutkového stavu je věcí obecných soudů. Ústavní soud nemůže přehodnocovat důkazy provedené obecními soudy, resp. posuzovat skutkový stav...“
83	III. ÚS 2336/23 z 30. 4. 2024	Ronovská	Právo na spravedlivý proces / Nepoložení předběžné otázky k SDEU	3 strany, 17 odstavců z toho 12 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné věcné posouzení / Vysvětlení role ÚS (odst. 6) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 6) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 6) / Přístup ÚS k porušení spravedlivého procesu nepoložením předběžné otázky (odst. 7) / Odkaz na příslušnou judikaturu ESLP (odst. 13 a 15)
84	II. ÚS 209/24 z 30. 4. 2024	Ronovská	Soudní poplatky	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 3,5 strany, 26 odstavců z toho 12 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné věcné posouzení / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 14) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 14) / Přístup ÚS k SOP (odst. 16) / ZAJÍMAVOST: usnesení je nadstandardně dlouhé, např. rozebírá podstatu podústavního předpisu (odst. 18)
85	II. ÚS 3437/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Spravedlivý proces / Nutná obhajoba	2,25 stran, 15 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Vysvětlení role ÚS / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8) / Přístup ÚS k právu na obhajobu (odst. 9 a 10) / Přístup ÚS k nepřipustným argumentům (odst. 14)
86	III. ÚS 1252/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 14 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / minimalizace zásahu (odst. 9) / Přístup ÚS k přezkumu držby (odst. 10)

87	I. ÚS 3333/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	2 strany, 12 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Vysvětlení role ÚS / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 7) / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 10)
88	I. ÚS 2991/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 16 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 9)
89	I. ÚS 3141/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vnitřní vázanost judikaturou	1,5 strany, 14 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 8)
90	II. ÚS 262/24 z 24. 4. 2024	Ronovská	Právo na spravedlivý proces	2,25 stran, 17 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III	ZAJÍMAVOST: částečná nepřipustnost (odst. 17)
91	II. ÚS 701/24 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vazba	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 3,5 stran, 15 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ZAJÍMAVOST: částečná nepřipustnost (odst. 7-9) / Přístup ÚS k vazbě (odst. 14)
92	IV. ÚS 2256/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Nesouhlas s právním posouzením	3 strany, 17 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné shrnutí argumentů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Vysvětlení role ÚS (odst. 10) / Přístup ÚS k právu na odůvodnění (odst. 11) / Kvalifikované vady pro zásah ÚS (odst. 14)
93	II. ÚS 2804/23 z 24. 4. 2024	Ronovská	Vnitřní vázanost judikaturou	1,5 strany, 14 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 8) / ZAJÍMAVÉ: Konkurenční stanovisko soudce Uhlíře
94	II. ÚS 840/24 z 30. 4. 2024	Svatoň	Trestní řízení / Dokazování	2 strany, 12 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 7) / Vysvětlení role ÚS (odst. 8) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 8) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu (odst. 8 a 9) / Vysvětlení role ÚS (odst. 8)
95	II. ÚS 1079/24 z 30. 4. 2024	Svatoň	Právo na spravedlivý proces	2 strany, 13 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8)
96	II. ÚS 2992/23 z 30. 4. 2024	Svatoň	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	VON LIECHTENSTEIN / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 9)
97	II. ÚS 3142/23 z 30. 4. 2024	Svatoň	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	VON LIECHTENSTEIN / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 9)
98	II. ÚS 772/24 z 24. 4. 2024	Svatoň	Přiměřené zadostiučinění za průtahy v řízení	2 strany, 13 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	
99	II. ÚS 3311/23 z 24. 4. 2024	Svatoň	Nesouhlas s právním posouzením	3 strany, 21 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace proces / Podrobné shrnutí argumentů / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 14) / ZAJÍMAVOST: poměrně dlouhá rekapitulace procesu a shrnutí argumentace / částečná nepřipustnost (odst. 12 a 13) / poučení stěžovatelů o tom, že pokud se chtějí bránit proti průtahům, musí to učinit jinak (odst. 19 a 20)
100	II. ÚS 759/24 z 24. 4. 2024	Svatoň	Právo na spravedlivý proces / Předběžné opatření	2,5 strany, 16 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 8) / Přístup ÚS k předběžným opatřením v oblasti obchodního práva (odst. 9 a 10) / ZAJÍMAVOST: Poučení stěžovatele o postupu při napadení neústavních průtahů řízení (odst. 13 a 14)
101	II. ÚS 906/24 z 24. 4. 2024	Svatoň	Vnitřní vázanost judikaturou	2,25 stran, 12 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 9) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 11)

102	II. ÚS 3130/23 z 24. 4. 2024	Svatoň	Právo na spravedlivý proces / Bagatelní spor	2,75 stran, 19 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách / Vysvětlení role ÚS (odst. 14) / Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 15)
103	II. ÚS 418/24 z 17. 4. 2024	Svatoň	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor / Dokazování	2,5 strany, 13 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 9) / Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 10)
104	II. ÚS 1066/24 z 30. 4. 2024	Šámal	Právo na spravedlivý proces	2 strany, 10 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Kvalifikované vady pro zásah ÚS (odst. 7)
105	II. ÚS 1119/24 z 30. 4. 2024	Šámal	Právo na spravedlivý proces	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4 strany, 21 odstavců z toho 14 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné shrnutí argumentace / Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 8) / Kvalifikované vady pro zásah ÚS (odst. 9) / Odkaz na příslušnou judikaturu NSS (odst. 13) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 14) / ZAJÍMAVOST: ÚS se podrobně věnuje vývoji judikatury v otázce přípustnosti
106	II. ÚS 854/24 z 29. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Spravedlivý proces	2,25 stran, 15 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 9) / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 10)
107	II. ÚS 1027/24 z 25. 4. 2024	Šámal	Soudní poplatky / Právo na spravedlivý proces	2,25 stran, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vad / zásada minimalizace zásahu (odst. 7) / Přístup ÚS k SOP (odst. 10 a 11) / ZAJÍMAVOST: Odkaz na předchozí usnesení o ZN, kde ÚS rozhodoval na základě obdobné argumentace
108	II. ÚS 788/24 z 25. 4. 2024	Šámal	Spravedlivý proces / Nárok na odměnu obhájce / Trestní řízení	2 strany, 12 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Vysvětlení role ÚS / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 6) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 10)
109	II. ÚS 745/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování / Spravedlivý proces	3,25 stran, 17 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 8) / Přístup ÚS k nepřipustným argumentům (odst. 9) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu (odst. 16)
110	II. ÚS 1013/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor	2,5 strany, 15 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách / zásada minimalizace zásahu (odst. 8) / Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 9-10) / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 13)
111	II. ÚS 773/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Právo na účinné vyšetřování	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4 strany, 24 odstavců z toho 17 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 8) / Přístup ÚS k právu na účinné vyšetřování (odst. 9) / Odkaz na příslušnou judikaturu ESLP (odst. 10-15) / Vztah soukromého a trestního práva v judikatuře ÚS (odst. 16-17)
112	II. ÚS 1080/24 z 24. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 2,75 stran, 16 odstavců z toho 11 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (není superrevizní instancí) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 6-7) / Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 8-11)

113	II. ÚS 868/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Trestní řízení / Dokazování / Opomenutý důkaz	1,5 strany, 8 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách / zásada minimalizace zásahu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 5) / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 6)
114	II. ÚS 646/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Prohlídky v TR	3 strany, 19 odstavců z toho 11 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / zásada minimalizace zásahu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 9) / Přístup ÚS k prohlídkám v TR / Přístup ÚS k neodkladným a neopakovatelným úkonům (odst. 10-12) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 18) / Přebírání částí odůvodnění: „Ústavní soud opakovaně judikuje, že závěr orgánů činných v trestním řízení o provedení nezbytnosti domovní prohlídky či prohlídky jiných prostor a pozemků musí projít přes tzv. třístupovou kontrolu...“
115	II. ÚS 801/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	3,5 strany, 21 odstavců z toho 12 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné věcné posouzení / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (superrevizní instancí) (odst. 10) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 12) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 15 a 16) / Přebírání částí odůvodnění: „Ze zjišťování skutkového stavu je věcí obecných soudů. Ústavní soud nemůže přehodnocovat důkazy provedené obecnými soudy, resp. posuzovat skutkový stav...“
116	II. ÚS 716/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Prohlídky v TR	2,5 strany, 14 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 5) / Přístup ÚS k prohlídkám v TR (odst. 6-8) / Částečná nepřipustnost / Přebírání částí odůvodnění: „Ústavní soud opakovaně judikuje, že závěr orgánů činných v trestním řízení o provedení nezbytnosti domovní prohlídky či prohlídky jiných prostor a pozemků musí projít přes tzv. třístupovou kontrolu...“
117	I. ÚS 2993/23 z 17. 4. 2024	Šámal	Vnitřní vázanost judikaturou	2,75 stran, 17 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	VON LIECHTENSTEIN / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vad / zásada minimalizace zásahu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 9) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 10)
118	II. ÚS 960/24 z 17. 4. 2024	Šámal	Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 11 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách / Zásada minimalizace zásahu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 6) / Správní deliktury v judikatuře ÚS (odst. 7 a 8)
119	IV. ÚS 987/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Rodinné právo	1,5 strany, 9 odstavců z toho 6 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Řízení o ústavní stížnosti není pokračováním (odst. 6) / ZAJÍMAVOST: apel na rodiče s odkazem na judikaturu „Krajským soudem přijaté řešení, které nyní zdejší soud aprobuje, by současně nemělo být vnímáno jako „vítězství“ matky či „prohra“ otce. I v nyní posuzovaném případě totiž lze vyslovit apel adresovaný oběma rodičům, aby mysleli především a právě na blaho svých dětí, které jejich konfliktem prokazatelně a dlouhodobě trpí“
120	III. ÚS 842/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Přípravné řízení / Prohlídky v TR	2,25 stran, 13 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 5) / Přístup ÚS k zásahům do přípravného řízení (odst. 6) / Přístup ÚS k prohlídkám v TR (odst. 7 a 8) / Přístup ÚS k neodkladným a neopakovatelným úkonům (odst. 9)
121	IV. ÚS 881/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	2 strany, 14 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 5) / ÚS je orgán ochrany ústavnosti (odst. 7) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 7 a 8)
122	IV. ÚS 1014/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Spravedlivý proces / Odmitnutí dovolání	1,5 strany, 13 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 5) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 7) / Přístup ÚS k SOP (odst. 8) / Přístup ÚS k odmitnutí dovolání bez výzvy kodstranění vad (odst. 12)
123	III. ÚS 948/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Nesouhlas s právním posouzením / Bagatelní spor	2 strany, 14 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 8-11) / Stížnost není actio popularis (odst. 12)

124	IV. ÚS 934/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Náhrada nákladů / Odměna advokáta	2 strany, 15 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 7) / ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 8) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 9) / Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 11 a 12)
125	IV. ÚS 546/24 z 30. 4. 2024	Šimíček	Porušení práva na spravedlivý proces / Nepoložení předběžné otázky k SDEU	2,25 stran, 19 odstavců z toho 12 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Podrobné věcné posouzení / Vysvětlení role ÚS / zásada minimalizace zásahu (odst. 8) / Přístup ÚS k porušení spravedlivého procesu nepoložením předběžné otázky (odst. 9) / ZAJÍMAVOST: ÚS zde už docela podrobně pracuje s meritorními a skutkovými otázkami (např. v odst. 14 - role toho, že let byl zrušen na žádost CK)
126	IV. ÚS 251/24 z 24. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Právo na tlumočnicka	2 strany, 15 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 6) / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu (odst. 7) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 10 a 11) / Přístup ÚS k obnovení řízení (odst. 13)
127	III. ÚS 895/24 z 24. 4. 2024	Šimíček	Trestní řízení / Právo na účinné vyšetřování	2,25 stran, 13 odstavců z toho 11 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Podrobné věcné posouzení / ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 3) / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excessu / zásada minimalizace zásahu (odst. 4) / Přístup ÚS k právu na účinné vyšetřování (odst. 6) / Přístup ÚS k majetkovým TČ (odst. 9-11)
128	IV. ÚS 2994/23 z 24. 4. 2024	Šimíček	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 15 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 7) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 9)
129	III. ÚS 922/24 z 24. 4. 2024	Šimíček	Náhrada nákladů	2 strany, 14 odstavců z toho 9 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 5) / ÚS vysvětluje, co je to zjevná neopodstatněnost (odst. 6) / Vysvětlení role ÚS (odst. 7)
130	I. ÚS 2705/23 z 24. 4. 2024	Šimíček	Vnitřní vázanost judikaturou	2 strany, 15 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Není třeba podrobnější rekapitulace (odst. 7) / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 9)
131	II. ÚS 2503/23 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Trestní řízení / Dokazování / Odmitnutí dovolání	2,25 stran, 14 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III	Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 10) / Vysvětlení role ÚS (odst. 10)
132	II. ÚS 534/24 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Dokazování	Velmi stručné usnesení - 1,25 strany, 7 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	
133	II. ÚS 935/24 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Velmi stručné usnesení - 1,25 strany, 5 odstavců z toho 3 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ZAJÍMAVOST: Velká podobnost s II. ÚS 534/24
134	II. ÚS 1055/24 z 30. 4. 2024	Uhlíř	Migrační a pobytové právo	1,5 strany, 7 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	
135	II. ÚS 1439/23 z 24. 4. 2024	Uhlíř	Zajištění v TŘ	2 strany, 10 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS je orgánem ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS (odst. 7) / ÚP požadavky na zajišťovací instituty

136	II. ÚS 962/24 z 24. 4. 2024	Uhlif	Bagatelní spor	Velmi stručné usnesení - 1 strana, 7 odstavců z toho 4 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 5 a 6)
137	II. ÚS 790/24 z 24. 4. 2024	Uhlif	Prohlídky v TR	3 strany, 14 odstavců z toho 10 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k prohlídkám v TR (odst. 7-9) / Odkaz na příslušnou judikaturu ESLP (odst. 8) / Přístup ÚS k neodkladným a neopakovatelným úkonům (odst. 12)
138	II. ÚS 1015/24 z 24. 4. 2024	Uhlif	Náhrada nákladů	Velmi stručné usnesení - 1,25 strany, 9 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Zásada minimalizace zásahu (odst. 6) / Přístup ÚS k nákladům řízení (odst. 7) / Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 8)
139	II. ÚS 292/24 z 24. 4. 2024	Uhlif	Nesouhlas s právním posouzením / Vnitřní vázanost judikaturou / Právo na spravedlivý proces	2 strany, 11 odstavců z toho 3 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 6) / ZAJÍMAVOST: Upozornění, že ÚS si vytýčil přezkumný rámec, protože se věci již jednou částečně zabýval (odst. 7)
140	II. ÚS 505/24 z 24. 4. 2024	Uhlif	Právo na spravedlivý proces / Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 13 odstavců z toho 5 na právní posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 7)
141	II. ÚS 377/24 z 17. 4. 2024	Uhlif	Trestní řízení / Právo na účinné vyšetřování	2 strany, 12 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	Přístup ÚS k právu na účinné vyšetřování (odst. 7-9) / ZAJÍMAVÉ: tendence k zásahu do TR se liší dle toho, jaký zájem byl ohrožen (majetek vs. život)
142	II. ÚS 762/24 z 16. 4. 2024	Uhlif	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	Velmi stručné usnesení - 1 strana, 5 odstavců z toho 2 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	
143	II. ÚS 3349/23 z 16. 4. 2024	Uhlif	Právo na spravedlivý proces	Velmi stručné usnesení - 1 strana, 5 odstavců z toho 2 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	
144	I. ÚS 378/24 z 24. 4. 2024	Wintr	Náhrada nákladů	1,5 strany, 10 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů (odst. 6)
145	I. ÚS 844/24 z 24. 4. 2024	Wintr	Právo na spravedlivý proces / Dokazování / Nesouhlas s právním posouzením	2 strany, 11 odstavců z toho 5 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / Vysvětlení role ÚS / Přístup ÚS k bagatelním věcem (odst. 7) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 9)
146	I. ÚS 3071/23 z 24. 4. 2024	Wintr	Vnitřní vázanost judikaturou	1,5 strany, 13 odstavců z toho 7 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	VON LIECHTENSTEIN / Upozornění, že jde o více obdobných stížností (odst. 7)
147	I. ÚS 3396/23 z 24. 4. 2024	Wintr	Promlčení	2,75 stran, 22 odstavců z toho 12 na věcné posouzení	Jen číslování odstavců	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / Vysvětlení role ÚS (odst. 12) / ZAJÍMAVOST: Procesně složitě, ale podstata je jednoduchá - soudce konkretizuje v odst. 11
148	I. ÚS 1721/23 z 24. 4. 2024	Wintr	Rodinné právo / Předběžné opatření	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4,5 strany, 28 odstavců z toho 17 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV ale bez názvu	Podrobné shrnutí argumentace / Podrobné věcné posouzení / Přístup ÚS k rozhodování o péči a nejlepší zájem dítěte (odst. 10) / Přístup ÚS k participačním právům dítěte (odst. 22) / ZAJÍMAVOST: v odst. 13-26 se ÚS zabývá podrobně všemi námitkami - rozebírá trvání opatření, zájem dítěte, vhodnost ostatních alternativ, hodnotí postup a závěry soudů / apel na rodiče, aby komunikovali konstruktivně (odst. 27)
149	I. ÚS 3209/23 z 17. 4. 2024	Wintr	Nesouhlas s právním posouzením / Dokazování	3 strany, 18 odstavců z toho 8 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III	Podrobná rekapitulace procesu / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Vysvětlení role ÚS / ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu / kvalifikovaných vadách (odst. 10) / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 11) / Judikatura ÚS k medicínsko-právním sporům (odst. 17)

150	III. ÚS 254/24 z 25. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Upuštění od výkonu trestu odnětí svobody	2 strany, 10 odstavců, 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Přístup ÚS k upuštění od výkonu trestu (odst. 7)
151	III. ÚS 2722/23 z 25. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání	2,5 strany, 16 odstavců, 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV, V, VI	Vyjádření a replika / Přístup ÚS k právu na přístup k soudu a dovolání (odst. 10) / Přístup ÚS k nezákonnému odmítnutí dovolání pro bagatelnost (odst. 10 a 11) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 11)
152	III. ÚS 678/24 z 18. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Opomenutý důkaz	2 strany, 19 odstavců, 14 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV, V	Přístup ÚS k opomenutým důkazům (odst. 7 a 17) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 10)
153	III. ÚS 3374/23 z 18. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Zpochybnění dokazování / Extrémní nesoulad skutkových zjištění	2 strany, 12 odstavců, 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	
154	III. ÚS 201/24 z 18. 4. 2024	Zemanová	Přepjatý formalismus	2 strany, 10 odstavců, 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	
155	III. ÚS 379/24 z 18. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Nárok na odměnu obhájce	1,5 strany, 10 odstavců, 5 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Neaplikovatelnost judikatury, na kterou poukazuje stěžovatel, na posuzovaný případ (odst. 9)
156	III. ÚS 479/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání / Náhrada nemajetkové újmy	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 5 stran, 37 odstavců, 18 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV + navíc IV. 1) a IV. 2)	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné shrnutí argumentů / Podrobné věcné posouzení / Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání (odst. 22-24) / Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 28) / ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Přístup ÚS k extrémnímu nesouladu (odst. 31) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 32) / ZAJÍMAVOST: „Ústavní soud se vzhledem k procesní složitosti věci založené množstvím a strukturou výroků napadeného rozhodnutí a větším počtem stěžovatelů níže vypořádává nikoli s jednotlivými výroky, ale s argumentací Nejvyššího soudu týkající se 1) nepřiznání omluvy, resp. rozsahu a formy přiznané omluvy a 2) výši přiznané náhrady za nemajetkovou újmu.“ / Členění do jednotlivých podbodů podle námitek stěžovatele / Přebírání části odůvodnění: „Dovolání je mimořádným opravným prostředkem a dovolací soud není obecnou třetí instancí pro přezkum rozhodnutí odvolacích soudů...“
157	III. ÚS 394/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4 strany, 34 odstavců, 17 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV + navíc IV. 1) a IV. 2)	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné shrnutí argumentů / Podrobné věcné posouzení / Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 22) / Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání (odst. 25-27) / Členění do jednotlivých podbodů podle námitek stěžovatele
158	III. ÚS 578/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces / Náhrada nemajetkové újmy	Nadprůměrně dlouhé usnesení - 4,5 strany, 37 odstavců, 19 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV + navíc IV. 1) a IV. 2)	Podrobná rekapitulace procesu / Podrobné shrnutí argumentů / Podrobné věcné posouzení / Přístup ÚS k povinnému obsahu dovolání (odst. 22-24) / Přístup ÚS k odůvodnění odmítnutí dovolání (odst. 28) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS / ZAJÍMAVOST: „Ústavní soud se vzhledem k procesní složitosti věci založené množstvím a strukturou výroků napadeného rozhodnutí a větším počtem stěžovatelů níže vypořádává nikoli s jednotlivými výroky, ale s argumentací Nejvyššího soudu týkající se 1) nepřiznání omluvy, resp. rozsahu a formy přiznané omluvy a 2) výši přiznané náhrady za nemajetkovou újmu.“ / Členění do jednotlivých podbodů podle námitek stěžovatele / Přebírání části odůvodnění: „Dovolání je mimořádným opravným prostředkem a dovolací soud není obecnou třetí instancí pro přezkum rozhodnutí odvolacích soudů...“
159	III. ÚS 549/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Vnitřní vázanost judikaturou / Odmítnutí dovolání / Právo na spravedlivý proces	2 strany, 16 odstavců, 12 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV + navíc III. 1, II. 2, III. 3	ÚS zasahuje do řízení jen při ústavněprávně relevantním excesu (odst. 5) / ÚS je orgán ochrany ústavnosti (odst. 5) / Přístup ÚS k nezásilání akceptačního dopisu (odst. 7) / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 10) / Odkaz na příslušnou odbornou literaturu (odst. 9) / ZAJÍMAVOST: Členění do jednotlivých podbodů podle námitek stěžovatele
160	III. ÚS 536/24 z 17. 4. 2024	Zemanová	Opomenutý důkaz / Nesouhlas s právním posouzením / Překvapivost rozhodnutí	2 strany, 19 odstavců, 9 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	ÚS je orgán ochrany ústavnosti / ÚS není součástí soustavy obecných soudů / Postup v řízení je věcí obecných soudů (odst. 11) / Přístup ÚS k překvapivosti rozhodnutí

161	III. ÚS 2587/23 z 16. 4. 2023	Zemanová	Nesouhlas s právním posouzením / Právo na spravedlivý proces	2 strany, 20 odstavců, z toho 6 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV, V	Podrobná rekapitulace procesu / Vyjádření a replika / Odkaz na příslušnou judikaturu NS (odst. 18) / ZAJÍMAVOST: ÚS hovoří o důvodnosti, která by se však měla posuzovat až ve fázi meritorního přezkumu
162	III. ÚS 280/24 z 16. 4. 2024	Zemanová	Trestní řízení / Právo na spravedlivý proces / Dokazování	2 strany, 13 odstavců, z toho 4 na věcné posouzení	Ano - část I, II, III, IV	Přístup ÚS k nepřipustným argumentům (odst. 10) / Přístup ÚS k zásahům do dokazování (odst. 11)

Příloha č. 4

BUNDESVERFASSUNGSGERICHT

- 2 BvR 1781/23 -

In dem Verfahren
über
die Verfassungsbeschwerde

des Herrn (...),

gegen a) den Beschluss des Oberlandesgerichts Koblenz
vom 2. November 2023 - 2 Ws 610/23 Vollz -,

b) den Beschluss des Landgerichts Koblenz
- Strafvollstreckungskammer Diez -
vom 31. August 2023 - 7c StVK 95/23 Vollz -

u n d Antrag auf Erlass einer einstweiligen Anordnung

u n d Antrag auf Richterablehnung

hat die 1. Kammer des Zweiten Senats des Bundesverfassungsgerichts durch

die Vizepräsidentin König

und die Richter Offenloch,

Wöckel

gemäß § 93b in Verbindung mit § 93a BVerfGG in der Fassung der Bekanntmachung
vom 11. August 1993 (BGBl I S. 1473)

am 29. Mai 2024 einstimmig beschlossen:

Das Ablehnungsgesuch gegen die Vizepräsidentin König und den Richter Maidowski wird als unzulässig verworfen.

Die Verfassungsbeschwerde wird nicht zur Entscheidung angenommen.

Mit der Nichtannahme der Verfassungsbeschwerde wird der Antrag auf Erlass einer einstweiligen Anordnung gegenstandslos (§ 40 Abs. 3 GOBVerfG).

G r ü n d e :

1. Das Ablehnungsgesuch gegen die Vizepräsidentin König und den Richter Maidowski ist 1
offensichtlich unzulässig, weil es sich auf eine gänzlich ungeeignete Begründung stützt
(vgl. BVerfGE 159, 26 <30 Rn. 13> m.w.N. – Äußerungen der Bundeskanzlerin Merkel in Süd-
afrika – Befangenheitsgesuch). Dem Vorbringen des Beschwerdeführers lässt sich ein Ab-
lehnungsgrund nicht ansatzweise entnehmen. Der pauschale Verweis auf die Mitwirkung
an vorherigen, ihn betreffenden Verfassungsbeschwerdeverfahren ist offensichtlich unge-
eignet, die Besorgnis der Befangenheit im Sinne des § 19 BVerfGG zu begründen (vgl.
BVerfG, Beschluss der 3. Kammer des Zweiten Senats vom 6. März 2024 - 2 BvR 137/24 -,
Rn. 5 m.w.N.). Soweit das Ablehnungsgesuch den Richter Maidowski betrifft, kommt hinzu,
dass dieser nicht zur Mitwirkung im vorliegenden Verfahren berufen ist (vgl. BVerfGE 142,
1 <5 Rn. 12>).

Vor dem Hintergrund der offensichtlichen Unzulässigkeit des Ablehnungsgesuchs bedarf 2
es keiner dienstlichen Stellungnahme der abgelehnten Richterin und des abgelehnten
Richters. Ferner ist die Vizepräsidentin König an der Mitwirkung bei der Entscheidung über
das Ablehnungsgesuch nicht gehindert (vgl. BVerfGE 159, 26 <39 Rn. 35> m.w.N.).

2. Von einer Begründung der Nichtannahme der Verfassungsbeschwerde wird nach § 93d 3
Abs. 1 Satz 3 BVerfGG abgesehen.

3. Mit der Nichtannahme der Verfassungsbeschwerde wird der Antrag auf Erlass einer 4
einstweiligen Anordnung gegenstandslos (§ 40 Abs. 3 GOBVerfG).

Diese Entscheidung ist unanfechtbar. 5

König

Offenloch

Wöckel

Příloha č. 5

BUNDESVERFASSUNGSGERICHT

- 2 BvR 807/23 -

In dem Verfahren über die Verfassungsbeschwerde

1. des Herrn (...),
2. der Frau (...),

gegen die Zustimmung zu den Änderungen der Internationalen Gesundheitsvorschriften (IHR) 2005 und dem Internationalen Pandemievertrag (CA+) in der gegenwärtigen Fassung und den Erlass eines Ratifikationsgesetzes zu dem internationalen Pandemievertrag (CA+) durch die Bundesrepublik Deutschland

u n d Antrag auf Erlass einer einstweiligen Anordnung

hat die 1. Kammer des Zweiten Senats des Bundesverfassungsgerichts durch

die Vizepräsidentin König

und die Richter Maidowski,

Offenloch

gemäß § 93b in Verbindung mit § 93a BVerfGG in der Fassung der Bekanntmachung vom 11. August 1993 (BGBl I S. 1473)

am 10. Juli 2023 einstimmig beschlossen:

Die Verfassungsbeschwerde wird nicht zur Entscheidung angenommen.

Mit der Nichtannahme der Verfassungsbeschwerde wird der Antrag auf Erlass einer einstweiligen Anordnung gegenstandslos (§ 40 Abs. 3 GOBVerfG).

Diese Entscheidung ist unanfechtbar.

König

Maidowski

Offenloch

Příloha č. 6

Abschrift

76

BUNDESVERFASSUNGSGERICHT

- 1 BvR 609/22 -

In dem Verfahren
über
die Verfassungsbeschwerde

des [REDACTED]
[REDACTED]

- Bevollmächtigte: [REDACTED]

gegen a) den Beschluss des Bundesverwaltungsgerichts
vom 27. Januar 2022 - BVerwG 9 A 19.21 (9 A 10.20) -,

b) das Urteil des Bundesverwaltungsgerichts
vom 28. September 2021 - BVerwG 9 A 10.20 -

hat die 1. Kammer des Ersten Senats des Bundesverfassungsgerichts durch

den Präsidenten Harbarth,

die Richterin Härtel

und den Richter Eifert

gemäß § 93b in Verbindung mit § 93a BVerfGG in der Fassung der Bekanntmachung
vom 11. August 1993 (BGBl I S. 1473)
am 7. Juni 2023 einstimmig beschlossen:

Die Verfassungsbeschwerde wird nicht zur Entscheidung angenommen.

Von einer Begründung wird nach § 93d Abs. 1 Satz 3 BVerfGG abgesehen.

Diese Entscheidung ist unanfechtbar.

Harbarth

Härtel

Eifert

Zjevná neopodstatněnost ústavní stížnosti

Abstrakt

Diplomová práce se zaměřuje na téma zjevné neopodstatněnosti ústavní stížnosti jakožto nejčastějšího rozhodnutí vydávaného Ústavním soudem České republiky. Cílem je komplexně analyzovat institut a poskytnout odpověď na otázky, z jakých důvodů a jakým způsobem jsou v současnosti odmítány zjevně neopodstatněné ústavní stížnosti. Druhá výzkumná otázka se soustředí na budoucnost institutu ve světle zjištěných informací týkajících se aktuálního stavu rozhodovací činnosti.

V úvodních částech je popsána a zhodnocena současná právní úprava a praxe při vydávání usnesení včetně role jednotlivých aktérů, kteří se do rozhodování zapojují. Dále je nastíněna kritika odborné veřejnosti související s tématem, konkrétně stran nejednoznačnosti institutu a hranice mezi ústavním a podústavním právem, nejednotností judikatury, nadužívání usnesení na úkor nálezů či nepředvídatelnosti institutu. Představen je také problém zahlcenosti Ústavního soudu jakožto příčiny společné popsaným nedostatkům. V empirické části práce jsou analyzována usnesení se zaměřením na důvody, pro které soudci odmítají zjevně neopodstatněné ústavní stížnosti a způsob odůvodňování rozhodnutí. Následně jsou ve světle zjištění představena možná řešení nedostatků, na něž navazuje normativní část zabývající se budoucností zjevné neopodstatněnosti.

Při obsahové analýze bylo zjištěno, že stížnosti jsou nejčastěji odmítány z velmi abstraktních důvodů, které není možné jednoznačně definovat a sjednotit napříč senátní rozhodovací praxí. Co se týče odůvodňování, práce identifikuje konkrétní příklady nedostatků popsané v odborné literatuře – např. příliš dlouhá usnesení obsahující pasáže, které nemají vliv na posouzení opodstatněnosti či kopírování pasáží z předchozích rozhodnutí. Uvedená zjištění podporují úvahy o upuštění od odůvodňování odmítavých usnesení. Proto je v poslední části představen komplexní návrh řešení problémů spojených se zjevnou neopodstatněností, konkrétně se jedná o neodůvodňování usnesení za současného rozšíření případů aťahovaných plénem. Popsány jsou také předpoklady pro přijetí navrhované změny spočívající v prevenci poklesu důvěryhodnosti instituce či ztráty povědomí o vývoji přístupu soudu ke zjevné neopodstatněnosti.

Klíčová slova

Zjevná neopodstatněnost, ústavní stížnost, Ústavní soud.

The Manifest Unfoundedness of the Constitutional Complaint

Abstract

The thesis addresses the topic of the manifest unfoundedness of a constitutional complaint as the most frequent decision issued by the Constitutional Court of the Czech Republic. The aim is to comprehensively analyse the institute and to obtain an answer to the questions on what grounds and in which manner are manifestly unfounded constitutional complaints currently rejected. The second research question addresses the future of manifest unfoundedness in the light of the findings regarding the current state of decision-making.

For that purpose, the introductory chapters present and analyse the current legislation and practice of the Constitutional Court, including the various actors involved in the decision-making. It also discusses the criticisms that have been made in the literature regarding the ambiguity of the institute and the borderline between constitutional and non-constitutional law, the overuse of refusal preliminary rulings instead of judgements, inconsistency of case law and the unpredictability of the institute. The problem of overload of the Constitutional Court as a common cause of the described weaknesses is also presented. In the empirical part, the decisions are analysed with a focus on the reasons for which judges reject petitions and the manner of reasoning. Subsequently, in the light of the findings, possible solutions to the shortcomings are presented, followed by a normative section on the future of the manifest unfoundedness.

A content analysis revealed that complaints are most often rejected on very abstract grounds that cannot be clearly defined in decision-making across all chambers. On the reasoning side, the thesis identifies specific examples of weaknesses described in the literature – e.g. excessively long decisions containing sections that do not affect the substantive assessment or copying parts of reasoning from previous decisions. These findings support the consideration of abandoning the reasoning of refusal preliminary rulings. Therefore, the last part presents a comprehensive proposal to address the problems of manifest unfoundedness which consists in abandoning reasoning while increasing the number of cases decided by the plenary. The preconditions for the adoption of this measure are also described in order to prevent a decline in the institutional credibility or a loss of awareness of the evolution of the Court's approach to manifest unfoundedness.

Keywords

Manifest Unfoundedness, Constitutional Complaint, Constitutional Court.